
Pierre Barbet
Cruciada stelară
CICLUL BAPHOMET

PIERRE BARBET

CRUCIADA STELARĂ

În româneşte de Dora Sandolache
Versiunea 1.0

Consilier literar: *Daniel Cristian Dumitru*
Consultant de specialitate: *Ion Hobana*
Titlul original: **Croisade stellaire**

Lui Donald A. Wollheim, din partea unui născocitor al universului pe care el l-a condus prin Regatul Basmului...

Capitolul întâi

În acea zi de 18 martie din anul de graţie 1277, razele soarelui aureau zidurile masive ale castelului Chang-Tou.

O mare de oameni se-nghesuia în faţa podului mobil. Templierii, înfăşuraţi în mantiile imaculate pe care crucea purpurie arunca o pată sângerie, îşi croiau drum printre talazurile agitate, drepţi în şa, rigizi, pe caii lor acoperiţi cu valtrapuri. În urma lor veneau scutieri ducând lăncile grele. Ţărani cu pălării lărgi de paie, conducători de caravane prăfuiţi mânând de la spate turme de oi şi cămile îndoite sub poveri. Ici-colo, câte un mongol săltând în şa pe calul său mărunţel, puncta această adunare pestriţă cu strălucirea armurii sale argintii.

Această mulţime veselă, sosită din toate punctele cardinale, venise pentru a sărbători aniversarea unei răsunătoare victorii: aceea a eliberării citadelei Saint-Jean-d'Acre de către Marele Maestru Guillaume de Beaujeu, dar toată lumea se-ntreba de ce această ceremonie se petrecea cu două luni mai devreme.[1]

Profilat pe cer, drapelul Baussant, negru cu alb, pe care se afla brodată crucea purpurie, fâlfâia mândru pe vârful donjonului.

În mijlocul curţii hexagonale, un grup de demnitari îşi croia drum către imensa sală boltită a Capelei.

La această oră matinală, toţi apropiaţii Marelui Maestru se găseau prezenţi: mareşalul său, Pierre de Sevry, scund şi rubicond, Comandorul Thibaud Gaudin, ce purta răspunderea imenselor teritorii ocupate de Templieri, Jean de Grailly, viteazul franc venit tocmai din îndepărtata Basra, feuda sa, Otto de Grandson, uriaşul suedez, mercenar al regelui Eduard I al Angliei, Kubilai, hanul mongol devenit aliat al Templierilor, învăţatul Frate Jaubert, renumitul călător veneţian Marco Polo, Templierul de Tyr

[1] A se vedea „Imperiul lui Baphomet”de acelaşi autor.

însărcinat cu înregistrarea cronicii Ordinului şi nenumăraţi alţi ofiţeri: marele Ospitalier, Postăvarul, Seneşalul, Turcoplierul, Capelanul, fără a-i mai aminti pe castelanii guvernatori ai fortăreţelor.

În generozitatea sa, Guillaume îi invitase şi pe rivalii săi cei mai de temut: asceticul Jean de Villiers, Mare Maestru al Ordinului Ospitalier, însoţit de mareşalul său Mathieu Clermont, ca şi de Marele Maestru al Ordinului Teutonic, Konrad von Thierberg.

Aceştia se ţineau ostentativ la distanţă, alături de purtătorii steagului de luptă.

Guillaume de Beaujeu, salutând cu un semn al mâinii plin de nobleţe această strălucită adunare, se aşeză pe tronul drept, cu o învelitoare negru cu alb, după care jeralzii suflară în trompetele lungi lăsând să răsune trei semnale care amuţiră discuţiile aprinse ale mulţimii.

Capela era deschisă. Cu toţii erau numai urechi, intrigaţi de solemnitatea acestei reuniuni.

Templierul îşi îndreptă spatele, îşi plimbă privirea vulturească peste cei de faţă, ca pentru a se asigura de prezenţa tuturor invitaţilor săi, după care îngenunche pentru rugăciunea de deschidere. La fel făcură şi ceilalţi călugări-soldaţi, făcându-şi semnul crucii.

— In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti! Non nobis Domine; non nobis, sed Nomini Tuo da Gloriam! Bunăvoinţa Sfântului Spirit să ne fie ajutor, Doamne Isuse, Sfinte Cristoase, Tată Etern şi Dumnezeu atotputernic, înţelept creator, iertător, stăpân milostiv şi preaiubit, pios şi umil Mântuitor, Salvator îndurător, cu umilinţă Te rog şi-ţi cer să ne luminezi prin Maria, steaua mării. Amin.

Inima fiecăruia dintre acei aspri soldaţi se strânse în mod ciudat. Îşi aminteau de o altă capelă, din Saint-Jean de unde porniseră într-o mare aventură: cucerirea Orientului.

Pentru scurtă vreme, Guillaume rămase tăcut, cu mâinile încrucişate, după care se ridică şi vorbi din nou:

— Domnilor, Fraţi Ospitalieri şi Teutoni, v-am convocat în această zi pentru a vă împărtăşi o veste care-mi umple inima de durere. Până acum am reuşit să evităm ca o

catastrofă îngrozitoare să se abată asupra omenirii, distrugând o creatură demonică ce ne subjugase cu minciunile ei ticăloase. Acest Baphomet, reprezentant al unei rase abjecte, sosise pe iubita noastră Terra, din spaţiile nemărginite ale universului pentru a ne transforma în sclavi. Prin mila Domnului Nostru Isus Cristos, el nu ne mai poate face rău. Totuşi, eu ştiam că cerurile sunt populate cu demoni perfizi care stăpânesc pe alte planete şi care într-o zi, mai devreme sau mai târziu, ne vor ameninţa din nou existenţa. Din nefericire, ziua aceea a sosit…

Marele Maestru tăcu pentru a spori efectele spuselor sale, în timp ce Fratele Jaubert dezvelea mai multe sfere înţesate de nenumărate puncte strălucitoare, care până atunci fuseseră ascunse vederii de către o draperie de catifea purpurie.

Toate privirile se îndreptară către acele talismane magice.

— Sub ochii voştri se află o reprezentare a universului, copiată după aceea pe care Fratele Jaubert a descoperit-o după minuţioase cercetări efectuate asupra navelor care au căzut în mâinile noastre. Aflaţi că sfera noastră parcurge o cursă fără de sfârşit în jurul unui bulgăre de foc, Soarele nostru, care o încălzeşte şi o luminează. Învăţaţii noştri astronomi ne-au mai spus că nu suntem nicidecum singuri în cosmos; alţi bulgări de foc iluminează alte sfere de humă pe care se află fiinţe vii. Printre acestea, demonii Baphometi, urmărind pierzarea noastră.

Jean de Villiers se strâmbă a îndoială şi obiectă:

— Nobile Frate Comandor, acestea sunt nişte afirmaţii gratuite. Aceste creaturi ticăloase pot fi simpli demoni vărsaţi de Infern pentru a ne pierde! Nimic nu dovedeşte, nici măcar pentru învăţaţi, că acele pete luminoase care strălucesc pe cer sunt sori ca al nostru şi cu atât mai puţin că sfere comparabile cu Terra noastră se învârtesc în jurul lor! De altfel, numeroşi înţelepţi sunt de părere că Pământul este plat…

Konrad von Thierberg dădu din cap în semn de aprobare, dar nu interveni în discuţie.

— ...Fericiţi cei ce n-au văzut, dar au crezut! spune Sfânta Scriptură. Mi-am cântărit cu grijă cuvintele, Frate Ospitalier, şi nu am făcut nici o afirmaţie fără probe. Priveşte sfera aceea sângerie şi pata aceea luminată care străluceşte în mijlocul ei: acolo se află patria invadatorilor care au încercat să înrobească Pământul nostru. Învăţatul Frate Jaubert a constatat aceasta după îndelungi cercetări şi studii. Mai mult, a redat puterea talismanelor care făceau posibilă conversaţia pe calea nevăzută a aerului şi, îngrozit, a interceptat semnalele altor Baphometi sosiţi cu navele lor din spaţiul fără margini. Ei îl chemau pe compatriotul lor, cerând informaţii despre civilizaţia noastră, despre armele noastre! Fraţilor, adevărat vă spun vouă: ne ameninţă un pericol îngrozitor. Într-o zi, o flotă puternică îşi va croi drum către noi şi va duce la bun sfârşit misiunea pe care nu a putut-o îndeplini unul dintre acei monştri, singur. Şi atunci va fi prea târziu pentru a le ţine piept!

— Ascultă, nobile Guillaume, exclamă Marele Maestru al Teutonilor, nu trebuie să ne iei drept ageamii. După descrierea făcută, sălaşul lui Baphomet din pădurea Orient, sfera aceea de metal ar fi putut foarte bine să fi fost născută din măruntaiele pământului sau din vechiul Tartar!

— Să mă ajute Sfântul Duh! suspină asceticul Templier. Susţii că aceste nave nu pot naviga prin eterul nevăzut care înconjoară Pământul din toate părţile. În plus, pretinzi că Pământul nostru nu este un glob care se învârte în jurul Soarelui împreună cu alte planete. Ei, bine! dacă doriţi, vă voi oferi imediat o probă a afirmaţiilor mele!

— Pe legea mea! bombăni Ospitalierul, nu văd cum m-ai putea convinge, dar sunt dispus să te ascult.

— Nu cuvintele mele îţi vor demonstra greşeala, ci vei înregistra dovada cu propriile tale simţuri... Nobili prieteni, vorbi din nou Guillaume, adresându-se celor de faţă, vă vom părăsi pentru câteva ore, după care ne vom întâlni din nou la ora nonelor. Până atunci, vă invit să mergeţi pe

zidurile fortăreţei pentru a asista la un spectacol care, cred eu, vă va uimi...

După aceasta, Marele Maestru făcu semn Teutonilor şi Ospitalierilor să-l urmeze. Fratele Jaubert îi însoţi şi el.

Toţi patru trecură mai întâi printr-o uşă aflată înapoia unei draperii, apoi pătrunseră într-un culoar secret, luminat de torţe fumegânde, pentru a ajunge în cele din urmă la baza unui turn de construcţie recentă.

Orbiţi de lumina puternică a soarelui reflectat de uriaşele oglinzi de oţel, vizitatorii nu putură distinge nimic pentru început. Apoi ochii li se obişnuiră cu această lumină strălucitoare şi atunci zăriră în faţa lor, instalată pe un imens trepied de fier, o navă întru totul asemănătoare celor descoperite până atunci de Templieri.

— Iată nava care ne va purta spre ceruri cu o viteză fantastică, depăşind viteza sunetului, anunţă Templierul plin de mândrie. Datorită unei munci asidui, învăţatul nostru, Fratele Jaubert a descifrat scrierile secrete ale Baphometţilor şi, folosind aparatura intactă şi construind piesele deteriorate după instrucţiunile din documente, el a repus în stare de funcţionare această sferă de metal. Dacă aveţi încredere, puteţi urca această scară pentru a pătrunde în interiorul acestei maşinării extraordinare!

— Presupun că Nobilul meu Frate a făcut deja această încercare?! se nelinişti Jean de Villiers.

— Desigur! Şi-am putut vedea adevărate minuni. De aici am căpătat dovada primă a configuraţiei universului nostru!

— În aceste condiţii sunt pe deplin satisfăcut, îl asigură Jean de Villiers, urcând treptele scării, urmat de Konrad von Thierberg care-şi încrunta nervos sprâncenele.

Se regăsiră toţi patru într-o încăpere destul de mare, mobilată cu canapele şi cu fotolii prinse de podea şi dotate cu nişte centuri late.

Guillaume de Beaujeu îşi invită musafirii să ia loc şi, dând exemplu, îşi legă centura cu care era prevăzut fotoliul său.

În ce-l priveşte pe Jaubert, acesta se instală în faţa unui pupitru de abanos acoperit cu manete şi butoane. Degetele

sale exercitară cu agilitate nişte manevre şi uşa se închise cu un pocnet sec, apoi în faţa lui se lumină un ecran.

— Nobili Fraţi, spuse Templierul, veţi trăi clipe care vă vor marca spiritul pentru totdeauna. Eu am efectuat deja câteva călătorii la bordul acestei nave şi nu mă pot sătura de splendorile pe care mi-a fost dat să le contemplu. În câteva clipe ne vom ridica în aer şi vom pluti deasupra norilor, mult deasupra Pământului nostru căruia îi vom da ocol!

— Iată o magie nemaipomenită! remarcă dispreţuitor Teutonul. Şi de ce trebuie să ne legăm astfel? N-o să putem vedea nimic din celula asta!

— Aerul pe care-l respirăm lipseşte cu desăvârşire la o anumită altitudine, de aceea trebuie să închidem ermetic uşa de intrare. Toate imaginile lumii din afară vor fi reluate cu fidelitate pe acest ecran luminos, răspunse cu simplitate Guillaume.

— Ne iei drept ageamii! obiectă Jean de Villiers. Pretinsa ta navă nu are nici aripi şi nici măcar pânze! Cum să se ridice în aer?

Guillaume zâmbi şi se mulţumi să-i facă semn lui Jaubert.

Acesta manevră uşor un levier.

O exclamaţie de stupoare ţâşni de pe buzele celor doi pasageri.

— Pe Cristos! Zburăm pe deasupra castelului…

— Sfântă Născătoare de Dumnezeu! Cavalerii se văd ca nişte furnici…

Nobilii invitaţi ai Templierilor, cu capetele date pe spate, asistau la plecarea navei stelare, care se micşora văzând cu ochii. Erau cu toţii sideraţi. Văzuseră această sferă masivă zvâcnind din interiorul turnului, apoi ridicându-se ca o pană purtată de vânt…

La bord, Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg, rămaşi cu răsuflarea tăiată şi fără grai, se frecau la ochi, ca pentru a refuza realităţile înregistrate de simţuri.

De-acum, palatul Cambaluc dispăruse. Câmpii, fluvii, munţi, defilau pe sub nava care continua să urce către

cerul fără urmă de nori. Apăru marea, oglindind razele soarelui. Pe suprafaţa ei, minuscule urme de spumă şi câteva puncte abia vizibile: vapoarele care călătoreau pe Marea Cathay.

În cele din urmă, în zarea albastră se zări o insulă.

— Cipangu! Regatul credinciosului meu Otto de Grandson, anunţă Marele Maestru. Acum ne vom îndrepta către nord şi vor apărea gheţurile eterne care acoperă cei doi poli ai planetei noastre. Priviţi, se zăresc deja munţi de gheaţă plutind pe valuri.

De data aceasta musafirii nu mai protestară. Începuseră să fie convinşi că Guillaume de Beaujeu spunea adevărul: trăiau clipe care aveau să fie o piatră de hotar în istoria umanităţii.

Acum, valuri imense, ca de vată, de un alb imaculat, se întindeau la picioarele pasagerilor; norii – acoperind în parte acest peisaj. Totuşi printre nori, munţi de gheaţă, strălucind în soare, se vedeau înşirându-se pe polii înconjuraţi de arcul azuriu al atmosferei care contrasta cu cerul întunecat.

Cei doi călugări-soldaţi erau muţi de admiraţie, dar imaginile feerice continuau să defileze înaintea ochilor lor.

Nava urca tot mai sus; în depărtare se zăreau petele ruginii ale continentelor, albastrul oceanelor, albul strălucitor al fuioarelor de nori formând o ţesătură fină.

În cele din urmă globul terestru apăru în toată splendoarea sa, sferă de lapis lazuli proiectată pe fundalul de catifea neagră al cerului. Acum nava urma o orbită circulară cu o viteză incredibilă.

Marele Maestru al Templierilor socoti nimerit să ofere câteva explicaţii.

— Am survolat Cathay-ul, apoi insula Cipangu, explică el, arătând pe o hartă a lumii. După ce am trecut de poli, am coborât din nou către nadir, traversând extremitatea oceanului care separă draga noastră Franţă de un continent uriaş, necunoscut până acum…

— Ce? se miră Jean de Villiers, există pământuri necunoscute între Europa şi Cathay?

— Desigur! Dacă porneşti către soare-apune de pe coastele regatului Franţei, un vapor întâlneşte acest teritoriu care se întinde pe distanţe imense. După ce traversează munţi şi văi, călătorul trebuie să se îmbarce din nou pe un vapor pentru a traversa o vastă întindere de apă pentru a ajunge în cele din urmă în Cathay.

— Sunt de-a dreptul uluit! recunoscu Teutonul. Pe legea mea, învăţatule Frate, te rog să mă ierţi pentru neîncrederea mea! Stăm într-adevăr pe un glob suspendat în cer...

— Dar acest continent e locuit de creaturi asemenea nouă? se nelinişti practicul Ospitalier.

— Cu siguranţă! N-am întâlnit acolo decât oameni asemenea nouă, numai că pielea lor are o nuanţă roşiatică, dar se aseamănă cu noi mai mult decât negrii cu pielea neagră din Africa... Animalele, în schimb, sunt diferite. Am văzut acolo boi cu cocoaşă, cerbi cu coarne foarte ramificate, păsări cu penele colorate ca un curcubeu. Ciudat este că primitivii aceia nu posedă cai de călărie.

— Oamenii aceia sunt de plâns, rosti sentenţios Jean de Villiers. Fără acest nobil animal nu se pot deplasa pe distanţe mari.

— Deci globul nostru are trei continente populate? întrebă Konrad von Thierberg.

— Exact! Totuşi, există nenumărate insule în largul mării Cathay, către Levan, populate şi ele de sălbatici, în timp ce altă insulă destul de mare se întinde în partea de sud a aceluiaşi ocean. Dar asta n-are mare importanţă. Acum o să survolăm unul dintre cei doi sateliţi ai noştri, foarte asemănători între ei. Pe suprafaţa lor nu se află altceva decât rocă aridă şi seacă.

Fratele Jaubert manevră diverse manete şi sfera se cabră, ţâşnind către cerul punctat cu stele.

Cei doi invitaţi ai lui Guillaume de Beaujeu, stupefiaţi, văzură Pământul micşorându-se până ce deveni ca o minge în timp ce pe un alt ecran, pata roşiatică a lunii se mărea văzând cu ochii.

— După cum puteţi vedea, îi atenţionă Templierul, solul acestui glob este săpat de nenumărate cratere asemănătoare celor produse de sferele noastre de foc. Djaffar şi Jaubert au meditat îndelung asupra acestui subiect. Ei au căzut de acord asupra părerii că nu e vorba de un război. Sateliţii noştri, v-am spus, nu sunt populaţi. Deci aceste cratere n-au putut fi produse decât de proiectile venite din ceruri cu secole în urmă. Originea lor exactă rămâne un mister. Unele conuri, cu pante foarte abrupte, par recente, altele sunt mai mult sau mai puţin erodate. Se zăresc, de asemenea lanţuri abrupte de munţi, întinderi de praf şi unele şanţuri ce par a fi fost albii ale unor foste râuri.

— Iată lucruri la care trebuie să reflectăm, remarcă Marele Maestru al Ospitalierilor, Sfânta Scriptură trebuie să ne ajute să elucidăm această problemă. Nu se spune acolo că, până acum, forţele demonice au luptat împotriva Arhanghelilor şi a Serafimilor? Însuşi Lucifer s-a ridicat împotriva Creatorului său şi a fost învins, după care a fost aruncat în Infern – poate aici îşi are rădăcinile această aspră bătălie...

— Această ipoteză este foarte atrăgătoare! aprobă Templierul. Totuşi, eu nu m-aş grăbi să încep o exegeză a Sfintei Biblii pornind de la această idee. Oricum, aceşti aştri fără viaţă nu sunt de nici un interes pentru noi. Acum doresc să vă ofer o imagine a focului care arde în mijlocul Soarelui nostru, aşa că ne vom apropia de cele două planete aflate pe o orbită între Soarele şi Pământul nostru.

Pilotul efectuă un viraj brusc, fără ca pasagerii să fie în vreun fel afectaţi şi maşinăria se îndreptă către cerul strălucitor care sporea în zare, transformându-se într-o mare de jăratic extrem de luminoasă.

— Iată planeta Vesper, cea mai apropiată de noi, anunţă Guillaume. Suprafaţa îi e ascunsă vederii de norii groşi; am pătruns deja în ei, fără a reuşi încă să zărim suprafaţa solului. Trebuie să ştiţi că acest astru nu adăposteşte nici un locuitor. Temperatura trebuie că este foarte ridicată la

nivelul continentelor sale şi apa se găseşte doar în stare de vapori, de unde şi aceşti nori de nepătruns.

Ceilalţi doi călugări-soldaţi nu făcură nici un comentariu. Măreţia acestui grandios univers îi umplea de admiraţie.

Sfera de metal se îndreptă din nou către focul soarelui, dar în interiorul navei dăinuia încă o răcoare plăcută.

Apoi ecranele oferiră imaginea suprafeţei cuprinsă de flăcări a planetei Hermes, pe care curgeau râuri de metal topit, se formau lacuri sclipitoare, nestrăbătute de nici un val.

Un nou salt în spaţiu oferi pasagerilor ocazia de a admira două planete uriaşe în jurul cărora spirale de vapori purpurii, roşii, arămii şi galbene se învârteau într-un balet fantastic. Unul dintre aştri era încins de un inel de ametist asemenea unei minunate diademe.

Guillaume de Beaujeu propuse să meargă mai departe încă, până la marginile îngheţate ale sistemului solar, dar pasagerii refuzară oferta. Ei se declarară satisfăcuţi de experienţa trăită şi pe deplin convinşi de posibilităţile minunatei nave, răpită lui Baphomet.

În cele câteva minute cât dură drumul de întoarcere, Jean de Villiers, care-şi recăpătase în mare parte siguranţa de sine, dădu glas celor câteva rezerve cu privire la teoria enunţată de rivalul său.

— Nobile prieten, rosti el pe un ton categoric, trebuie să mă supun evidenţei: Pământul nostru este într-adevăr rotund şi el se învârte în jurul soarelui nostru împreună cu alte planete care nu-i sunt deloc asemenea. Datorită acestui din urmă lucru, eu mă-ndoiesc de faptul că celelalte stele care strălucesc pe cer ar putea fi locuite de creaturi inteligente create după chipul şi asemănarea Dumnezeului nostru. Acesta pare cu atât mai puţin credibil cu cât, conform acestei ipoteze, ar trebui să presupunem că aceşti fraţi ipotetici ar fi înfruntat bunătatea divină ca Adam şi Eva, culegând fructe din copacul Binelui şi al Răului. În acest caz, ei ar fi, ca şi noi, marcaţi de păcatul originar şi, deci, ar trebui să fie mântuiţi de Cristos. Ori, dacă ar exista, aşa cum afirmă această teorie, miliarde de alte planete

locuite, ar trebui să existe miliarde de Cristoşi, miliarde de mame fecioare şi chiar miliarde de papi! Mântuirea n-ar fi rezervată numai oamenilor, căci Dumnezeu este Bunătate. Dar vezi că Sfânta Scriptură nu aminteşte decât de un singur Cristos, decât o Maria, decât de un singur Papă!

Marele Maestru Teuton aruncă o privire plină de admiraţie către tovarăşul său. Argumentele aveau greutate, numai că Ospitalierul avea spiritul treaz şi reuşea să treacă peste ele.

Triumfător, Jean de Villiers îşi încrucişă mâinile zbârcite şi, cu un zâmbet de superioritate, aşteptă răspunsul distinsului său rival.

Acesta nu păru deloc tulburat.

— Ar putea totuşi exista miliarde de Cristoşi! Puterea Divină care a creat acest univers nemărginit n-ar fi oare suficientă pentru a face ca mântuitorul să se materializeze pe fiecare astru sub chipul locuitorilor lui? De ce să nu existe un Mesia şi la Baphometi? De altfel, Fraţilor, vă sfătuiesc să meditaţi bine la aceste cuvinte care, veţi fi de acord cu mine, figurează în Sfânta Scriptură. N-a spus el, Mântuitorul nostru aşa? „Mai păstoresc şi alte oi care nu fac parte din această turmă”. Iată o probă a existenţei şi a altor creaturi înzestrate cu inteligenţă în univers. Şi să nu-mi spuneţi că scrierile sfinte vorbesc de un singur Cristos! Aţi găsit în Sfânta Biblie vreun pasaj în care să se spună că Pământul este rotund? Că se învârte în jurul soarelui? Că mai există şi alte planete în vecinătatea Pământului? Nici un cuvânt. Aşadar, dogma nu este în opoziţie cu pluralitatea lumilor locuitei…

Konrad von Thierberg avea o expresie îngrijorătoare. Acest aspru şi curajos soldat se simte mai în largul său pe calul său, în vâltoarea luptei, decât în dispute oratorice, aşa că-l lăsă pe Jean de Villiers să ducă greul conversaţiei.

Acesta de pe urmă nu voia deloc să se dea bătut.

— Vorbele tale iscusite nu mă pot convinge. Iată ce spune Sfântul Toma: „… Pământul este centrul Creaţiei şi toţi aştri au fost creaţi pentru a-i da omului posibilitatea de a identifica anotimpurile.” Sfântul Pavel, pe de altă parte

afirmă că: „... Nu există altă lume decât Pământul, iar stelele şi cerul au fost făcute pentru Pământ şi pentru om!” Nu se aminteşte nimic despre extratereştrii!

— Şi totuşi, şi Isus a spus: „... În Casa Tatălui meu sunt mai multe încăperi”, dădu Templierul replica. Dar existenţa îngerilor, a arhanghelilor, a virtuţilor, a principatelor, a heruvimilor? Cetele îngerilor nu trăiesc oare în ceruri? Ei sunt deci, prin definiţie, extratereştrii! Cristos este universal, şi el a spus, după Pavel: „... Când va veni vremea, îi voi aduna pe toţi sub un singur stăpân, Cristos; fie ei creaturi cereşti sau pământeni...” Toate fiinţele sunt muritoare şi numai un singur mântuitor le poate dărui Viaţa Eternă, şi dragostea lui nu scade, ci dimpotrivă, sporeşte, întinzându-se asupra celor ce ne sunt asemenea sau nu!

De această dată cei doi adversari ai Templierului nu spuseră nimic. Nu pentru că ar fi fost convinşi, ci pentru că suprafaţa Pământului, de culoarea argilei, se apropia de ei, părând că nava avea să se izbească de ea. Aveau oare să plătească cu viaţa această aventură temerară?

Nava coborî într-un picaj vertiginos şi, sub privirile stupefiate ale mulţimii adunate pe ziduri, se aşeză uşor pe trepiedul ei din turnul scobit.

— Ce spuneţi, Nobili Fraţi? întrebă Guillaume cu un surâs de satisfacţie.

— Pe legea mea! răspunse Konrad cu o voce tunătoare, eu nu mai am nimic de zis. Pământul nostru este într-adevăr rotund ca un bulgăre şi Soarele (nostru) se află în centrul sistemului nostru.

— În ce mă priveşte, îl asigură la rândul lui Jean de Villiers, nu pot să neg că această navă, deşi lipsită de aripi, zboară cu o viteză fantastică. Dacă are provizii suficiente, ne poate duce cu siguranţă la aştrii cei mai îndepărtaţi. Dar mai am totuşi o obiecţie....

— Vorbeşte! Sunt gata să-ţi dau toate lămuririle pe care le doreşti, replică Templierul.

— Ei, bine! Înainte de plecarea noastră ai vorbit de posibilitatea unui atac îndreptat asupra noastră, efectuat cu ajutorul unor nave similare. Crezi deci că Baphometii

dispun de o flotă numeroasă, ori se pare că tu nu posezi decât una. În concluzie, este imposibil să poţi spera că poţi învinge o flotă adversă dacă, din nefericire, ai s-o întâlneşti.

— E o observaţie judicioasă! Am să-ţi dau răspunsul, dar suntem aşteptaţi de multe personalităţi în faţa Capelei.

Cei patru pasageri părăsiră nava şi, întorcându-se pe drumul pe care veniseră, ajunseră din nou în vasta sală, unde au fost întâmpinaţi de un potop de întrebări.

Guillaume îşi reluă locul pe tron şi, ridicând mâna pentru a se face tăcere, rosti cu voce puternică:

— Domnii mei, Fraţi Ospitalieri şi Teutoni, vă înţeleg curiozitatea! Răbdare: voi relua firul discursului meu întrerupt de această scurtă călătorie în compania nobililor mei prieteni. Trebuie să-i conving de mai multe locuri de importanţă capitală: rotunjimea Pământului, apartenenţa sa la un sistem de planete care se învârt la nesfârşit în jurul Soarelui nostru şi, mai ales, de posibilităţile extraordinare ale navei Baphomet, care poate naviga pe distanţe nemăsurate. Acum s-au convins…

Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg, spre marea surpriză a Fraţilor lor, dădură din cap în semn de aprobare.

— …aceste lucruri stabilite, reluă Marele Maestru al Templierilor, adunarea noastră trebuie să rezolve alte probleme de o importanţă vitală pentru omenire. Baphometţii, aşa cum am spus, ştiu de existenţa noastră, dar nu ştiu cum i-am venit de hac emisarului pe care îl trimiseseră pe planeta noastră şi aceasta are să-i uimească foarte tare. Cu siguranţă, ei se întreabă dacă să ne lase în pace sau să ne atace cu o flotă puternică. Nehotărârea lor ne lasă un anumit răgaz pentru a acţiona. Nobilul Jean de Villiers tocmai mi-a atras atenţia că, deocamdată, nu dispunem de efective suficiente pentru a lupta în spaţiu. Dar avem o alternativă: să-i aşteptăm pe Baphometţi pregătiţi, cerându-i prietenului nostru Houen-Lun de a forma numeroşi adepţi pentru a-i respinge pe agresori cu ajutorul puterilor psihice. A doua alternativă: Să luăm iniţiativa şi să lansăm asupra aştrilor locuiţi de Baphometţi o flotă puternică în stare să-i respingă pe aceşti adversari de

temut. După ce am meditat profund, venerabilul şef al tibetanilor lama, mireanul Djaffar, învăţatul Jaubert şi cu mine, am reuşit să punem la punct un plan coerent. Houen-Lun mi-a spus că puterile acestor înţelepţi sunt inoperante atâta vreme cât aceştia se găsesc închişi într-o carcasă de metal. Arma noastră s-ar afla astfel dintr-o dată fără putere. Din fericire, Fratele Jaubert, după zile şi nopţi de cercetări, a descoperit mijlocul de a trece peste acest obstacol. El afirmă că impulsurile cerebrale ale tibetanilor se pot propaga prin intermediul dispozitivelor care există pe navele Baphometţilor: antene utilizate pentru transmisia la distanţe mari şi care primesc anumite impulsuri. Baphometul însărcinat cu ascultarea mesajelor de la bordul navelor inamice ar putea fi cu uşurinţă influenţat de un lama. Graţie extraordinarelor sale puteri, acest înţelept l-ar putea face să creadă că stă de vorbă cu paşnici comercianţi. Dacă un tibetan ar reuşi să înşele vigilenţa unui ofiţer şi a unui echipaj, unul dintre noi s-ar putea strecura într-un port din spaţiu pentru a-i spiona pe duşmanii noştri.

— Nobile Frate, bombăni Jean de Villiers, ne spui poveşti, exacte, sunt convins, dar insuficiente pentru a cuceri o bătălie, dacă evenimentele ne vor duce până acolo! Desigur, ar fi o idee bună să trimitem spioni la Baphometţi, dar atunci va trebui ca spionii să aibă un aspect asemănător cu cel al raselor care populează imperiul, altfel ei vor fi repede demascaţi.

— Am luat în calcul şi acest lucru: o piele de ţap şi un rât sunt suficiente pentru a deghiza un om.

— Să admitem; atunci nu mai rămâne decât amănuntul că forţele noastre sunt derizorii şi că noi nu vom putea stăvili asaltul unei flote puternice asupra planetei noastre! reluă Ospitalierul în tăcerea care se lăsase.

Asistenţa tăcea, de fapt, împietrită. Toţi cei de faţă aveau senzaţia că visează; chiar şi cei mai cultivaţi făceau apel la toate facultăţile lor intelectuale pentru a urmări această dezbatere a cărei importanţă o percepeau oricum.

— Am pretins eu vreodată că dispunem de flote la fel de numeroase ca armatele noastre? rânji Templierul. Inferioritatea noastră numerică va fi pe deplin compensată de experienţa noastră în arta războiului!

— Dar va trebui să putem fabrica aceste maşinării diavoleşti! îşi dădu cu părerea Marele Maestru al Teutonilor. În ce mă priveşte, voi contribui şi eu după puteri!

— Învăţatul Jaubert şi înţeleptul Djaffar au realizat importante progrese în ce priveşte stăpânirea acestor cunoştinţe ezoterice, răspunse Guillaume. Acum ei reuşesc să înţeleagă modul în care funcţionează cea mai mare parte a aparatelor cu care sunt echipate aceste nave. Aceasta se datorează în special minusculelor pergamente translucide pe care erau înregistrate toate indicaţiile prevăzute pentru iniţierea profanilor în ştiinţa alchimiei adversarilor noştri. Însă este nevoie de multă inteligenţă, pentru a asimila bazele acestor cunoştinţe şi chiar şi cei mai pricepuţi artizani vor fi incapabili de a reproduce mecanismele delicate care pun în mişcare aceste nave.

— Atunci, nici nu ne putem gândi să-i înfruntăm pe Baphometi la ei acasă! rosti Jean de Villiers.

— Scapi din vedere un lucru simplu, Nobile Frate! replică maliţios Templierul. Nu este deloc nevoie, de fapt, de maeştri în mecanica fină din moment ce dispunem de un duplicator care reproduce cu fidelitate toate piesele, chiar şi cele minuscule, cu singura condiţie să fie alimentat cu metalul care trebuie. Or asta pot să facă foarte bine alchimiştii noştri! Dispun deja de vreo zece nave în perfectă stare de funcţionare şi producerea lor continuă.

Se lăsă o linişte profundă.

Ospitalieri, Teutoni şi Templieri meditau la perspectivele oferite de un asemenea anunţ neaşteptat.

Apoi, Konrad von Thierberg, mereu plin de înflăcărare, exclamă:

— Ei, bine! În aceste condiţii, nu mai e nici o problemă: să-i atacăm pe diavolii aceia!

O bună parte din asistenţă se grăbi să aprobe aceste cuvinte îndrăzneţe. Dar Jean de Villiers stătea pe gânduri. În cele din urmă, decise să-şi dea părerea:

— Nobile Guillaume, vorbele tale, recunosc, sunt pline de înţelepciune... Ar fi o nebunie curată să atacăm acum un inamic despre care nu ştim nimic. Să continuăm deci să construim o flotă puternică şi între timp, să trimitem spioni care să ne furnizeze informaţii preţioase despre adversarii noştri.

— Mulţumesc pentru sprijinul tău, înţeleptule Frate! Soluţia aceasta îmi pare şi mie cea mai înţeleaptă. Domnii mei, Fraţi Ospitalieri şi Teutoni, fac apel la voi! Cei care sunt de acord cu acest proiect să ridice mâna.

Înţelepciunea Marelui Maestru al Templierilor le era cunoscută tuturor. Guillaume de Beaujeu poseda cel mai vast imperiu de pe Pământ şi repurtase nenumărate victorii, aşa că aproape toţi călugării-soldaţi se declarară de acord cu propunerea. Numai câţiva Teutoni se abţinură, mai mult din gelozie decât din convingere.

— Nobili Fraţi, vă mulţumesc pentru încrederea voastră! rosti în încheiere Guillaume, ridicându-se pentru a sugera că întâlnirea luase sfârşit. Să ne rugăm Domnului să ne avertizeze la timp în caz de pericol şi să-l implorăm pe Cristos să ne ajute să ieşim victorioşi din această cruciadă! Fie ca această luptă să fie a forţelor binelui împotriva forţelor răului. Baussant se va afla, şi de această dată, în primele rânduri ale oştirii care va purta Sfânta Luptă!

Cei prezenţi se dispersară apoi pentru a participa la serbările date în cinstea acestei zile faste. Limbile începură să se dezlege...

În timpul acesta, Marii Maeştri adunaţi într-o încăpere retrasă elaborară în secret detaliile viitoarei expediţii.

La căderea serii, ajunseră la un consens.

Fiecare se retrase în apartamentele sale, după care ofiţerii celor trei ordine transmiseră instrucţiunile primite subordonaţilor lor. Echipajul navei care avea să plece în spaţiul infinit, rezervat până atunci infamilor Baphometţi, fu

apoi convocat la castel pentru a fi pregătit în vederea misiunii de către Jaubert şi Djaffar.

Capitolul al doilea

În timp ce duplicatoarele lucrau fără răgaz sub supravegherea lui Jaubert, Djaffar şi a ajutoarelor lor, Guillaume punea la punct detaliile expediţiei sale către stele.

Marele Maestru avea nevoie de un om de încredere, căruia să-i încredinţeze Imperiul pe timpul absenţei sale. Îl alese pe credinciosul său Comandor Thibaud Baudin pentru curajul şi corectitudinea sa. Sub supravegherea sa, Templierul învăţă să rezolve diferendele dintre hani, să supravegheze recoltele, extracţia minereurilor necesare fabricării navelor spaţiale. Îi dădu de asemenea instrucţiuni precise cu privire la relaţiile pe care Templierii le întreţineau cu regatele occidentale. Acolo, Comandamentele lor prosperau: nave maritime şi caravane aduceau aur, mirodenii, covoare frumoase, tămâie, parfumuri pentru burghezii bogaţi şi nobilime.

Templierii deveniseră bancherii regilor şi împăraţilor, cu care discutau de la egal la egal. Nimeni nu se putea război fără sprijinul lor, ambasadorii veneau să le ceară sfatul, francezi, englezi, germani, italieni trebuiau să ţină cont de aceşti bogaţi călugări-soldaţi posesori ai sferelor explozibile. Papa Ioan al XXI-lea însuşi îi menaja pe cei care erau pe cale să devină stăpânii Pământului.

Dar, vai! puterea naşte ură...

Suveranii îl invidiau pe Marele Maestru, neîndrăznind totuşi să-şi manifeste ostilitatea, plăteau numeroşi spioni infiltraţi în Comandamente şi chiar în Chang-Tou. Ospitalieri şi Teutoni, împinşi în planul al doilea, nu doreau decât să-i ajute pe adversarii rivalilor lor.

Thibaud Baudin trebuia deci să facă faţă unei sarcini dificile şi delicate. Era imposibil să utilizeze sferele explozive împotriva regatelor creştine. Papa Ioan al XXI-lea îi prevenise că această armă diabolică nu trebuia, sub ameninţarea cu excomunicarea, să fie folosită decât împotriva necredincioşilor.

Orice atac împotriva Comandamentelor din Europa trebuia deci respins cu arme albe şi efectivele Templierilor dispersate pe suprafaţa globului, erau incapabile să facă faţă unei coaliţii adverse. Urma să fie cu atât mai rău când flota avea să pornească în spaţiu, căci avea să ia floarea călugărilor-soldaţi.

Numai poziţiile americane nu puneau probleme. Templierii, închişi între zidurile groase ale castelelor construite de-a lungul fluviilor Noului Continent, n-aveau a se teme de nimic din partea indigenilor care nu posedau cai şi ale căror săgeţi nu puteau pătrunde prin armura şi cămăşile de zale. Şefii de trib ştiau că noii veniţi dispuneau de trăsnet. Ei făceau doar negoţ cu aceşti semi-zei de care învăţaseră să se teamă şi pe care nu riscau să-i înfrunte.

La fel era şi cu Cathay şi Cipangu. Numai maharajahii păstrau o anumită autonomie plătind doar tribut puternicilor lor vecini.

În orice caz, grosul expediţiei nu avea să părăsească Pământul înainte de câteva luni, decât dacă se ivea ceva neprevăzut. Thibaud Baudin avea deci destul timp pentru a se pregăti să facă faţă acestei sarcini uriaşe.

Nici marii ofiţeri ai Ordinului nu stăteau degeaba. Cei doi locotenenţi ai lui Guillaume, Pierre de Sevry şi Otto de Grandson, cutreierau Imperiul în lung şi-n lat pentru a aduna călugări-soldaţi de elită. Unii soseau la Chang-Tou urmând drumul caravanelor, purtând după ei numeroşi cai de călărie care nu le erau de nici un folos, alţii erau transportaţi cu ajutorul navelor spaţiale până la locul de adunare al armatei.

Marele Ospitalier aduna droguri, doctorii din prafuri amestecate cu miere, elixire şi medicamente cu opiu, ca şi faşe, bandaje pentru răniţi. Djaffar contribuise la rândul său

cu prafuri foarte eficiente împotriva infecţiilor, descoperite în navele Baphomet.

Secretul producerii lor nu fusese dezlegat, dar fuseseră reproduse cu fidelitate de către duplicatoare.

Postăvarul aduna cămăşi, vestoane, armuri, încălţăminte şi coifuri. Şi el recursese la duplicatoare pentru a confecţiona armuri ciudate, ermetic etanşe, care făceau posibilă respiraţia în vidul spaţial. Cu ele, nu se punea problema să suferi de frig sau de căldură; un dispozitiv ingenios asigura o temperatură potrivită în orice condiţii.

Aprovizionarea navelor cu hrană căzuse în sarcina Seneşalului. Problema era că Templierii se acomodau greu cu fierturile urât mirositoare produse în cazanele instalate în interiorul navelor. Aceşti aspri soldaţi aveau nevoie de carne atunci când luptau şi dispuneau chiar de o dispensă papală care le dădea dezlegare să mănânce carne vinerea şi în alte zile de post. Trebuiau deci amenajate nave speciale care să transporte grajduri în care să fie crescute vaci, porci şi păsări.

Rezerve de carne uscată, de peşte afumat erau prevăzute la bordul fiecărei nave pentru a da posibilitatea echipajului să supravieţuiască timp de câteva săptămâni în caz că ar fi pierdut legătura cu grosul flotei. Posesiunile americane furnizară din abundenţă carne de bizon tranşată în bucăţi pe care băştinaşii le numeau *pemmican.* Din Cipangu sosiră peşti delicioşi perfect conservaţi. Din Cathay se primiră băuturi, cu o compoziţie ce putea asigura supravieţuirea războinicilor timp de câteva luni, cu condiţia să fie consumată cu nişte boabe numite soia.

Episcopul instală altare portabile la bordul fiecărei nave şi adună nenumărate anaforniţe umplute cu ostii.

În fine, Turcoplierul primi nave uşoare şi rapide, cu echipaj redus. Ele puteau juca rolul cavaleriei uşoare şi puteau efectua misiuni de recunoaştere în liniile adverse. Echipajele lor alese pe sprânceană, urmară un antrenament intensiv pe lunile Pământului.

Între timp, nava însărcinată cu spionarea Baphomeţilor fu minuţios verificată.

Marco Polo, deprins cu vicleşugurile comerţului în ţări străine, fu numit la comandă.

Din echipaj făcea parte lama Houen-Lun, învăţatul Jaubert, mireanul Djaffar şi trei zdrahoni neînfricaţi: fraţii Tholon, originari dintr-un sătuc din apropiere de Auxerre.

Garin, Templierul, care era creierul familiei, avea darul de a se descurca în intrigile cele mai subtile şi reuşea să descopere chiar secretele cele mai bine păzite.

Clément, un uriaş cu temperament năvalnic, era fost tăietor de lemne, avea o forţă incredibilă. Uimise o armată întreagă cărând în spate un cal arab rănit la copita de la un picior din faţă. Voinicul îşi fixase umerii sub pieptul nefericitului animal şi-l ridicase, făcându-l pe acesta meargă pe picioarele din spate. Mongolii, înspăimântaţi de acest centaur, îl lăsaseră să treacă şi Clément, pe care toată lumea îl credea mort, îşi făcuse apariţia dimineaţa în tabără.

Guiot, poreclit Cel Roşu din cauza bărbii sale roşcate, era viclean ca o vulpe şi tot la fel de hoţ. N-avea concurent când era vorba să găsească proviziile de alimente dosite de ţărani şi comorile ascunse de bogătaşi. Aşa reuşise să acumuleze o avere considerabilă pe care o risipea fără remuşcări în timpul interminabilelor partide de zaruri.

Toţi trei aveau o trăsătură comună: ochi albaştri cu o privire uimitor de pătrunzătoare.

Garin era dezolat de lipsa de moderaţie a fraţilor săi în ce priveşte desfrâul, dar, cu toate ameninţările, nu reuşise să-i aducă pe drumul cel bun şi înălţa fără încetare rugăciuni pentru salvarea sufletelor lor.

Cu toate acestea, cei trei fraţi se înţelegeau ca hoţii la furat şi curajul lor exemplar făcuse să fie aleşi pentru a-l însoţi pe Marco Polo.

— Pe Dumnezeul meu! înjură Guiot, în timp ce devora un ciolan de miel şiroind de grăsime. Iar am intrat într-o blestemată de încurcătură. Am stat cu urechile pâlnie la ce pălăvrăgea veneţianul, da’ n-am înţeles o iotă! Eu unu’ ştiu ce să fac cu o sabie sau cu o lance bună ş-atât... Şi ăştia vor să ne-ncuie într-o marmită zburătoare, să ne plimbe

aiurea prin nori. Garin, tu eşti aşa de deştept, trebuie să-mi explici şi mie…

— Dumnezeu să m-ajute să-ţi luminez mintea aia îngustă! bombăni Templierul. Ai auzit şi tu de Baphomet de la care avem sferele de foc?

— Sigur că da! Am văzut şi un desen: un cap de ţap cu coarne mari, piele neagră pe tot corpul, labe cu unghii ascuţite şi nişte sâni albaştri. Am crezut că Dracu' e, în carne şi oase!

— Bine! Aceste creaturi demonice veniseră să cucerească Pământul nostru. Venerabilul Maestru, Dumnezeu să-l binecuvânteze! le-a dejucat planurile ticăloase şi l-a omorât pe trimisul lor. Totuşi ameninţarea continuă să planeze asupra creştinătăţii. Această rasă blestemată n-o să stea-n loc din cauza unui eşec. Într-o zi sau alta, Baphometţii vor reveni în forţă pentru a ne subjuga. Guillaume de Beaujeu însă a hotărât să le-o ia înainte şi să construiască o flotă puternică pentru a merge să-l distrugă pe inamic la el acasă…

— Înţeleg acu'! Da' de ce-o să plecăm noi cu veneţianu' într-o singură navă?

— Ca să-i spionăm, evident! Marco Polo are o îndelungată experienţă în comerţul cu populaţii străine şi-o să ne dăm drept nişte negustori paşnici veniţi de pe altă planetă…

— Eu unu' nu pricep nimic! bombăni la rândul lui Clément. O să se vadă că nu suntem Baphometţi…

— Evident! rosti Garin, suspinând adânc. De aceea vom lua cu noi un tibetan care, prin puterea spiritului său, îi va păcăli pe observatorii inamici. El le va citi gândurile şi apoi ne vom deghiza pentru a semăna cu nişte negustori care obişnuiesc să facă negoţ cu Baphometţii. În felul acesta, vom fi bine primiţi şi vom putea să-i spionăm.

— Da' eu n-o să fiu în stare să zic un cuvânt pe limba lor blestemată! se-mpotrivi Guiot.

— Nu-ţi face probleme, totul a fost prevăzut! Învăţatul Jaubert a reuşit să adapteze talismanele aflate în navele

capturate. Vom fi supuşi unui tratament care ne va face să vorbim limba lor.

— Acu’ am înţeles! E vorba să pătrundem într-una din fortăreţele lor ca să vedem ce pun la cale, aşa-i?

— Chiar aşa, dragă frate!

— Grija mea e c-o să zburăm prin nori şi-o să ne batem cu armele alea care aruncă flăcări. Eu unu’, n-o să fiu bun de nimic fără sabia mea.

— Poţi s-o iei cu tine. În ce priveşte armele cele noi, ai învăţat să le foloseşti. De altfel, la turnirul care va avea loc astă-seară, se vor da premii celor mai buni trăgători, aşa c-ai să poţi demonstra priceperea ta.

— Crezi c-o să putem participa?

— Sigur că da! Nava noastră pleacă abia mâine în zori…

De fapt Guillaume de Beaujeu se gândise că cea mai bună metodă de a-i tine ocupaţi pe aceşti războinici veniţi din toate zările era să le ofere divertismentul care avea cea mai mare priză.

Un turnir constituia un antrenament foarte bun pentru oştire, familiarizându-i pe toţi cu noile dispozitive puse la punct de către Djaffar şi Jaubert.

Aveau loc, bineînţeles, şi clasicele întreceri cu lancea. Cavalerii, îmbrăcaţi cu noile armuri, se înfruntau în arenă. Dar fuseseră prevăzute numeroase alte întreceri: exerciţii de tir în cadrul cărora servanţii catapultelor şi tuburilor de fier umplute cu praf de puşcă, trăgând cu ghiulele, îşi demonstrau priceperea. Aceste de pe urmă arme fuseseră construite de către chinezi. Cu ajutorul lor se puteau arunca la distanţă şi sferele explozive ale Baphometţilor.

Guillaume dorea mai ales să-i obişnuiască pe cavaleri cu explozia sferelor pe care nu trebuiseră să le înfrunte niciodată, ca şi să pună la punct o tactică nouă de luptă. De fapt, era sigur că Baphometţii dispuneau de tot felul de explozive din belşug şi orice atac în masă ar fi fost sinucidere curată.

Sub pretextul unei cruciade preventive îndreptată împotriva duşmanilor Sfintei Credinţe, cu sprijinul Papei, Marele Maestru ascundea de fapt ambiţii mari care-i

umpluseră de groază pe cei care-i ghiciseră gândurile şi intenţiile.

Pentru el, universul era o pradă nouă oferită rapacităţii sale. Imperiul terestru nu-i mai era de-ajuns, acum că aflase de existenţa vastelor regate stelare. Până acum nu-şi dăduse pe faţă dorinţa de a stăpâni, formula *Non nobis Domine, sed Nomini tuo da Gloriam* împăcându-l cu conştiinţa sa şi ajunsese să creadă şi el că acţiona numai pentru cauza Domnului şi Credinţei Adevărate…

Şi astfel, în această dimineaţă senină în care o briză proaspătă făcea să fluture mândre steagurile şi drapelele, o mare de oameni se înghesuiau atât pe câmpie cât şi în tribunele îmbrăcate în mătăsuri şi tapiserii.

Nobile doamne, prinţese gătite în cele mai elegante haine, se entuziasmau mai mult decât cavalerii, frumuseţi Orientale contra celor Occidentale. Fiecare luptător îşi alesese doamna ale cărei culori avea să le poarte şi care avea să devină regina turnirului, dacă alesul său avea sa fie victorios.

Pretutindeni, cavaleri şi scutieri îşi lustruiau armele. După întrecerea care punea faţă-n faţă doi adversari înarmaţi cu lănci, avea să urmeze lupta corp la corp, în care combatanţii aveau să se-nfrunte pedeştri.

Apoi, urmau întrecerile de tir, apoi o bătălie simulată cu armele lui Baphomet. În fine, la căderea serii, avea să fie oferit un banchet la care participau învingătorii, dacă starea sănătăţii avea să le permită şi dacă nu le vor lipsi prea mulţi dinţi…

Onoarea de a conduce turnirul îi fusese acordată mareşalului Pierre de Sevry. Culoarea roşie din obrajii săi arăta că degustase o oarecare cantitate de băutură, dar asta nu-l împiedica să se ţină drept în timp ce se îndrepta spre Marele Maestru, care era înconjurat de suita sa, pentru a-i cere permisiunea să anunţe intrarea cavalerilor în arenă.

Guillaume scoase sabia din teacă, heralzii suflară de trei ori în trompete, după care mareşalul ridică bastonul.

Viitorii adversari îşi coborâră vizierele şi-şi făcură intrarea în arena împărţită în douăzeci de culoare paralele.

Ospitalieri şi Teutoni se pregăteau să-i înfrunte pe Templieri, în timp ce războinicii lui Kubilai îi aveau drept adversari pe cavalerii francezi, englezi şi germani.

Conducătorul mongolilor stătea la galerie, aplecat, pentru a privi în arenă, alături de Guillaume, Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg, ceea ce constituia o dovadă a stimei pe care i-o purta Marelui Maestru.

Regulile întrecerii prevedeau că adversarul trebuia atins pe scut sau pe coif. Loviturile sub centură erau interzise. Arbitrii vegheau ca aceste reguli să fie întocmai respectate.

Trompetele sunară pentru a doua oară.

Cu zgomot de tunet, copitele cailor izbiră pământul, penele coifurilor tresăriră ca nişte păsări vii, în timp ce combatanţii îşi coborâră lăncile, prinzând viteză.

Deşi armurile erau după modelul cel nou, îşi aleseseră cu toţii coifuri cu figuri alegorice sau monstruoase, aşa încât luptătorii arătau ca nişte creaturi venite din altă lume.

Chiar de la primele izbituri, aproape jumătate din cavaleri muşcară pământul. Aceştia se ridicară blestemând, mergând să-şi ascundă ruşinea în corturile împodobite, ceilalţi rămânând pe loc, fremătând, în timp ce scutierii se repeziră să ofere îngrijiri. Din fericire, puţini dintre ei fuseseră grav atinşi, căci metalul din noile armuri avea o rezistenţă excepţională. În schimb, mai multe lovituri la cap îi făcuseră să-şi scuipe dinţii într-un val de sânge.

Cei rămaşi teferi îşi reluară locurile pentru continuarea luptei.

Printre ei se aflau toţi ofiţerii Templieri, Ospitalieri şi Teutoni. De data aceasta, învingătorii trebuiau să înfrunte un nou adversar. Astfel, Jean de Grailly se găsi în faţa uriaşului teuton Siegfried von Orselen.

În ce-l priveşte pe Otto de Grandson, el trebuia să se-nfrunte cu Godefroi d’Antioche, un ospitalier cu o reputaţie deosebită.

Caii se lansară în galop pentru a doua oară; izbiturile lăncilor răsunară ca lovituri de secure, pământul se cutremură la căderea celor ce fuseseră aruncaţi din şa.

De data asta, doar patru cavaleri mai rămăseseră în arenă: Otto de Grandson, Jean de Grailly, Siegfried von Orselen şi Thibaud Gaudin. Cei patru îşi încrucişaseră lăncile, dar fără rezultat.

În cele din urmă, după o ultimă confruntare, un singur combatant rămase călare: Thibaud Gaudin, care făcu un tur în galop uşor, săltând în şa, pentru a saluta cu lancea ridicată aleasa inimii sale şi merse să-şi primească ramura de palmier acordată învingătorilor, din mâna lui Guillaume de Beaujeu.

— Nobile prieten, nu era luptător mai potrivit ca tine pentru această recompensă, exclamă Marele Maestru încântat. Cu tine, sunt sigur că Imperiul meu se va afla pe mâini bune în timpul absenţei mele.

Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg îl felicitară la rândul lor, dar din vârful buzelor. Ei nu puteau fi bucuroşi că fuseseră învinşi de adversarii lor.

Din fericire, luptele corp la corp care urmară dădură posibilitatea Ospitalierilor şi Teutonilor să se evidenţieze la rândul lor. După două ore de încleştări, timp în care penele coifurilor fâlfâiră în vânt, armurile se izbiră, scuturile se loviră până ce nu se mai puteau distinge însemnele încrustate pe ele, celor doi învingători li se acordară premiile câştigate cu atâta efort.

Acum soarele se ridicase sus pe cer şi-ncepeau să se facă simţite setea şi foamea. Toţi se-ndreptară spre taberele lor să-şi recapete forţele pentru întrecerile prevăzute pentru după-amiază.

De data aceasta, era vorba de nişte exerciţii cu totul diferite. Armatele reunite în jurul castelului Chang-Tou fuseseră împărţite în două, fiind formate din cathayezi, tătari şi trei caste rivale de călugări-soldaţi.

Scopul manevrei era următorul: oastea albastră trebuia să încerce să treacă râul sub focul oştirii roşii aflată pe platou.

Ca o noutate fără precedent, arbitrii şi observatorii survolau locul bătăliei din nave care zburau la joasă înălţime pentru a avea o vedere de ansamblu mai bună şi

pentru a aprecia rezultatul tragerii şi a constata exact ce efective sunt scoase din luptă.

Locul acestui Kriegspiel fusese ales, bineînţeles, la o distanţă apreciabilă de palat şi direcţia vântului fusese determinată cu grijă, în aşa fel încât emanaţiile dăunătoare să fie repede îndepărtate de combatanţi.

Guillaume şi ceilalţi doi Mari Maeştri asistau la desfăşurarea luptei, de la bordul unei nave pe care flutura drapelul Baussant.

Oastea albastră era condusă de Konrad von Thierberg, iar cealaltă lupta sub drapelul mareşalului Pierre de Sevry.

În faţa şi în spatele liniilor, erau înfipte fanioane ce serveau drept ţintă pentru proiectilele grele. Armele uşoare ţinteau spre combatanţi, lăsând, la atingere, urme de vopsea neagră amestecată cu praf chinezesc. Aceştia erau consideraţi scoşi din luptă.

De la început, observatorii constatară că nu puteau utiliza caii în acest gen de înfruntare, căci aceştia se speriau de exploziile cu care nu erau obişnuiţi, şi fugeau în toate părţile. Elefanţii lui Kubilai semănară la rândul lor panică în rândurile castei albastre.[2]

Guillaume prevăzuse, desigur, aceste incidente. El dăduse ordin cavalerilor să se împrăştie pe o arie cât mai largă şi să se adăpostească în gropile individuale săpate de scutieri imediat după începerea jocului.

Călugării-soldaţi socotiră o asemenea atitudine nedemnă de ei, aşa că rămăseseră în câmp deschis, dar caii şi elefanţii năvăliră peste ei, se aruncară iute în acele refugii mai înainte dispreţuite.[3]

Pe ansamblu, manevrele demonstrară cât se poate de clar lipsa de antrenament a cavalerilor pentru a lupta împotriva unor adversari dotaţi cu arme explozive.

---

[2] *Observaţia Templierului de Tyr.* Din acest motiv elefanţii fură eliminaţi din expediţie. De altfel, ei constituiau o încărcătură prea mare pentru nave.

[3] Trebuie spus că unii trăgători fără experienţă folosiseră ghiulele adevărate. Oastea înregistră vreo cincizeci de morţi. Dezastrul fu ascuns soldaţilor pentru a nu-i demoraliza şi se spuse că cei dispăruţi fuseseră trimişi într-o misiune, undeva, departe, la frontiere.

În timp ce primele valuri de atacatori traversau cursul apei, apărătorii, în loc să rămână în tranşee şi să execute tir concentrat cu armele uşoare, năvăliră în atac cu săbiile scoase. Mulţi dintre ei fură împuşcaţi - mai bine zis pătaţi cu vopsea – ceea ce nu-i împiedică să atace cu sabia, împotriva oricăror reguli…

Câte unii, recuperându-şi caii, se lansară chiar într-o şarjă eroică, formând o ţintă ideală pentru gloanţele trăgătorilor cu praştia.

Totul se sfârşi într-o harababură de nedescris care îl făcu să zâmbească batjocoritor pe Marele Maestru al Teutonilor şi pe cel al Ospitalierilor, în timp ce expresia de pe figura lui Guillaume trăda dezamăgirea…

Hotărât, armatele sale uitaseră învăţămintele trase din campaniile precedente. Trebuiau instruite din nou, atât în ce priveşte înfruntările terestre cât şi luptele la bordul navelor care ar fi adus şi mai multe decepţii…

Slavă Domnului, Guillaume dispunea de destul timp pentru a remedia neajunsurile. Îi mulţumi în sinea sa lui Dumnezeu pentru ideea de a-şi pregăti oastea în avans, căci dacă Baphometţii ar fi atacat Pământul în acest moment, ar fi învins cu uşurinţă aceşti bieţi naivi care credeau încă în puterea spadei lor!

— Toate astea vor trebui schimbate… rosti sec Guillaume către ofiţerii săi şi către ceilalţi Mari Maeştri în cursul banchetului care îi reuni în seara ce urmă, sub nişte corturi imense instalate în aer liber în curtea palatului.

Numai demnitarii participară la acest banchet, căci luptătorii se aflau într-o stare dezolantă. Asurziţi de explozii, pe jumătate sufocaţi de norii de praf, cu picioarele îndoite de oboseală, cu ochii arşi, sărmanii fraţi Tholon crezuseră că le-a sunat ceasul atunci când un proiectil greu, aruncat la nimereală, explodase nu departe de ei.

— Pe Dumnezeul meu! strigă Guiot, am crezut c-am ajuns în iad, acu’ ştiu ce m-aşteaptă pentru păcatele mele. Garin, aveai dreptate când ne spuneai să nu ne dedăm desfrâului…

După ce rosti aceste vorbe, dădu pe gât o carafă de vin aromat, ceea ce-l mai întări puţin, în timp ce Clément îi întărea spusele:

— Sfinte Cristoase! Mai văd şi-acu' flăcările jucându-mi înaintea ochilor. Ia zi, Garin, eşti sigur că nu suntem morţi?

— Fraţilor, adevăr vă grăiesc vouă: născuţi în Dumnezeu, morţi în Cristos, înviem prin Sfântul Duh. Arătaţi păreri de rău pentru greşelile voastre şi rugaţi-vă pentru Viaţa Eternă. Nu mai păcătuiţi şi veţi cunoaşte pacea eternă. Ce importanţă are pierderea unui trup din carne? Guillaume – fie numele lui binecuvântat! – pregăteşte o sfântă cruciadă care vă va oferi prilejul să vă răscumpăraţi păcatele pornind spre spaţiile infinite, pentru a servi cauza Sfintei Credinţe! În călătoria noastră nu vom avea nici o ocazie să fim tentaţi de păcatele trupeşti, decât dacă am fi ameninţaţi de ticăloasa perversiune. Prin urmare, nu vom întâlni decât creaturi al căror sex nu va semăna, cu siguranţă, cu al nostru şi orice păcat trupesc vă va fi interzis pentru a nu dezvălui originea voastră terestră. Veţi avea deci ocazia unei perioade de totală abstinenţă…

— Fir-ar să fie! Nu m-am gândit la asta… suspină Guiot stupefiat. Chiar că n-o să avem parte de vreo fetişcană pentru o blestemată perioadă de timp!

— Şi totuşi, ăsta e adevărul, îl asigură Templierul cu un zâmbet ironic. Dacă o să întâlnim alte fiinţe prin ceruri, cu siguranţă c-o să aibă altă înfăţişare decât noi.

— Fir-ar afurisit! înjură Clément. Asta-i bună… Şi tu ce crezi, o să stăm mult în purgatoriul ăla?

— Greu de spus. Echivalentul a o lună sau două după timpul nostru, fără-ndoială. Seniorul Marco Polo va trebui să-şi facă relaţii cu alţi neguţători de la care să capete informaţii, poate chiar va trebui să meargă într-un oraş ocupat de Baphometi. Apoi, vom reveni pe Pământ făcând un ocol pentru a nu atrage atenţia patrulelor inamice. Desigur, două luni reprezintă minimum de timp, dacă nu apare nimic neprevăzut…

— Eh! sună destul de bine. Frate Garin, îţi mulţumim că ne-ai lămurit. Sunt mort de oboseală, mă duc să mă culc. Vii şi tu, Clément?

— Vin… noapte bună, Garin!

— Domnul să vă binecuvânteze şi să vă dea vise prevestitoare! le ură Templierul, uimit să-şi vadă fraţii deveniţi deodată virtuoşi.

Rămase o clipă pe gânduri, cu ochii la flăcările jucăuşe ale focului, întrebându-se de ce necredincioşii lui fraţi îşi pierduseră brusc pofta de mâncare. Oare perspectiva de a părăsi Pământul să-i fi făcut, în sfârşit să se gândească la salvarea sufletului lor? Scutură din cap, îngenunche pentru o scurtă rugăciune apoi, învelindu-se în larga sa mantie albă, se pregăti să se culce.

Cât despre Clément şi Guiot, aceştia păreau să fi uitat de oboseală. Imediat ce-l văzură pe fratele lor adormit, o luară cu paşi mari pe drumul ce ducea spre Chang-Tou.

Un sfert de oră mai târziu, ajunseseră la podul mobil, rostiră parola şi pătrunseră în oraş pe o stradă lăuntrică.

După ce merseră pe strada întunecoasă vreo cincizeci de metri ajunseră în faţa unei maghernițe luminate. Cântecele, ţipetele şi înjurăturile se auzeau de afară. Pe pancarta de deasupra porţii era scris numele tavernei: La mistreţul vesel.

De la ferestrele de sus se auzeau râsete de femei.

Cei doi fraţi se înţeleseră din priviri, zâmbind încântaţi. Înainte de a fi supuşi unei abstinenţe forţate, de mai multe săptămâni, aveau să lase în urma lor ceva suveniruri pentru această călătorie nefericită şi chiar pentru mai multe alte călătorii…

A doua zi dimineaţa, Garin îi descoperi pe Clément şi Guiot dormind alături de el. Îşi spuse rugăciunea de dimineaţă, pregăti o gustare din resturile rămase din ajun, apoi, cum fraţii lui continuau să sforăie dormind duşi, se hotărî să-i scuture pentru a-i trezi, la început mai cu blândeţe, apoi cu furie.

Aceştia se răsuciră pe partea cealaltă mormăind.

Văzând că eforturile îi sunt inutile, Garin stătu o clipă pe gânduri, după care se apropie de Guiot, îl mirosi, apoi se trase de-o parte cu o strâmbătură de dezgust, aşa de tare puţea fratele lui a vin.

Fără să mai stea pe gânduri, înşfăcă o găleată de apă şi-o turnă fără menajamente peste nefericiţii care săriră în picioare turbaţi, înjurând de mama focului.

— Hotărât lucru, mormăi Templierul, sunteţi incorigibili! Unde aţi fost azi noapte?

— Ei, ne-am gândit c-ar fi mai bine să ne luăm rămas bun de la prieteni, bombăni Clément scuturându-se de apă. Aşa că ne-am dus în oraş... Şi toata lumea a vrut să ciocnim un pahar, aşa că a trebuit să răspundem ca să nu se supere!

— Sigur că da! întări Guiot. Nu puteam să-i refuzăm pe vechii noştri prieteni...

— Ah, da! Şi-asta? întrebă Garin smulgând din buzunarul ticălosului o eşarfă de mătase roşie. E un cadou de adio, nu-i aşa?

— Sigur! făcu Clément. Acolo unde ne ducem noi poate să fie frig noaptea.

— Nu mai minţiţi atât, păcătoşilor! Iar v-aţi tăvălit în păcat şi desfrâu, nu ştiu ce mă împiedică să vă las în plata Domnului?

— Ştii, ne-am tot gândit la tine, îl linguşi Guiot. Ţi-am adus şi ţie o amintire, un dinte al Sfintei Agatha, se pare că poartă noroc şi că nu poţi fi rănit dacă-l ai asupra ta.

Spunând astea, scotoci în dulap şi dădu la iveală un dinte gălbui pe care Templierul i-l azvârli cât colo cu o lovitură.

— Ticăloşi proşti! Sunteţi în stare să credeţi toate tâmpeniile când vă îmbătaţi! Mâncaţi şi schimbaţi-vă hainele. Îmbarcarea este prevăzută peste o oră...

— Oricum, ai exagerat! protestă fără convingere roşcatul. Un dinte care m-a costat trei soli...

Templierul dădu din umeri şi, fără a le mai da atenţie, se-ntoarse la treburile sale: îşi perie cu meticulozitate mantia albă şi îşi lustrui armele.

La ora prevăzută, fraţii Tholon se prezentară la nava de recunoaştere. Clément şi Guiot căscau de le trosneau maxilarele.

Seniorul Marco Polo se plimba încolo şi încoace prin faţa scării de urcare în navă.

Veneţianul era un bărbat foarte arătos. O beretă largă de catifea roşie era aşezată peste părul lui negru, ondulat. Ochii albaştri, înfundaţi adânc în orbite, luminau o figură energică, plină de bunătate, bronzată după neobositele sale călătorii. Barba tunsă scurt, pe care şi-o freca adesea, nu ascundea decât pe jumătate un gât ca de taur ce demonstra o forţă neobişnuită. Umerii săi largi, înfăşuraţi într-o mantie de hermină imaculată dominau o talie subţire, strânsă într-o centură brodată. Privirea sa pătrunzătoare scrută feţele membrilor echipajului, după care le adresă câteva cuvinte cu o voce melodioasă având un uşor accent italian:

— Prieteni, vom trăi împreună o aventură plină de pericole. Vă cunosc vitejia şi n-am nici o îndoială cu privire la felul în care vă veţi purta dacă va trebui să ne batem. Totuşi, lucrul cel mai important este capacitatea voastră de adaptare. Ne vom afla printre fiinţe care ne sunt ostile şi va trebui în fiecare moment să ne supraveghem atitudinea, cuvintele. Aveţi grijă: un gest banal ne poate fi fatal între străini. Secretul reuşitei noastre rezidă deci într-o permanentă prudenţă. Datorită talismanelor Fratelui Jaubert veţi fi inspiraţi de Sfântul Duh şi veţi vorbi curent limba celor a căror înfăţişare o veţi avea. Minunatele aparate ale învăţatului Jaubert funcţionează perfect, după cum mi s-au dat asigurări. Înţeleptul lama care ne însoţeşte ne va feri de orice surpriză prin puterea sa de a citi gândurile. Este vital pentru creştinătate să ducem la bun sfârşit misiunea noastră. Veţi fi negustori, deci nici nu veţi căuta ceartă, nici nu veţi jefui. Un singur lucru vă interesează, să vă vindeţi mărfurile la preţ bun. Staţi cu urechea atentă în orice moment şi faceţi-i pe partenerii voştri să vorbească, fiţi generoşi. Nu vă zgârciţi la daruri, fiţi mereu cu masa pusă. Totuşi, aveţi grijă să nu consumaţi

peste măsură licori şi mâncăruri necunoscute; noi vă vom avertiza asupra pericolului pe care-l reprezintă anumite mâncăruri, dar am putea omite vreun detaliu. Rămâne deci, ca voi să fiţi prudenţi. Feriţi-vă să vă acordaţi unele libertăţi. Nu vă lăsaţi ispitiţi. Nu ştiu cum ar putea să arate femeile pe acolo, dar din partea lor vine întotdeauna pericolul! Acum, ne îmbarcăm, veţi mai primi instrucţiuni la bord. Să ştiţi că eu sunt pe deplin încrezător în reuşita misiunii noastre; veţi fi la înălţimea sarcinii încredinţate.

După spusele acestea, escaladă cu agilitate treptele scării metalice şi fu urmat de ceilalţi membrii ai echipajului.

În afară de fraţii Tholon, nu mai erau decât doi pasageri: învăţatul Djaffar, singurul care cunoştea funcţionarea aparatelor aflate la bord şi înţeleptul lama Houen-Lun de care depindea succesul expediţiei.

Era loc suficient. Nava putea oferi spaţiu pentru zece persoane. Se instalară cu toţii comod.

Navele destinate armatei lui Guillaume fuseseră construite exact după navele Baphomet, cu diferenţa că puteau oferi spaţiu pentru o sută de oameni. Dimensiunile navelor ar fi putut părea ciudate extratereştrilor, aşa că Jaubert îi dotase pe spioni cu o navă perfect asemănătoare cu cele ale inamicului.

Când trapa se închise cu un pocnet, fraţii Tholon resimţiră o oarecare emoţie. Urmau să înfrunte pericole necunoscute – aveau ei să revină într-o zi pe dragul lor Pământ?

Totuşi, când ecranul aflat în faţa lui Djaffar se lumină şi Guillaume le ură noroc trimişilor săi, cei din Auxerre se înviorară şi inimile li se umplură de mândrie. Nu spusese Marele Maestru că destinul umanităţii depindea de ei?

Respirară adânc şi-şi jurară să ducă la bun sfârşit sarcina încredinţată, orice s-ar întâmpla.

Capitolul al treilea

Nava îşi luă zborul ca o pană, croindu-şi drum către norii care pluteau leneş în zare.

Uimiţi peste măsură, Clément şi Guiot văzură câmpia verde estompându-se şi dispărând în ceaţă, în timp ce norii defilau prin faţa hublourilor sau ce erau acelea care le ţineau locul.

Spectacolul deveni şi mai grandios când Pământul se micşoră căpătând dimensiunile unei sfere înconjurată de un inel azuriu, proiectat pe cerul întunecat.

— Pe Dumnezeul meu! ce frumos e… lăsă să-i scape Roşcatul.

— Şi luna, ia uită-te! se extazie Clément. Parcă-ar fi piatra de la inelul unei prinţese…

Dar nava continua să urce cu viteză. Djaffar încetă să se mai ocupe de aparate. La bord, totul era automat sau aproape automat, aşa că rolul său se rezuma la supravegherea bunei funcţionări a ansamblului.

Nava ieşi din sistemul solar perpendicular pe planul eliptic, aşa că celelalte planete se distingeau greu pe cerul înţesat de stele.

— Prieteni, rosti atunci Marco Polo, călătoria noastră va dura câteva săptămâni. Vom trece prin apropierea mai multor stele comparabile cu Soarele nostru. În principiu, ele n-ar trebui să aibă planete. Oricum, înţeleptul nostru Houen-Lun va face un sondaj psihic atunci când vom trece pe-aproape de aceşti aştri. Se-nţelege, cu cât ne vom apropia de ţinutul demonicilor Baphomeţi, cu atât va trebui să fim mai prudenţi. În cazul în care ne vom întâlni pe drum cu o altă navă, Djaffar ştie ce are de făcut. Lama va încerca să subjuge spiritul echipajului pentru a culege informaţii

despre extratereştrii care fac negoţ între ei. Acesta va fi unul din momentele cele mai pline de risc din călătoria noastră. Va trebui să păstraţi liniştea şi să nu-i tulburaţi concentrarea spirituală. El ne va comunica apoi cele aflate şi ne vom spune care este atitudinea cea mai potrivită pe care trebuie s-o adoptăm. Pentru viitorul imediat, nu vă fie teamă că n-aveţi ce face. Învăţatul Djaffar vă va ajuta să învăţaţi limba inamicilor noştri cu ajutorul minunatelor talismane. În fiecare zi va trebui să luaţi lecţii timp de o oră. S-ar putea ca după asta să simţiţi oarecare dureri de cap, dar ele sunt trecătoare. După douăsprezece zile, veţi vorbi limba planetei Baphom la fel de bine ca limba voastră maternă. Veţi cunoaşte de asemenea care le sunt obiceiurile şi comportamentul, ceea ce va evita orice încurcătură. În fine, dacă va fi să intrăm în contact cu altă rasă, instruirea noastră va trebui să se deruleze mai rapid, în câteva minute doar. Djaffar vă va da o licoare care vă va îndepărta oboseala. Şi acum, la locurile voastre pentru prima lecţie…

Cei trei fraţi, oarecum reticenţi, luară loc pe scaunele speciale, după ce Marco Polo le dădu asigurări că şi el fusese supus acestui tratament fără a păţi nimic.

Această primă şedinţă se încheie cu bine.

La început rămaseră cu gura căscată. O voce le şoptea în urechi cuvinte neînţelese. Puţin câte puţin, cei trei se destinseră şi murmurul nu se mai auzi.

Odată lecţia încheiată, li se dădu un sfert de oră liber, după care, cum venise ora mesei, gurmanzii din Auxerre trebuiră să se mulţumească cu o fiertură lipsită de gust distribuită dintr-un aparat ciudat. Pentru a-şi potoli setea li se oferi numai apă, băutură de-a dreptul insipidă pentru Clément şi Guiot care începură să viseze la merindele oferite de iubitul lor Pământ…

Totuşi, dădură dovadă de bună-creştere, ţinându-şi comentariile doar pentru ei. Marco Polo, Djaffar şi Houen-Lun avuseseră acelaşi regim cu ei, aşa că fraţii Tholon se abţinură să protesteze. Cât despre Garin, el se amuză

copios văzând figurile dezamăgite ale necredincioşilor săi fraţi.

Această viaţă monahală dură zile de-a rândul.

Tibetanul îşi petrecea cea mai mare parte a timpului şezând chircit pe o rogojină, cu capul acoperit de o plasă din fire de aur aşezată peste părul dat cu unsoare. Djaffar verifica regulat instrumentele bizare instalate pe o consolă în faţa lui, apoi prepara alifii pentru a-şi umple timpul. Cât despre Marco Polo, el cerceta neîncetat poziţia constelaţiilor care apăreau pe un ecran, comparând-o cu cele însemnate pe o sferă de cristal.

Fraţii Tholon se supuneau zilnic şedinţelor de învăţare a limbii fără nici un fel de entuziasm. Numai Clément se plângea de dureri de cap şi de coşmaruri. Djaffar îi dădea câteva picături dintr-o licoare amară şi totul revenea la normal.

Soarele nu mai era de mult altceva decât o stea minusculă pierdută printre nenumărate alte stele.

Într-o dimineaţă, la trezire, Garin pronunţă câteva fraze într-o limbă străină cu accente aspre. Lucru extraordinar, el înţelegea acum manevrele executate de Djaffar, descoperind brusc că nava, propulsată de unde, naviga într-o lume care nu avea nici o legătură cu lumea lor, urmând o traiectorie determinată cu precizie de un sistem automat. Înţelese că imaginile pe care le vedea pe ecran nu erau decât reproduceri într-o gamă luminoasă perceptibilă pentru ochii săi. Îi veneau în minte amănunte extraordinare: imagini ale unei planete roşietice cu cerul brăzdat de nori de ametist, unde oraşe gigantice îşi înălţau turnurile către nori, asemănătoare cu turnul Babel. Cunoştea deja moravurile împotriva firii ale perverşilor Baphometi, care păcătuiau între ei, bărbaţi şi femei asemenea. Din aceste împerecheri se năşteau mici monştri care erau crescuţi în incubatoare încălzite. Îngrozit, zări imaginea a mii de guri care sugeau cu lăcomie din tuburi de plastic prin care se scurgea o zeamă verzuie.

Templierul află de asemenea că existau, în afară de Baphomeţi, încă trei rase extraterestre. Mai întâi, graţioşii

Ethiri cu corpul acoperit de pene catifelate şi înzestraţi cu aripi imense, locuind în cuiburi aflate pe crengile înalte ale arborilor, hrănindu-se cu seminţe şi insecte. Peste ei năvăliseră Baphometţii şi blânzii înaripaţi fuseseră transformaţi în sclavi. Unii dintre ei, expatriaţi, erau făcuţi servitori. Aripile lor lungi şi le târau lamentabil în urma lor. Cei ce rămăseseră pe Eth fuseseră dotaţi cu minusculi encefalo-inductori şi munceau fără odihnă pentru a culege nişte flori minunate pe care le distilau pentru a extrage o esenţă parfumată. Aceasta era conservată în flacoane de cristal şi expediată în nave încărcate, către Baphometţii care o consumau în cantităţi enorme. Aceste droguri îi scufundau într-o nesfârşită stare de extaz pe timpul repetatelor contacte sexuale.

Cât despre Orphezi, ei erau un fel de insecte semănând cu nişte călugăriţe uriaşe[4].

Ei treceau drept maeştri în fabricarea unor pavilioane de urechi, ciudat întortocheate, din care scoteau nişte sunete melodioase, fiind dăruiţi de altfel cu arta de a compune melodii minunate. Rasa lor fusese decimată de către Baphometţi şi puţini supravieţuitori fuseseră trimişi în captivitate pe planeta Baphom… Acolo, pentru a-şi fermeca stăpânii, aceşti nefericiţi trebuiau să-şi cânte la nesfârşit melodiile. Ei sufereau din cauza climei prea reci de pe această planetă de exil şi mureau foarte curând. Din fericire, rasa lor era foarte prolifică. Fiecare femelă oua cam treizeci de ouă care erau clocite în incubatoare. Puii erau hrăniţi de nişte creaturi de metal care le furnizau sucurile de plante indispensabile creşterii lor, aduse în mod special de pe planeta Orph.

Odéous, singura rasă ce poseda o civilizaţie avansată, fusese înrobită după lupte aprige care răvăşiseră planeta lor de origine. Corpul lor era foarte asemănător cu cel al pământenilor, numai că natura îi înzestrase cu o epidermă irizată, cu tonuri schimbătoare. Ochii lor imenşi exprimau o bunătate fără margini. Nemiloşii Baphometţi îi transformaseră în navigatori prin spaţiu, vâslaşi de galeră

---

[4] Insecte care pe pământ poartă denumirea Mantes Religioasa.

înlănţuiţi pe vecie de nava lor. Aceşti sclavi posedau o înclinaţie înnăscută către electronică, chimie şi mecanică, ceea ce-i făcea să fie de neînlocuit. Ei cărau fără-ncetare mărfuri către planeta Baphom, străbătând distanţe imense pentru a intra în contact cu alte planete îndepărtate şi a procura pentru stăpânii lor produse alimentare noi şi drogurile atât de plăcute Baphomeţilor. Acestor echipaje blestemate le era imposibil să scape de despoticii lor stăpâni de pe Baphom: un dispozitiv special făcea ca navele lor să revină în mod inexorabil pe această planetă, aşa cum fierul este atras de magnet. Nu aveau nici măcar speranţa de a-şi putea pune capăt amărâtelor lor vieţi, căci nişte electrozi introduşi în creierul lor făcea imposibilă orice tentativă de sinucidere. Astfel, toată viaţa lor, aceşti Odéous se priveau unii pe alţii cu ochii lor mari cu pupile imense, vâslaşi de galeră făcuţi prizonieri pe vecie. Femeile lor, frumoase ca nişte zeiţe, aveau o soartă încă şi mai tristă. Ticăloşii Baphomeţi, amatori de plăceri mereu noi, apreciau frumuseţea, corpurilor lor delicate, cu forme graţioase şi-şi umpleau haremurile cu aceste nefericite creaturi.

Toate acestea, Templierul le află fără nici o surprindere, de părea că le-ar fi ştiut dintotdeauna. Înaintea plecării, i-ar fi fost probabil dificil să asimileze aceste date, atât de noi pentru el. Graţie aparatului magic, accepta acum aceste informaţii ca evidenţe.

Fraţii lui acumulară cam în acelaşi timp aceste noutăţi fără nici o dificultate. Ceilalţi pasageri fuseseră supuşi tratamentului înainte de plecare şi cunoşteau deja toate aceste detalii.

Marco Polo ţinu totuşi să le precizeze câteva lucruri în plus:

— Ştiţi acum care este înfăţişarea creaturilor pe care le vom întâlni în această călătorie. Din păcate, nu cunoaştem limbajul lor. Baphomeţii îşi dispreţuiesc sclavii şi puţini dintre ei vorbesc limba celor pe care i-au înrobit. Înţeleptul nostru lama va avea deci o sarcină extrem de dificilă dacă din întâmplare vom întâlni o navă cu un echipaj format din

Odéous. O dată contactul stabilit, ne vom deghiza pentru a nu le atrage atenţia. Am prevăzut tot ce era necesar. Nu rămâne decât să vă repetaţi rolul. Cel mai dificil va fi să suportaţi bucăţile de sticlă care vor face ca ochii voştri să semene cu ai creaturilor Odéous. Veniţi cu mine, vă voi arăta cum să vi le fixaţi sub pleoape.

Aceste exerciţii de deghizare mai distrară puţin echipajul care începuse să se plictisească. Clément izbucni într-un hohot de râs nebun când îl văzu pe Guiot cu nişte ochi mari, blânzi şi lăcrimoşi.

Din fericire, campania lor în Asia, când oastea lui Guillaume venită din Palestina luptase împotriva mongolilor, îi obişnuise să se acomodeze cu oameni cu obiceiuri ciudate şi, pentru ei, un Odéous nu era foarte diferit de un locuitor din Cipangu.

La bord, viaţa se desfăşura deci după modelul obişnuit. Djaffar îşi petrecea cea mai mare parte a timpului supraveghind buna funcţionare a navei şi continua să se documenteze consultând adesea imaginile microscopice transparente care puteau fi mărite pe un ecran special. El acceptă chiar să-i dea câteva explicaţii sumare lui Garin care, acum, era capabil să descifreze aceste scheme. Când se întindea în cuşeta sa, mireanul visa ore întregi cu ochii mari deschişi. Atunci, el revedea imaginea Alexandriei, patria sa îndepărtată, cerul ei albastru, plajele ei întinse, dunele ondulându-se în zare, grădinile ei de palmieri şi de măslini seculari cu trunchiuri noduroase, tufele multicolore de smochini şi rodieri, boscheţii de arbori de gumă, răspândind miresme.

Niciodată nu uita ora de rugăciune, când se aşeza cu faţa către steaua abia desluşită pe care se găsea mormântul Profetului. Asta nu-l împiedica să participe la rugăciunile pe care Templierul le rostea cu regularitate în fiecare dimineaţă. Musulmanul părea să-şi fi creat o religie numai a lui, în care se-mpleteau armonios dogmele Islamului cu cele Creştine.

Cât despre Houen-Lun, el trăia retras. Uneori schimba câteva cuvinte cu Marco Polo sau cu Djaffar, petrecându-şi

restul timpului în poziţii ciudate, cu membrele contorsionate, cu spiritul încordat pentru a percepe şoaptele numai de el auzite care veneau din spaţiul infinit.

Odată, intrigat de această aparentă indiferenţă, Garin îl întrebase de ce stă aşa.

— Progresez..., răspunse călugărul.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Învăţ să nu mai simt emoţiile omeneşti.

— Asta e tot? insistă Templierul puţin nedumerit.

— Nu, încerc de asemenea să pierd conştiinţa existenţei trupului meu şi a percepţiilor care-l tulbură...

— Şi cum procedezi?

— M-am uitat în nemişcare, m-am dezbrăcat de corpul meu, am alungat orice idee preconcepută. În felul acesta pot trăi în armonie cu universul şi pot să mă identific cu el...

Garin nu mai insistă. Părea că tibetanul, printr-o îndelungată asceză şi prin practici draconice de control asupra trupului său, ajunsese la o formă de existenţă diferită de a celorlalte fiinţe umane. Templierul şi-ar fi dorit să încerce şi el, dar Houen-Lun părea mult prea avansat pentru a-şi lua povara unui discipol. De altfel, Marco Polo îl prevenise: soarta expediţiei depinde de el. Prima intrare în contact cu străinii, avea să fie decisivă...

Nava îşi urma astfel traiectoria zile de-a rândul. Fără clepsidrele aflate la bord, n-ar fi putut să-şi dea seama de trecerea nopţilor şi-a zilelor.

De-acum fraţii Tholon se obişnuiseră cu deghizarea şi învăţaseră să-şi ungă mâinile şi faţa cu o unsoare de culoarea curcubeului, ale cărei nuanţe se modificau mereu.

Graţie unui balsam, inventat tot de Djaffar, suportau acum prezenţa bucăţilor de sticlă sub pleoape, fără nici o dificultate.

Veneţianul nu făcea economie de laude. Conform planurilor sale, fraţii Tholon aveau să-i servească drept escortă dacă, din întâmplare, trebuiau să părăsească nava. Djaffar nu putea părăsi nava pentru că trebuia să evite apariţia vreunui musafir neaşteptat, iar tibetanul prefera să

rămână singur, pregătit să sondeze spiritele, decât să se amestece prin mulţime.

Acum, planeta Baphom se putea distinge foarte clar. Steaua apărea pe ecrane ca o mică sferă roşiatică. Până în momentul acela, demonicii săi locuitori nu-şi semnalaseră încă prezenţa în nici un fel.

Dar într-o zi, în timp ce Djaffar îşi făcea obişnuita rugăciune, tibetanul ieşi din imobilitatea sa.

Fără a manifesta vreo emoţie, anunţă cu simplitate:

— Spiritul meu este în contact cu nişte străini care se găsesc într-o navă asemănătoare cu a noastră…

După care căzu din nou în muţenia sa obişnuită, în timp ce tovarăşii săi scrutau în zadar ecranele şi Jaubert manevra cu febrilitate tot felul de instrumente.

Câteva clipe mai târziu, Houen-Lun rosti:

— Este vorba de negustori Odéous. Sunt patru, în curând le veţi putea repera nava. Frate Jaubert, vei lansa un semnal de ajutor şi vei cere să fii escortat până la cel mai apropiat port spaţial. În momentul acesta, spiritul lor este condiţionat. Nu se vor mira de nimic.

În timp ce pasagerii se deghizau în grabă, Jaubert supraveghea instrumentele de detectare. În sfârşit, pe o placă luminoasă îşi făcu apariţia un punct strălucitor. Aproape simultan fu înregistrat un semnal care cerea identificarea navei.

Templierul era deja pregătit pentru o asemenea întâlnire, aşa că puse o bandă pe care erau înregistrate informaţiile cerute.

Aproape imediat, cel însărcinat cu comunicaţiile ceru precizări asupra defecţiunii navei. Jaubert, neliniştit, întoarse capul spre Houen-Lun. Tibetanul se apropie de emiţător şi rosti câteva fraze care părură să-l mulţumească pe interlocutorul său, căci punctul crescu rapid în dimensiuni şi, câteva minute mai târziu, o sferă metalică se opri la mică distanţă de nava pământenilor.

— Frate Garin şi tu, Guiot, îmbrăcaţi-vă armurile, vorbi iarăşi tibetanul, veţi merge pe nava străinilor pentru a aduce containerele metalice umplute cu aerul care ne

lipseşte. Duceţi-le acest dar şi determinaţi-i pe Odéous să-l cerceteze. Acesta va imprima în minţile lor ceea ce dorim să ştie despre noi...

Spunând acestea, lama îi întinse lui Garin un cilindru de bronz pe care erau gravate ideograme ciudate. Templierul îl luă cu vârful degetelor şi-l privi cu neîncredere; această scurtă privire fu de ajuns pentru a-i da halucinaţii. Un cor de glasuri cristaline repeta mereu o litanie monotonă. Îşi mută privirea şi sunetul încetă. Garin puse obiectul malefic într-o sacoşă, după care Templierul şi fratele său îşi aşezară pe cap plasele magice, care le dădură o violentă durere de cap, dar o înghiţitură de elixir îi vindecă imediat. Jaubert şi Clément îi ajutară să-şi îmbrace echipamentul acela incomod. În sfârşit, cei doi mesageri pătrunseră în camera etanşă şi manevrară inelul care punea în mişcare trapa de ieşire. Câteva clipe mai târziu, se aflau în exterior. Era o experienţă îngrozitoare, căci se găseau izolaţi între două nave în spaţiul infinit. Pământenii avură un moment de panică.

Dar îşi reveniră iute. Cele două nave erau aproape, întoarcerea se putea face cu uşurinţă. Utilizară cu prudenţă un fel de pistoale care lansară două jeturi minuscule. Pe nesimţite, se apropiară de trapa de intrare a celeilalte nave şi, când o atinseră, neliniştea lor dispăru brusc. Rămânea de văzut cum aveau să fie primiţi...

Deschiderea trapei nu le puse nici un fel de probleme şi, după ce manevrară inelul care deschidea uşa camerei etanşe, se găsiră în prezenţa ocupanţilor celeilalte nave.

Plasa metalică îi influenţa, aşa că nu resimţiră nici un fel de surpriză, deşi realitatea depăşea imaginile prezente în mintea lor.

Cele două perechi care-i priveau cu ochii lor imenşi în care se citea o tristeţe dureroasă erau de o frumuseţe care-ţi tăia răsuflarea. Trupurile graţioase ale celor două femei, îmbrăcate în costume translucide, mulate pe corp, erau de o rară perfecţiune. De aceea, când fiinţele Odéous li se adresară cu o voce melodioasă, Garin şi Guiot rămaseră muţi, atât erau de pătrunşi de admiraţie.

Din fericire, interlocutorii lor, crezând că aceştia suferă din cauza slabei oxigenări, se grăbiră să le ridice vizierele caschetelor, întrebând cu o blândeţe fără egal:

— Vă simţiţi mai bine acum?

— Mulţumim! Parcă ne recăpătăm forţele, reuşi să spună Garin în timp ce fratele lui le sorbea din ochi pe cele două extraterestre, mângâind cu privirea sânii lor mici scoşi în evidenţă de vestonul cambrat, coapsele minunate, gura frumoasă, roşie ca un fruct, spunându-şi în sinea sa că dacă toate femeile Odéous erau atât de fermecătoare, atunci misiunea avea să-i placă foarte mult.

— Ce s-a întâmplat? se nelinişti unul dintre cei doi Adonis cu un corp de atlet.

— Rezervoarele noastre de aer n-au fost bine umplute, răspunse Templierul. De aceea am încercat să ne îndreptăm spre cea mai apropiată bază, dar fără voi, nu ştiu dacă am fi reuşit…

— Ethirii care alimentează navele devin tot mai neglijenţi, aprobă una dintre femei. Şi noi am avut ceva probleme. Un sintetizator de alimente s-a defectat, de aceea a trebuit să ne scurtăm drumul. Dar care era destinaţia voastră?

— Orph, răspunse iute Garin. Camarazii noştri aşteaptă cu nerăbdare să ne întoarcem. Mergem înapoi la bordul navei noastre. Vreţi să venim din nou să vă aducem alimente?

— Nu! Sintetizatorul nostru de rezervă funcţionează, mulţumim… V-am pregătit patru cilindri cu aer, vă sunt suficienţi?

— Mai mult decât atât. Baza nu este prea departe…

— Cam la două ore de mers. N-aveţi decât să ne urmaţi, vom înştiinţa autorităţile satelitului de sosirea voastră. Vai, dar ce nepoliticos sunt. Am uitat să mă prezint. Eu mă numesc Ildès şi perechea mea Uda, iar ei sunt Wrer şi Wrera…

— Cerul să vă dezrobească! rosti Guiot, folosind cu naturaleţe formula obişnuită în astfel de împrejurări. Eu sunt Guiot şi el este Garoun.

— Sunteţi prizonieri de multă vreme?

— Vai mie! Eram foarte tânăr când Baphometţii m-au închis pe această navă blestemată! minţi cu neruşinare Guiot. Cum să vă mulţumesc?

— Nu e oare normal ca tovarăşii de suferinţă să se ajute între ei? suspină Wrer cu un zâmbet trist. Numai moartea ne va aduce libertatea; iertaţi-ne că v-am prelungit suferinţa…

— V-am adus un dar, anunţă Garin, dând la iveală cilindrul încredinţat de Jaubert. E ceva neînsemnat, dar este un obiect care face să suporţi mai bine captivitatea.

— Vă mulţumim din toată inima! exclamă Wrera. Cât de minunat este! Numai privindu-l am uitat deja monotonia bietei noastre existenţe. Iată containerele voastre. Vă ajutăm noi să le puneţi în spate.

Cei doi pământeni îşi lăsară în jos vizierele şi se lăsară încărcaţi, îndoindu-se sub greutatea rezervoarelor, după care pătrunseră în camera etanşă în timp ce gazdele lor le făceau semne de adio.

Întoarcerea fu întrucâtva mai dificilă. Din cauza poverii, proiectoarele fuseseră mai puţin eficiente dar, odată lansate jeturile, totul se desfăşură cu bine.

Fu mai greu şi la oprire şi Guiot trebui să amortizeze şocul întinzând mâinile, dar nu fu o izbitură prea puternică.

Cei patru pământeni se regăsiră câteva clipe mai târziu în interiorul navei lor.

— A fost totul bine? întrebă nerăbdător Marco Polo, imediat ce mesagerii săi îşi scoaseră căştile.

— N-am avut nici o problemă! Odéous sunt nişte fiinţe minunate care-şi ajută bucuroşi aproapele, îl asigură Garin.

— Mda, şi femeile lor n-au pereche! exclamă Guiot căzut în visare. Pe legea mea, n-am mai văzut aşa fetişcane…

Marco Polo îi privi cu uimire. Părea că aşteptase altfel de comentarii. În vremea asta, Jaubert fixa cilindrii în lăcaşurile lor. Pentru a face mai veridică afirmaţia sa, golise rezervorul principal.

— Bun! Şi-acum, rămâne să intrăm într-unul din castelele spaţiale construite de Baphomeţi pentru a-şi proteja planeta. Ce v-au spus Odéous cu privire la acest subiect?

— Doar că ne vor arăta drumul şi că ne vor anunţa sosirea…, răspunse Garin.

— Perfect, se bucură veneţianul, frecându-şi mâinile. În felul acesta, garnizoana nu va avea nici o bănuială. Să sperăm că nu va fi prea înzestrată şi că prietenul nostru Houen-Lun va putea să le controleze cu uşurinţă spiritele.

— Situaţia se prezintă bine, rosti tibetanul. Talismanele mele au subjugat echipajul navei. Vor distruge mai târziu cilindrul la ordinul meu, pentru a nu lăsa nici o urmă. În ce priveşte garnizoana satelitului numit de ei 289, aceasta nu conţine decât doisprezece Odéous. În mod normal n-ar trebui să întâmpinăm nici o dificultate în a-i face să înghită povestea noastră…

— Totul este, deci, cât se poate de bine! se bucură Marco Polo. Să-i urmăm pe ghizii noştri. Iată-i pornind către noua noastră destinaţie.

După un mic ocol, în timpul căruia pământenii supraveghează cu atenţie spaţiul din vecinătatea lor, satelitul care constituia ţinta lor se profila pe cerul ca cerneala.

Acest turn luminat, asemănător unui castel, înţesat de giruete – antene, cum le numeau Odéous – care se roteau lent în spaţiu, avea pe turnul din mijloc amenajate mai multe platforme pentru primirea şi aprovizionarea navelor sosite din spaţiu. Din fericire, toate erau libere.

Jaubert răspunse unui mesaj care cerea să se identifice, apoi vocea transmisionistului îl invită să aterizeze pe rampa numărul 4.

Învăţatul alchimist cuplă pilotul automat pentru executarea acestei manevre şi ateriză fără probleme pe suprafaţa luminată.

Imediat două braţe metalice o încercuiră, după care un tub de plastic se lipi de trapa exterioară.

Pentru prima oară de la plecare, pământenii se găseau pe teritoriul inamic. Marco Polo îl privea fix pe tibetan pentru a se asigura că totul mergea bine, dar acesta rămânea mut, înţepenit într-o postură rigidă, cu ochii pierduţi într-o contemplaţie mistică.

Trapa interioară se deschise apoi cu un pocnet sec, iar pasagerii simţiră o uşoară presiune în urechi atunci când un curent de aer proaspăt mătură încăperea, alungând mirosurile care se acumulaseră în interior.

— Să mergem! ordonă Marco Polo în limba extratereştrilor, angajându-se într-un tunel puternic luminat.

Tovarăşii săi, în afară de Houen-Lun, îl urmară, la început cu paşi şovăitori, apoi tot mai siguri pe ei.

Căţărându-se pe rampa special pregătită în acest scop, pământenii ajunseră în culoarul care înconjura satelitul. Acolo era creată o presiune artificială aproape egală cu cea de pe Pământ, aşa că putură înainta fără dificultate până într-o încăpere unde-i aştepta echipajul celeilalte nave, împreună cu un al cincilea Odéous.

Acesta îi invită cu un semn să se aşeze, apoi rosti:

— Wrer mi-a spus că aţi avut probleme cu sistemul de ventilaţie.

— Exact! răspunse laconic Garin. Ethirii devin tot mai neglijenţi…

— Vai lor, sunt sclavi ca şi noi. Pentru ei viaţa nu e decât o aşteptare prelungită a morţii. Dar nu am reuşit să descopăr vreo urmă a trecerii voastre pe drumul de întoarcere, de unde veniţi?

— Am plecat de pe Baphom pe traiectoria Nadir, explică Jaubert, cu destinaţia Orph. Din fericire, am efectuat o verificare de rutină ceea ce ne-a salvat de la asfixie…

— O modalitate puţin dureroasă totuşi de trecere în nefiinţă, murmură delegatul. În sfârşit… Din moment ce se pare că ţineţi la viaţa voastră, vă vom umple rezervoarele. Asta va lua ceva timp. Apoi veţi putea pleca pentru a vă continua misiunea, sau poate vreţi să vă întoarceţi pe Baphom pentru o revizie generală?

— Ce importanţă are? făcu laconic Garin.

— Evident, nu va costă nimic, aprobă Odéous cu aerul că pricepe despre ce e vorba. Totuşi, aş avea aici o remorcă lăsată de o navă aflată în pană, aţi putea profita de întoarcere pentru a o duce pe Baphom. E vorba de o încărcătură de alimente provenind de pe Lyzog, o planetă descoperită de curând; mai conţine provizii de droguri atât de necesare stăpânilor noştri şi câteva instrumente cu utilizare necunoscută.

Templierul stătu o clipă pe gânduri. Aceasta era o ocazie nesperată de a pătrunde în fortăreaţa inamică şi Houen-Lun avea cu siguranţă să găsească mijlocul de a sugera duşmanilor informaţii interesante.

— Fie şi pe Baphom! mormăi el. Acolo sau în altă parte…

— Ai nevoie de ajutor pentru a încărca pachetele?

— Nu. Ne descurcăm şi singuri. Asta o să ne ţină ocupaţi.

— Bine! Wrer vă va arăta drumul…

Pământenii se ridicară şi-l urmară pe ghidul lor de-a lungul coridorului. Din fericire, individul nu era prea vorbăreţ.

El îi conduse pe presupuşii Odéous până la o încăpere unde se aflau înghesuite vreo cincisprezece colete de format mic, după care, considerând că şi-a încheiat misiunea, se-ntoarse la echipajul său.

Garin şi Guiot încărcară cu uşurinţă coletele pe un cărucior. Se părea că forţa musculară a pământenilor era superioară forţei creaturilor Odéous. Apoi împinseră vehiculul pe podeaua acoperită cu un covor moale, ca de catifea, fără nici o cusătură, şi se-ntoarseră la navă. Le trebuiră două transporturi pentru a încărca marfa.

Rămânea să-şi ia rămas bun. Pământenii intrară din nou în încăperea unde se afla încă paznicul castelului şi Garin anunţă cu simplitate:

— Am terminat. Putem pleca?

Tehnicianul aruncă o privire pe nişte ecrane şi răspunse:

— Presiunea la nivelul rezervoarelor e normală. Puteţi ieşi în spaţiu. (Consultă câteva fişe, apoi zise iar:) Ah! am dat de urma navei voastre. Microfilmul care v-a înregistrat drumul arată că v-aţi rătăcit. Voi sunteţi Guiot şi Garoun?

— Noi suntem, încuviinţă Templierul.

— Semnaţi de primire, mormăi Odéous întinzându-le un dreptunghi diafan şi un stilet.

Pământenii se executară, întrebându-se dacă spusele lor nu treziseră cumva neîncrederea controlorului.

Aparent, educaţia primită era fără cusur. Acesta aruncă o privire rapidă asupra documentelor şi-i asigură:

— Totul e-n regulă... Moartea să vă elibereze cât mai curând!

— La fel şi vouă..., psalmodiară cei doi fraţi, după care plecară fără să mai aştepte.

Toţi asudau din abundenţă şi le era teamă să nu li se şteargă machiajul.

Pe drumul de întoarcere, se întâlniră cu Wrera care le făcu semne de adio, dar nu rosti nici o vorbă. Guiot întoarse capul pentru a admira graţioasa siluetă, dar fratele său îl struni, trăgându-l de mânecă. Acestuia, momentul ales pentru flirt i se părea prost ales...

Odată ajunşi la bord, Marco Polo şi Jaubert închiseră trapa şi alchimistul execută manevrele de decolare. Nava ieşi în spaţiu, îndreptându-se către Baphom.

— Ei, totul s-a desfăşurat cu bine? întrebă Houen-Lun.

— Minunat! Ai controlat perfect spiritul şefului gărzii. Ne-a încredinţat chiar o încărcătură pentru Baphom. Suntem înregistraţi cum se cuvine pe banda sa.

— Şi ce conţin acele colete? se interesă Marco Polo.

— Droguri pentru consumul Baphometilor şi diverse instrumente provenind de pe Lyzog, o planetă recent descoperită.

— Jaubert are să le examineze. Poate va descoperi ceva date interesante...

— Spiritele acestor sărmane creaturi mi-au furnizat deja o mulţime de date, interveni calm tibetanul. Aceşti sateliţi, ca nişte obstacole uriaşe, împiedică accesul spre Baphom.

Nimic nu se poate apropia de această planetă fără a fi imediat reperat de aceşti detectori puternici. În plus, aceste forturi spaţiale sunt dotate cu cantităţi uriaşe de arme demonice. Ei pot arunca flăcări infernale capabile să topească carcasele cele mai groase, de tunuri puternice echipate cu sfere explozive încă mai puternice ca ale noastre....

— Ce-ar fi să furăm noi câteva din armele acelea pentru a confecţiona copii? sugeră Veneţianul.

— ...M-am gândit şi eu la asta! răspunse Houen-Lun. Din păcate nu vom şti să le folosim şi retarzii care le păzesc nu cunosc secretul lor de fabricaţie. Ar trebui să încercăm să capturăm un Baphomet priceput în mânuirea acestor arme, în afară de cazul în care aş avea ocazia să citesc în mintea unuia din savanţii lor. Odată ajunşi pe Baphom, lucrul acesta va fi cât se poate de simplu... Dar am înregistrat informaţii foarte precise despre adversarii noştri. Aceşti ticăloşi sunt nişte desfrânaţi care caută în primul rând plăcerea. Droguri, talismane care să le stimuleze simţurile, muzică lascivă, orice e bun pentru ei! Aceşti androgini au ca ocupaţie principală sexul şi perversiunile sexuale. Din fericire, nu fecundează decât rareori, aşa că rasa lor nu este numeroasă. Perversiunea va fi fără îndoială un atu preţios pentru noi. De o sensibilitate extremă, ei se tem de durere. Anihilaţi de cea mai banală boală, aceşti netrebnici caută alinare recurgând la tot felul de droguri şi calmante. Dacă acestea se dovedesc ineficiente, nu ezită să se sinucidă, preferând să moară decât să sufere. Ei explorează mereu noi planete pentru a-şi procura noi plăceri cu care să-şi stingă nepotolita sete de voluptăţi...

Spre marea dezamăgire a camarazilor săi, tibetanul tăcu şi se cufundă iarăşi în meditaţie...

Marco Polo, Jaubert, Garin şi Djaffar discutară multă vreme despre aceste informaţii interesante.

Clément şi Guiot aveau lucruri mai bune de făcut. Aşezaţi deoparte, ei discutară cu glas scăzut despre farmecele exotice ale fascinantei Wrera. Amândoi ar fi

rămas cu plăcere o vreme pe satelit pentru a o cunoaşte mai îndeaproape.

Capitolul al patrulea

În timp ce nava se îndrepta spre Baphom, Marco Polo, Jaubert şi Djaffar procedară la o minuţioasă inventariere a coletelor.

Descifrară cu mare atenţie reţetele care descriau modul de folosire al elixirelor, al unguentelor aromate, al pudrelor multicolore. Totul era destinat să le procure Baphometţilor viziuni paradisiace, vise fantastice, plăceri nebănuite.

Unele droguri trebuiau arse în casolete, altele trebuiau înghiţite în doze mici care nu trebuiau depăşite deoarece duceau la intoxicaţii grave, altele erau destinate pentru a fi consumate cu ajutorul unor pipe lungi şi întortocheate.

În nişte colete se găseau nişte aparate necunoscute care-i reţinură atenţia alchimistului şi învăţatului Templier. Cea mai mare parte din ele acţionau direct asupra sistemului nervos, sporind percepţia simţurilor, transformând orice muzică într-o simfonie celestă, sau hrana cea mai abjectă în mâncăruri rafinate. Faptul acesta îi dădu lui Jaubert o idee:

— De ce să nu ne folosim de setea nestinsă de plăceri a acestor ticăloase creaturi? Baphometţii nu cunosc încă aceste aparate, din moment ce aceste mărfuri provin de pe o planetă recent descoperită şi anexată. Cu ajutorul lui Djaffar şi al lui Houen-Lun, mă angajez să pun la punct un talisman care să le scufunde în extaz pe aceste creaturi păcătoase.

— În ce scop? se miră Garin. Cu ce va diminua asta puterea Baphometţilor?

— Să mă explic: dacă puterile talismanului nostru le depăşesc pe cele ale aparatelor Lyzogane, persoanele de vază vor dori să-şi procure unul…

— Aşa este, dar noi ce profit vom avea de aici?

— ...Să presupunem că-i putem imprima un efect secundar, secret care-i va determina să acţioneze după dorinţa noastră. Atunci vom putea să-i împiedicăm pe adversarii noştri să facă vreun rău, după cum vom dori!

— Iată o metodă nu prea cavalerească! bombăni Garin. Până acum, ne-am luptat corect cu inamicii noştri. Marele Maestru n-ar aprecia deloc folosirea acestor vicleşuguri!

— Câte scrupule, prietene! Această rasă de diavoli n-a ezitat să înrobească popoare paşnice şi intenţionează să transforme oamenii în sclavi, nu trebuie să uiţi asta! Odéous sunt supuşi unei asemenea torturi morale încât nu-şi doresc decât să moară pentru a pune capăt unei existenţe lipsite de speranţe. Aşadar de ce-am avea scrupule în combaterea Baphomeţilor şi a profita de viciile lor?

— Jaubert are dreptate, interveni Marco Polo, nu văd de ce această metodă ar fi mai condamnabilă decât folosirea sferelor explozibile care riscă să ucidă sclavi nevinovaţi! După toate probabilităţile, atunci când va fi să luptăm în spaţiu cu navele Baphomet, ele nu vor fi conduse de aceşti ticăloşi, ci de nefericiţii Odéous, incapabili să se împotrivească despoţilor Baphomeţi. Această soluţie oferă deci imensul avantaj că-i atinge pe adevăraţii vinovaţi... Rămâne să vedem dacă punerea la punct a unor astfel de aparate nu va ridica probleme insurmontabile.

Atunci Houen-Lun ieşi din muţenia lui.

— Vă pot încredinţa că noi, maeştri lama, putem controla după dorinţă durerea, ritmul respiraţiei noastre, bătăile inimii. Pentru asta e suficient să-ţi educi spiritul pentru a-l face capabil să comande organelor din corp. Desigur, spiritul Baphomeţilor este diferit de al nostru, dar posedăm suficiente cunoştinţe pentru a putea realiza acest proiect.

— Desigur, rosti învăţatul Jaubert. Studiul undelor emise de creierul nostru a fost deja efectuat datorită cutiilor magice în care se găsesc fire întreţesute ca plasele de păianjen, construite după indicaţiile conţinute în

documentele descoperite la bordul navelor sosite pe Terra. Eu şi Djaffar am putut vedea pe un ecran materializarea a trei feluri de unde, o undă corespunzătoare somnului, una activităţii conştiente şi ultima – gândurilor meditative, ca atunci când te rogi, de exemplu. Această de pe urmă undă ne dă posibilitatea să comandăm organelor din corpul nostru şi prietenul nostru tibetan este foarte priceput la asta. Ştim deci cum să acţionăm asupra senzaţiilor Baphometţilor, din moment ce aceste aparate demonice erau reglate după felul lor de a gândi.

— După părerea mea, interveni Djaffar, care până atunci nu spusese nimic, va trebui pe cât posibil să recurgem la metodele tibetane pentru a nu risca să ne fie descoperit secretul în caz că Baphometţii s-ar apuca să cerceteze cu atenţie aceste dispozitive necunoscute lor. Mecanismul care le va zădărnici acţiunile, în special va trebui să fie comandat de mintea umană şi nu de dispozitive cunoscute de inamicii noştri.

— Asta se poate face! încuviinţă Houen-Lun. Totuşi s-ar putea să întâmpinăm dificultăţi în cazul în care ţintele noastre s-ar afla în locuri inaccesibile gândului meu, sub pământ, de exemplu, sau într-o incintă de metal.

— Fără-ndoială – spuse Jaubert, nu ne putem aştepta la perfecţiune dintr-o dată. În orice caz, nimic nu ne-mpiedică să încercăm!

Cu toţii căzură de acord cu Templierul şi acesta se apucă imediat de lucru, asistat de Djaffar.

Cei doi îi cereau uneori sfatul tibetanului care îşi întrerupea pentru o clipă meditaţia pentru a le da lămuriri. În felul acesta, drumul le păru scurt pământenilor. După ce elaboraseră acest plan machiavelic, ei îl ajutară pe Houen-Lun să realizeze această minune destinată subjugării adversarilor lor.

Din exces de prudenţă, Marco Polo hotărâse să folosească unul dintre bibelourile din încărcătură şi să-l modifice, conservându-i aspectul iniţial. În felul acesta, obiectul avea să pară că provine de pe planeta Lyzog, pentru a nu trezi nici un fel de suspiciune.

Această soluţie avea avantajul că puteau să aducă noi obiecte-capcană, interceptând navele provenind de pe Lyzog şi adăugând la încărcătura lor câteva ustensile puse la punct de Fratele Jaubert.

Clément şi Guiot asimilaseră şi ei ceva cunoştinţe ştiinţifice în aceste ultime săptămâni, dar aceste discuţii erau mult deasupra capacităţii lor de înţelegere.

Houen-Lun îi supuse câtorva şedinţe de hipnoză şi cei doi fraţi deveniră capabili să-l înlocuiască pe Jaubert la comanda navei. Rolul lor se limita de altfel la supravegherea punctelor şi curbelor luminoase care apăreau pe ecrane, pentru a da alarma în caz că apărea ceva.

Oricum, ei erau foarte mândri de promovarea lor şi-şi îndepliniră sarcinile cu cea mai mare seriozitate.

În timp ce Djaffar şi Jaubert se ocupau de experimente, Marco Polo reflecta la cea mai bună metodă de a face ca aceste talismane malefice să fie acceptate de cei mai înalţi demnitari Baphomeţi. N-aveau oare să trezească bănuieli dacă încercau să le vândă? În plus, acestea proveneau de pe o planetă aservită... Era mai potrivit să le ofere pe gratis... Totuşi, după spusele lui Houen-Lun, Baphomeţii respectau practicile comerciale ale noilor lor supuşi. Cel mai bine era, deci, de a trece drept un negustor care dorea să fie bine-văzut prin aducerea celor mai bune mărfuri Lyzogane, căutând totuşi să aibă şi un profit... Aceasta nu prea corespundea cu remarcile ocupanţilor satelitului, dar tibetanul putea să le modifice memoria la întoarcere. Cu cât se gândea mai mult, cu atât veneţianul era mai sedus de acest plan. Rămânea să-şi ia înfăţişarea unui Lyzogan. Lucrul acesta nu era cu neputinţă de realizat. Aceşti extratereştri aveau o înfăţişare apropiată de cea a pământenilor, numai că aveau pielea măslinie. Deghizarea se putea face cu uşurinţă.

Oricare ar fi fost riscurile, rolul trebuia jucat... Înţeleptul veneţian le împărtăşi planul său tovarăşilor de drum. Jaubert, întotdeauna atent, îl sfătui să declare că acest aparat nu funcţiona decât un an. Apoi, trebuia să procure

din nou marfa de la specialiştii Lyzogani. Marco Polo nu era decât un modest negustor care nu cunoştea secretele acestei tehnici sofisticate. În felul acesta, avea ocazia să plece din nou în misiune, mai întâi pentru a încerca să aducă alte instrumente, apoi pentru a le pune din nou în funcţiune pe primele.

Exista, bineînţeles, riscul ca locuitorii de pe Lyzog să le trădeze secretul, dar trebuiau să spere că Guillaume de Beaujeu va lansa rapid ofensiva şi atunci Baphometţii vor avea alte preocupări.

Garin avu şi el de făcut o obiecţie timidă: creştinii puteau oare să influenţeze sufletul unor fiinţe perverse, e-adevărat, dar oricum create de Divinitate?

Jaubert îi spulberă orice urmă de scrupul. Papa nu studiase încă această problemă şi nimic nu dovedea că Baphometţii erau dotaţi cu un suflet nemuritor. Şi pe urmă, nu mai era timp de pierdut. Nava se apropia de destinaţie.

La puţină vreme după aceasta, observatorii de pe Baphom intrară în contact cu noii-veniţi. Jaubert dădu datele cerute şi se instală la comandă.

Slavă Domnului! satelitul anunţase sosirea navei cu încărcătură provenind de pe Lyzog şi navei îi fu aprobată imediat aterizarea. Comenzile navei fură preluate de la distanţă şi îşi începu coborârea spre planeta Baphom. Sfera roşiatică se mărea văzând cu ochii. Pământenii executară ultimele retuşuri la deghizarea lor; toţi semănau cu nişte Odéous, cu excepţia lui Marco Polo, Garin şi Clément care se deghizaseră în Lyzogani.

Veneţianul se gândise că personajul pe care-l interpreta trebuia să apară escortat de servitori care-i serveau drept gardă de corp. De altfel, echipajul navei părea să fie de obicei format din patru persoane; în felul acesta, efectivul avea să fie redus la normal.

Nava se înscrise pe o orbită lungă, în spirală, deasupra atmosferei, apoi plonjă către suprafaţă, traversând norii ruginii care, sub soarele planetei dădeau acea culoare roşietică.

În curând se putu vedea suprafaţa solului.

Aspectul lui era uimitor de asemănător cu cel al Pământului: continente acoperite de o vegetaţie luxuriantă, munţi încoronaţi de zăpadă, oceane, lacuri, râuri, deşerturi întinse. Pe scurt, excepţie făcând nuanţa roşietică a ansamblului, pasagerii navei puteau crede că s-au întors acasă.

Pe măsură ce se apropiau, detaliile se putea distinge mai bine. Să văzură alte nave, care lăsau în urma lor o dâră de condens, apoi se distinseră oraşe.

De data aceasta, pământenii căpătară din nou conştiinţa că se aflau foarte departe de casă. Locuinţele erau incredibil de mari, înălţându-se către cer până la a împunge norii. Aceste turnuri imense dispuneau de o incintă, asemănătoare unei cetăţi medievale, dar turnurile nu erau legate între ele de ziduri de piatră. Între ele dansau valuri de lumină, care se uneau deasupra oraşului pentru a forma o cupolă strălucitoare.

Amplasamentele rezervate aterizării navelor, se găseau în exteriorul acestei zone luminoase, fiecare fiind dotat cu un pilon dominat de numeroase giruete, despre care pământenii ştiau acum că erau antene de reperare şi de comunicaţie.

După ce descrise o parabolă impecabilă, nava se aşeză lin pe o platformă semi-sferică.

Imediat ce nava aterizase, ansamblul se puse în mişcare şi nava se opri în apropierea altor nave dispuse în vecinătatea unei cupole dotată cu nişte tuburi elastice lungi.

Unul dintre acestea se lipi de trapă, repetând manevra efectuată pe satelit şi aceasta se deschise lăsând să se vadă o pasarelă lungă, puternic luminată.

— Prieteni, să nu lăsăm gazdele să ne aştepte! rosti Marco Polo în limba Odéous. Fiţi mereu în gardă. Houen-Lun va rămâne singur la bord; cred că nu va avea probleme decât eventual cu echipele însărcinate cu remedierea defecţiunilor navei. El va păstra legătura cu noi, şi ne va comunica locul unde se află, pentru a-l putea găsi în caz de urgenţă. Nu uitaţi că sunteţi sclavi, numai eu sunt negustor,

ascultaţi orbeşte ordinele care vi se dau; dacă aveţi încurcături, Houen-Lun vă va ajuta. Iau cu mine aparatul construit de noi pentru a-l arăta eu însumi Baphomeţilor. Dumnezeu să vă aibă în paza Sa!

Cu aceste cuvinte, veneţianul păşi cu hotărâre în interiorul tubului aceluia lung, urmat de prietenii săi, care, la drept vorbind, nu prea erau siguri pe picioarele lor…

După toate aparenţele, stăpânii acestei planete nu-i suspectau în nici un fel pe vizitatori. Nu se zărea nici un soldat.

Micul grup ajunse aşadar într-o sală unde îi aştepta un sclav Odéous.

Jaubert, care avea rolul de căpitan al navei îi întinse unul din clişeele minuscule care le fuseseră înmânate pe satelit. Paznicul examină documentul printr-un aparat optic şi cu un gest le făcu semn să treacă.

Marco Polo făcu ce i se sugerase şi deschise calm uşa care se găsea în faţa lui. Un vehicul ciudat, format din mai multe cărucioare înşirate unul după altul, se afla oprit de-a lungul unui peron. Luară cu toţii loc într-un cărucior şi atelajul se puse imediat în mişcare, fâşâind pe pernele de aer şi se afundă într-un tunel luminat de nişte plăci încorporate în pereţi.

Coborând o pantă abruptă, cărucioarele se afundară adânc sub pământ. Convoiul parcurse o distanţă lungă în mare viteză. Curentul izbea feţele pasagerilor presaţi în scaunele lor moi.

În cele din urmă, după ce urcară o pantă spectaculoasă, vehiculul se opri la capătul liniei. Acolo, două gărzi îmbrăcate în armuri metalice se postară de o parte şi de alta o noilor veniţi şi-i escortară de-a lungul mai multor coridoare.

Marco Polo şi însoţitorii săi constatară repede că nu erau fiinţe vii, ci nişte roboţi.

Ajunseră în cele din urmă într-o încăpere austeră unde se aflau un Odéous şi un Ethir, primul reprezentant al acestei rase pe care-l întâlneau pământenii.

Omul-pasăre îi examină un moment, plin de curiozitate apoi exclamă:

— Ei bine! cei de pe satelitul 289 spuneau adevărul: aţi fost grav afectaţi! Sunteţi de nerecunoscut! Nici vorbă ca în aceste condiţii să vi se încredinţeze altă misiune. Voi înştiinţa centrul de avarii pentru a vă scoate din activitate până la noi ordine! Dar cine sunt aceşti trei străini?

Jaubert făcu un pas înainte şi rosti pe un ton sumbru:

— Am avut misiunea de a-i contacta pe indigenii de pe planeta Lyzog, recent descoperită. Am adus marfă conţinând mostre. Unul dintre ei este un negustor care doreşte să desfăşoare un comerţ paşnic cu noi, se numeşte Polo, iar însoţitorii săi Garoun şi Clemm…

— Aşa este, nobile domn, confirmă Marco Polo, vorbind intenţionat cu un puternic accent străin, prietenul nostru vă spune adevărul. Am auzit spunându-se că Seniorii lor Baphometţii, sunt mari amatori de noutăţi, amulete, talismane, droguri care incită simţurile. Mi-am făcut deci datoria de onoare din a aduce cele mai preţioase mostre, pentru a le face cunoscute folosirea lor!

Ethirul cu aripile rupte îi aruncă o privire curioasă, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că o fiinţă dăruită cu bun simţ se putea pune de bună-voie la dispoziţia acestor ticăloşi, dar se mulţumi să spună doar:

— Ai auzit bine! Puternicii Baphometţi adoră acest soi de noutăţi. Vei fi primit imediat de unul dintre ei…

Spunând acestea, îi arătă un scaun, în timp ce roboţii îi încadrară pe ceilalţi pentru a-i conduce în cazarma Odéous unde puteau aştepta noua misiune.

— Mulţumesc pentru amabilitate! exclamă Marco Polo. (Apoi, întorcându-se către Jaubert, adăugă:) Mulţumesc pentru această călătorie minunată, căpitane! Poate că vă voi revedea în următoarea călătorie…

Jaubert nu răspunse, ci îi urmă pe ghizii săi cu un aer abătut, potrivit pentru un Odéous.

Veneţianul şi cei doi tovarăşi ai săi rămaseră deci singuri cu sclavii care-i priveau intrigaţi, răsfoind nişte dosare pentru a-şi face de lucru.

Atmosfera care domnea în reşedinţele Baphometşilor era foarte diferită de aceea din castelele pământene. Pereţii netezi nu aveau nici un fel de ornament, nici un tablou, nici o tapiserie. Costumele erau de o ternă uniformitate. Cei ce semănau cel mai tare cu pământenii erau, paradoxal, automatele în armuri metalice care, de departe ar fi putut fi luaţi drept cavaleri.

Peste tot domnea o tristeţe fără margini. Sclavii îşi făceau datoria fără a lenevi, dar fără nici o tragere de inimă. Scribii manifestau un fel de milă faţă de aceşti străini care, în curând, aveau să devină sclavi ca şi ei şi nu păreau să aibă îndoială la soarta ce-i aştepta…

Un semnal luminos care se aprinse pe un tablou puse capăt reflecţiilor fiinţelor Odéous. Uşa se deschise şi îşi făcură apariţia doi roboţi.

— Stăpânii noştri baphometşi sunt gata să vă primească, spuse unul dintre sclavi. Urmaţi-i pe aceşti ghizi care vă vor conduce la apartamentele lor.

— Mulţumesc foarte mult pentru amabilitate! exclamă Marco Polo. Îmi permiteţi să vă ofer un dar în amintirea întâlnirii noastre?

Spunând acestea, scoase una dintre numeroasele amulete pe care i le dăduse Houen-Lun.

Odéous o contemplă cu uimire. O asemenea atitudine nu prea era obişnuită în acele locuri. Totuşi, obiectul îi plăcu, căci se degaja din el o armonie tulburătoare care-l seduse, aşa ca zâmbi şi spuse:

— Accept darul tău cu multă plăcere, străine; în schimb îţi dau un sfat: stăpânii noştri baphometşi nu admit să fie contrazişi. Faceţi ce vi se spune, fără a face vreun comentariu.

Marco Polo se înclină a mulţumire şi, urmat de fraţii Tholon, se îndreptă către acele creaturi fantastice care-l aşteptau.

De data aceasta pământenii fură invitaţi într-un ascensor, o noutate pentru ei, cu care urcară în vârful unuia dintre turnurile uriaşe, unde găsiră un decor foarte diferit de cel din sălile subterane rezervate sclavilor.

Marco Polo avusese ocazia să viziteze multe palate în peregrinările sale terestre, dar nu văzuse niciodată atâtea îngrămădite la un loc. Nici palatul Califului Bagdadului, renumit pentru bogăţiile sale, nu se putea compara cu ceea ce se vedea aici, un adevărat Eldorado galactic.

Anticamera care dădea într-un salon imens era înţesată de comori: mobile sculptate de cei mai pricepuţi artizani, din esenţele cele mai rare, pietre preţioase necunoscute aruncând mii de raze, tablouri în care culorile se îmbinau într-o armonie mereu nouă de lumini multicolore, articulaţii mobile graţioase care-şi schimbau forma după curenţii de aer, statui atât de perfecte a căror piele lăsau impresia că sunt vii, forme ciudate a căror contemplare te scufunda într-o inefabilă beatitudine, ca şi bibelourile rafinate, unele cu un aspect lipsit de eleganţă, care puteau să capteze şi să amplifice percepţia simţurilor, transportându-te într-un univers paradisiac populat de imagini şi de senzaţii fără seamăn.

Fraţii Tholon se uitau cu gura căscată la aceste bogăţii neasemuite, neştiind unde să privească mai întâi. Dar Marco Polo nu se lăsa subjugat de această opulenţă. El nu se gândea decât dacă talismanul pus la punct de către Jaubert şi Houen-Lun avea să facă faţă cu succes atunci când avea să fie comparat cu toate aceste obiecte, roade ale unei ştiinţe mult mai avansate decât cea a pământenilor.

Surpriza vizitatorilor fu încă şi mai mare atunci când fură primiţi în salon, după ce mai întâi fuseseră verificaţi cu ajutorul unui detector, probabil pentru a vedea dacă nu au arme ascunse asupra lor.

În faţa lor, îmbrăcat numai într-o tunică diafană cu reflexe metalice, un Baphomet, tolănit pe o canapea moale, admira nişte dansatoare Odéous care se legănau într-un balet lasciv pe sunetele unei melodii fermecătoare...

Lângă mâinile sale ca nişte gheare se afla un cilindru bătut în pietre scumpe, o armă, cu siguranţă şi un platou umplut cu nişte alimente necunoscute, trufandale din care monstruoasa creatură ronţăia cu nonşalanţă.

Marco Polo, împreună cu cei doi însoţitori ai săi, rămaseră o bună bucată de vreme în picioare, în faţa Seniorului baphomet care se prefăcea că nu-i vede.

În cele din urmă, baletul luă sfârşit şi dansatoarele dispărură în spatele unei draperii aurite, păşind cu o graţie inegalabilă, care-i făcu pe fraţii Tholon să întoarcă de câteva ori capul.

Perversa creatură întoarse apoi capul, privind cu dispreţ spre noi-veniţi cu ochii săi pătrunzători, încercând parcă să le sfredelească prin creier, după care, scoase un râgâit sonor şi orăcăi:

— Aşadar, sunteţi indigeni de pe Lyzog, planeta nou descoperită... Dac-ar fi să judec după înfăţişarea voastră hidoasă şi după feţele voastre stupide, n-ar trebui să m-aştept la mare lucru din partea voastră. Pretindeţi că artizanii voştri meşteresc aparate minunate care incită simţurile. Dispun doar de câteva minute; demonstraţi-vă ştiinţa...

Fără să fie câtuşi de puţin emoţionat, Marco Polo strigă tare, ca un brav negustor hotărât să-şi pună marfa în valoare:

— Nobile Senior, inteligenţa voastră remarcabilă ştie desigur că nu trebuie să te iei după aparenţe. O creatură monstruoasă poate crea obiecte cât se poate de delicate şi un individ cu o figură de prost se poate dovedi imbatabil la jocurile cele mai inteligente. Din întâmplare, noi Lyzoganii, ne pricepem cât de cât la a crea mecanisme care pot fermeca simţurile.

— Vorbăria ta mă oboseşte, treci la lucruri mai concrete!

— Prea puternice Senior, iată chintesenţa artei noastre: comoara, rod al îndelungatelor cercetări făcute de cei mai buni specialişti ai noştri. Nimeni dintre cei ce l-au folosit n-a fost nemulţumit vreodată şi, mai ales, nu prezintă nici un fel de pericol, nici nu creează obişnuinţă...

— Asta rămâne de văzut! mormăi Baphometul luând conul de culoare castanie aşezat pe o pernă de catifea, pe care veneţianul i-l întinse îngenunchind.

Câteva clipe, extraterestrul rămase tăcut, analizând obiectul din toate unghiurile, după care doi cavaleri roboţi îşi făcură apariţia încadrând un Baphomet ale cărui braţe şi picioare erau legate cu lanţuri.

— Încearcă această minune a ta pe prizonier, ordonă stăpânul locului acela. El nu mai are nimic de pierdut. Iar tu, roagă-te la zeii tăi, dacă ai, să fi spus adevărul!

— Cerul să mă aibă în pază dacă am avut vreo intenţie să creez neplăceri unui reprezentant al unei rase atât de puternice şi demne de respect! protestă veneţianul; acest instrument este foarte uşor de folosit: este suficient să-l fixezi pe vârful capului cu ajutorul acestei cureluşe. Din acel moment, cel ce-l foloseşte este transportat într-o lume feerică, unde nu există decât frumuseţe şi beatitudine...

Spunând aceasta, Marco Polo aşeză conul între coarnele condamnatului. Imediat, acesta îşi schimbă atitudinea; de unde până atunci era încordat şi neliniştit, acum trăsăturile feţei sale exprimau o fericire fără egal, ochii privind în gol, păreau a contempla viziuni paradisiace; orice nelinişte, orice teamă dispăruseră; clătina uşor din cap de parcă auzea o simfonie de o rară perfecţiune. Trecură minute întregi fără ca prizonierul să pară afectat în vreun fel în rău de această experienţă, aşa că primul Baphomet mormăi nerăbdător:

— Scoate aparatul şi dă-mi-l mie!

Marco Polo îi dădu ascultare, vorbind din nou cu oarecare emfază:

— Aţi putut constata Nobile Senior, că acest preţios instrument este absolut inofensiv! Poate fi folosit ore în şir fără nici un pericol... El posedă chintesenţa tuturor senzaţiilor: cu el, plăcerile simţurilor se transformă în juisări fără egal. El furnizează bucuriile pe care le poate da muzica, ca şi cele oferite de mâncarea bună. Dar acţiunea sa cea mai eficientă se manifestă în plăcerile amorului, în care atinge perfecţiunea. Nici huria cea mai experimentată nu vă va aduce vreodată o asemenea plenitudine.

— Nu vrei să taci odată, ticălos limbut! bombăni Baphometul, smulgând obiectul din mâinile veneţianului şi

fixându-l grăbit pe cap. Vorbăria ta mă oboseşte şi mă întreb ce mă reţine…

Pe buzele subţiri ale hidoasei creaturi apăru un zâmbet plin de încântare şi acesta scoase un suspin de satisfacţie şi se întinse lasciv pe canapea.

Cum gardienii îl luaseră pe prizonier, Baphomet se găsea acum singur cu pretinşii Lyzogani.

Marco Polo scoase un oftat de uşurare; se părea că talismanul funcţiona perfect. Rămânea să-i convingă pe stăpânii acestei planete să-l lase să plece…

Timp de minute întregi, extraterestrul rămase cu ochii întredeschişi, cufundat într-o totală euforie. Câteva baiadere curioase scoaseră nasul de după draperie şi rămaseră uimite văzându-l pe despoticul lor stăpân atât de destins.

Se pare că şi alţi observatori invizibili bănuiau câte ceva, căci se auzi o sonerie stridentă. Şase gărzi în armură de metal năvăliră în încăpere, scoţând nişte arme asemănătoare celei ce se găsea la îndemâna baphometului.

Această întrerupere bruscă trezi juisorul din nirvana sa; el îşi scoase aparatul de pe cap şi răcni:

— Afară, roboţi tâmpiţi, nu v-am chemat! Care este idiotul care a dat alarma? Să fie trimis în mină! Aşteptaţi şi lăsaţi-mă în pace cu aceşti bravi Lyzogani, am lucruri serioase de discutat cu ei. Întrerupeţi imediat camerele de luat vederi, ceea ce am de discutat nu priveşte pe nimeni!

Gărzile dispărură la fel de brusc cum apăruseră şi feţele înspăimântate ale baiaderelor se traseră în spatele draperiilor.

Atunci baphometul se ridică, analiză conul din toate unghiurile apoi, ignorându-i pe fraţii Tholon, îl luă cu familiaritate de braţ pe Marco Polo şi-l trase într-un colţ al camerei.

Două fotolii moi şi o masă de marmură îşi făcură apariţia în faţa lor şi uşa unui bufet se deschise dând la iveală nişte mâncăruri apetisante înconjurate de flacoanele pline de tot felul de licori.

— Ia loc, prietene! orăcăi baphometul, arătând spre un fotoliu. Alege ce-ţi place şi serveşte-te!

Veneţianul servi cu moderaţie, în timp ce gazda sa rostea zâmbind încântat:

— Pe legea mea! o clipă am crezut că vrei să mă plictiseşti cu vorbe. Sunt mii de impostori care încearcă să ne vâre pe gât droguri sau aparate aşa-zis minunate. În ce te priveşte, recunosc că ai spus adevărul... Acest instrument, cum îi spui tu, e o adevărată minune! Aş fi rămas ore întregi sub imperiul lui şi nu resimt nici un fel de oboseală, ci, dimpotrivă! Mai ai şi alte instrumente?

— Vai! nu, Nobile Senior, este unicul exemplar pe care-l am. Dar asta nu are nici o importanţă, dacă place Măriei Voastre, aş putea aduce mai multe de pe planeta mea!

— N-ai putea să le confecţionezi aici?

— Eu nu sunt decât un biet negustor, Lumină a Universului, numai cei mai pricepuţi artizani de pe Lyzog pot construi aceste minunate instrumente...

— Păcat... Ţi-aş fi putut oferi un laborator dotat cu tot ce ţi-ar fi fost necesar pentru a-l construi. De multă vreme n-am mai simţit o asemenea plăcere şi mi-ar fi făcut plăcere să dăruiesc această beatitudine supuşilor mei. Eu sunt stăpânul acestui oraş şi dispun de o mare autoritate şi de bogăţii despre care tu n-ai decât o idee vagă... Să fim practici: ce ceri în schimb pentru acest aparat formidabil?

— Prea puţin, Senioria Voastră. Numai dreptul exclusiv de a-l vinde în acest oraş şi în Imperiu.

Baphometul se încruntă puţin.

— În ce priveşte Tekaph, îţi acord cu plăcere exclusivitatea, dar nu stă în puterea mea să-ţi dau iscălitură în alb pentru restul Imperiului. Numai suveranul nostru Zolial poate da o astfel de carte. Cu sprijinul meu ai putea spera să obţii acest monopol; se-nţelege, va trebui să faci câteva instrumente ca acestea cadou împăratului nostru şi mie...

— Vă mulţumesc, Serenisime, pentru bunătatea voastră, răspunse veneţianul. Trebuie totuşi s-o avertizez pe Măria Ta că aceste instrumente nu funcţionează decât

un an; după aceea ele vor trebui reîncărcate de către specialiştii noştri de pe Lyzog. Să spun drept faptul acesta nu ridică nici un fel de probleme dacă între planetele noastre se vor stabili relaţii permanente!

— Relaţii a căror exclusivitate să-ţi aparţină?

— Gândiţi mai repede decât vorbele mele…

— Ei, bine! voi transmite dorinţele tale venerabilului Zolial. Dacă şi el va simţi aceeaşi plăcere ca şi mine folosind această jucărie, fără-ndoială că vei fi satisfăcut. În aşteptarea răspunsului, vei locui în palatul meu. Du-te acum!

Marco Polo şi fraţii Tholon se retraseră făcând numeroase temenele. Fără a mai aştepta, Baphometul îşi aşeză grăbit conul pe cap, în timp ce cele două graţioase sclave Odéous, gătite ca nişte prinţese, îşi făcură timide intrarea.

La ieşirea din sală, patru creaturi de metal veniră să-i încadreze pe musafirii Baphometului şi-i conduseră fără să scoată o vorbă spre ascensorul care cobora câteva etaje înainte de a se opri în faţa uşii care dădea în apartamentele acordate Lyzoganilor.

Fără a se ridica la nivelul luxului din apartamentul stăpânului, acestea erau totuşi mai somptuoase decât cele din palatul Chang-Tou şi erau mai ales dotate cu nenumărate bunătăţi care făcură bucuria fraţilor Tholon…

În primele momente ei nu aveau ochi decât pentru cele şase adorabile femei Odéous care-i primiră făcând onorurile de gazde; apartamentele dispuneau de trei dormitoare cu tot atâtea săli de baie, un salon şi o sufragerie.

Marco Polo se lăsă dezbrăcat fără să crâcnească de către cele două sclave care-i înlocuiră hainele cu o tunică dintr-o ţesătură foarte fină şi îl instalară comod pe o sofa, aşezându-se apoi la picioarele lui pentru a aştepta să-i îndeplinească dorinţele.

Fraţii Tholon fuseseră trataţi la fel şi acum semănau cu două paşale turceşti…

— Ia spune-mi frumoasă fată, se interesă Marco Polo mângâind părul lung al celei mai apropiate sclave, eu sunt

străin de această planetă şi aş dori să aflu despre obiceiurile locuitorilor ei. Ai putea să-mi procuri nişte cărţi în care se povesteşte despre nobilii baphometţi?

Tânăra fată se ridică în picioare, îşi împreună mâinile în semn de salut şi atinse o casoletă aşezată pe un gheridon; apăsă pe nişte motive în relief şi o mobilă cubică se deplasă silenţios pe podeaua de onix pentru a veni în faţa veneţianului.

Un panou lăcuit glisă apoi, dând la iveală un ecran şi o claviatură cu mai multe butoane.

— Este suficient să apeşi pe acest buton verde pentru ca o listă detaliată să apară pe acest ecran, explică adorabila creatură cu o voce melodioasă. După aceea, vei forma numărul corespunzător subiectului ales şi vei primi toate informaţiile pe care le doreşti…

Marco Polo, nerăbdător să cunoască dimensiunile Imperiului Baphomet, istoria lui, resursele, efectuă, fără a mai aştepta, manevrele indicate.

Pe ecran se materializează imagini în relief şi în culori, iar vocea melodioasă a unui Ethir comenta imaginile pe măsură ce acestea apăreau pe ecran.

Veneţianul rămase ore întregi cu ochii aţintiţi în această oglindă magică, neputându-şi potoli setea de cunoaştere.

Atunci când obosi şi opri acest furnizor de cunoştinţe, fraţii Tholon sforăiau deja cufundaţi în somn pe canapelele moi. Femeile Odéous, întinse pe covoare, dormeau şi ele.

Presupusul Lyzogan îi lăsă să se odihnească. Servi o masă frugală, mulţumindu-se cu resturile rămase de la festinul cu care se delectaseră tovarăşii săi şi se întinse în patul său cu un suspin de satisfacţie. Rezultatul cercetărilor sale îi depăşise deja aşteptările.

Capitolul al cincilea

Mângâierea blândă a unei mâini delicate îl trezi pe veneţian. Încă ameţit după somn, căută din ochi o fereastră pentru a-şi da seama dacă se făcuse ziuă, dar pereţii nu aveau nici cel mai mic ochi de geam. Memoria îi reveni imediat. Sigur că da, se găsea în incinta palatului Baphometţilor!

Un gând înspăimântător îl făcu să sară din patul confortabil. Câtă vreme dormise el, probabil că păcătoşii scutieri încercaseră să le curteze pe frumoasele Odéous! În mod sigur, aceşti imbecili nu se gândiseră la particularităţile lor anatomice! Poate că totul era deja compromis…

În mare grabă el îşi îmbrăcă pantalonii, cămaşa şi vestonul şi se grăbi spre sufragerie, unde fraţii Tholon degustau liniştiţi trufandalele, îndopându-se cu jeleuri multicolore şi cu sucuri de fructe cu arome delicate.

— Aţi dormit bine, Seniore? întrebă politicos Clément.

— Prea mult, fără-ndoială… Hm, dar voi? N-aţi fost dezamăgiţi de companie?

— Sigur că nu! se strâmbă Guiot într-un zâmbet plin de încântare. Aceste micuţe sunt nişte bomboane! Blânde, senzuale…

— Nu au făcut nici o remarcă nepoliticoasă?

— Nu, nu! Noi le-am satisfăcut pe deplin, dacă asta vă preocupă.

— Perfect! Aş prefera totuşi ca, de-acum înainte, să nu vă mai dedaţi la activităţi amoroase: abţineţi-vă, Dumnezeu vă va răsplăti…

— Ei, poftim doar nu e Postul Paştelui…, protestă Roşcatul.

Dar veneţianul îi făcu semn să tacă. Două sclave intrară aducând platouri încărcate cu nişte vase roşii. Ele umplură celor trei bărbaţi cupe mari cu o băutură aromată, acaju, după care se retraseră, roşii la faţă din cauza ocheadelor complice pe care le aruncau spre ele fraţii Tholon.

După servirea acestui mic dejun copios, fermecătoarele Odéous veniră să propună invitaţilor Baphometţilor să-i maseze şi să-i ungă cu uleiuri aromate după baie, dar Marco Polo refuză net, în ciuda privirilor dezamăgite ale servitoarelor sale.

Toţi trei intrară apoi în sala de baie, un lux nou pentru ei şi dădură drumul la maxim la robinete. O apă călduţă şi parfumată porni să curgă în căzile de culoarea opalului.

— Aveţi grijă să nu vă udaţi! îi sfătui pseudo-negustorul, machiajul nostru riscă să dispară. Să profităm mai bine pentru a stabili câteva legături.

Spunând acestea scoase din buzunar o fiolă şi toţi trei repararã ce se stricase peste noapte.

Clément era ocupat cu aranjarea feţei fratelui său când auzi un uşor bâzâit. Dintr-un salt fu la uşă şi o deschise la perete. În spatele ei se găsea una dintre sclave, încă aplecată pentru a privi pe gaura cheii. Pământeanul o înşfăcă de braţ, târând-o fără menajamente în camera aburită.

— Târfă mică! răcni el.

— Au! Lasă-mă, lasă-mă, n-auzi, brută ce eşti! Scâncea frumoasa fată zbătându-se şi zgâriind ca o pisică furioasă.

— Las-o, ordonă veneţianul, n-are rost s-o brutalizezi. O să ne spună cu frumosul, ce făcea acolo. Ai să ne spui, nu-i aşa, frumoaso?

— Evident! rosti aceasta ca şi cum această întrebare era cea mai mare prostie pe care-o auzise vreodată.

— Pentru interesul Seniorilor Baphometţi, evident…

— Bineînţeles… se eschivă minunata creatură, şi apropiindu-se de el îi murmură în urechi: ia-mă-n braţe prostule ce eşti….

Cum el era cel căruia i se adresase, veneţianul se execută, în timp ce sclava îl copleşea cu îmbrăţişări fierbinţi şi şoptea:

— Atenţie, fraierule! nu ştii că palatul este înţesat de microfoane! O să mă prefac că mă zbat şi profită să tragi o lovitură de picior în capul Sfinxului de lângă cada de baie…

Spunând acestea, ea începu să se zvârcolească de parcă încerca să scape din strânsoarea solidului negustor. Acum Marco Polo înţelese viclenia Odéousei, şi se prefăcu că nu poate s-o ţină, se lăsă să alunece şi, cu o lovitură de călcâi făcu să zboare efigia indicată.

Sclava încetă imediat să se mai zbată; se aşeză în faţa celor trei bărbaţi şi rosti iute:

— Fiţi mereu cu băgare de seamă, Baphometii au instalat peste tot dispozitive menite să vă spioneze. Sunteţi într-adevăr Lyzogani?

— Ei bine! ezită Marco Polo, lucrul acesta-mi pare evident. Ce-ai vrea să fim?

— Nu prea ştiu, oricum, mie nu-mi pasă! Mie mi s-a spus doar să vă previn: Baphometii sunt nişte tirani înspăimântători care nu au altă dorinţă decât să înrobească popoarele galaxiei. Noi nu ştim nimic despre Lyzogani, dar dacă dispuneţi de mijloace de apărare, luptaţi pentru a vă păstra libertatea înainte de a fi prea târziu. Chiar dacă n-aveţi speranţa că veţi învinge, luptaţi până la ultimul. Credeţi-mă, noi, fiinţele Odéous am trăit această îngrozitoare experienţă: moartea este preferabilă sclaviei… Acum să ne întoarcem în apartament, nu trebuie să trezim suspiciuni…

După aceste cuvinte, graţioasa fată fugi, uşoară ca o căprioară. Cei trei se priviră. Ce să creadă oare despre acest avertisment?

Veneţianul se frământa foarte tare. Să fie oare o cursă vicleană întinsă de Baphometi? Era oare posibil ca sclavii să fi pus pe picioare o mişcare de rezistenţă clandestină?

Îi urmă pe cei doi tovarăşi ai săi care tocmai ieşeau din sala de baie şi tresări zărind două creaturi de metal care aşteptau în salon.

— Stăpânii noştri Baphometţi vă convoacă în apartamentele lor, dacă vreţi să ne urmaţi! le comunică unul dintre ei.

Pământenii îi urmară, întrebându-se dacă aceasta vizită avea vreo legătură cu evenimentele precedente. Atitudinea gazdelor îi linişti puţin.

— Ah! Iată-i pe bravii noştri Lyzogani, exclamă Baphometul cu care se-ntâlniseră în ajun cu un zâmbet larg. Spune-mi cum te numeşti, negustorule, am uitat să te-ntreb…

— Polo, servitorul dumneavoastră, Nobile Senior!

— Ei, bine, dragul meu Polo, se pare că te-ai născut pe o planetă minunată. L-am informat pe împărat despre sosirea ta şi el şi-a exprimat dorinţa să te cunoască. Urmează-mă, trebuie să fim punctuali!

Un ascensor îi duse pe cei trei pământeni împreună cu gazda lor până la o terasă unde îi aştepta o maşinărie zburătoare care semăna cu o pasăre uriaşă cu un cap hidos şi-ale cărei aripi erau un ornament inutil. Se instalară cu toţii în interiorul ei şi aparatul se ridică vertiginos, apoi se-ndreptă către Soare, aflat încă în partea de jos a orizontului.

În trecere, Marco Polo admiră geometria oraşului cu mai multă atenţie decât o făcuse la venire. Fiecare turn era înconjurat de terase, de grădini minunate, adesea legate între ele prin pasarele decorate cu arbuşti înfloriţi.

Aparatul survolă apoi o câmpie veselă, păduri cu vegetaţie luxuriantă, apoi un munte de cristal se profila la orizont.

— Câtă splendoare! se extazie Polo. N-am văzut niciodată aşa ceva pe planeta mea…

— Ce vrei, negustorule, noi suntem nişte esteţi, nişte sibariţi, artişti care adoră frumuseţea. Este normal ca Împăratul nostru să aibă un palat minunat. Acest munte a fost construit piatră cu piatră căci iniţial el se afla pe planeta Ethirilor. Indivizii aceia nu aveau ce face cu el, aşa că l-am adus aici. Prezintă avantajul că este foarte rezistent şi, în consecinţă, poate oferi o protecţie excelentă.

Turnurile care-l domină sunt telescopice şi pot, în caz de necesitate, să intre în munte.

— O precauţie foarte utilă atunci când există teama de a fi atacat, observă Marco Polo cu o expresie gânditoare.

— Oh! este o măsură aproape superfluă. Aici n-avem a ne teme de nimic. Flotele noastre sunt puternice, sateliţii noştri controlează spaţiul de jur împrejur; nimeni nu ne poate ataca. Ba, dimpotrivă, noi cucerim mereu pământuri noi. În curând, o nouă planetă se va adăuga Imperiului nostru, dar nu vorbesc de planeta ta. Se-nţelege de la sine că vom întreţine relaţii paşnice cu un popor care dă artizani pricepuţi…

— Bunătatea vă va fi răsplătită, Nobile Senior! psalmodie Polo, singura dorinţă a compatrioţilor mei este să facă un negoţ fructuos cu Puternicii Baphometţi!

— Atunci ne vom înţelege cât se poate de bine, fii sigur… Dar iată-ne ajunşi la destinaţie. În câteva minute vei avea rarisima onoare de a fi prezentat împăratului nostru!

Aparatul se zvârlise, efectiv, în picaj către vârful unuia din turnurile diafane şi se aşeză ca un vultur pe curenţii de aer.

Cei patru pasageri coborâră şi fură duşi de o escortă de douăzeci de roboţi până într-o încăpere mică unde au fost cu toţii verificaţi cu ajutorul detectoarelor.

— Simplă precauţie, observă Baphometul. Vedeţi, şi eu sunt supus aceluiaşi tratament. Veneratul nostru Zolial nu lasă niciodată nimic la voia întâmplării…

Efectiv toate hainele, până şi cei mai mărunţi nasturi, şosete, chiar şi instrumentul magic fuseseră scrutate şi cercetate pe toate părţile. Păru că totul era în ordine, căci vizitatorii îşi putură recupera bunurile, fără ca acestea să fi fost cât de cât deteriorate.

După ce îşi puseră cu toţii hainele în ordine, o uşă care dădea spre un ascensor se deschise şi Baphomet îşi conduse tovarăşii până la locuinţa secretă a suveranului. De data aceasta, nu văzură nimic din manevrele pe care acesta le executa, căci tot timpul cât dură coborârea fu un întuneric de nepătruns.

Deschiderea trapei lăsă să izbucnească o lumină orbitoare care-i năuci puţin pe pământeni. Reuşiră foarte curând să vadă bine din nou şi, la ieşirea din lift, contemplau un spectacol grandios.

Holul de intrare avea dimensiunile unei grote uriaşe cu pereţi imateriali, puternic luminaţi, al căror colorit fuziona neîncetat, creând forme noi, volute complicate şi irizate. Însăşi podeaua era atât de diafană, încât pământenii nu-şi dădeau seama dacă mergeau sau zburau. Gravitaţia micşorată făcea ca mişcările să fie mai uşoare, sporind această impresie tulburătoare.

Contrar aşteptărilor pământenilor nici un fel de curtean nu aştepta prin zonă, să alerge în întâmpinarea dorinţelor suveranului. Câţiva sclavi Odéous se strecurau alunecând printre mobilele dispuse armonios prin cameră, în timp ce o orchestră de Ethiri instalaţi într-o lojă suspendată pe un perete făceau să răsune o melodie de o frumuseţe stranie.

Pentru prima dată de când sosise aici, Marco Polo simţi cum îl cuprinde o nelinişte pe care şi-o putu controla. Dacă, din nefericire, stăpânul Baphometţilor le ghicea originea, n-aveau să-şi revadă niciodată planeta natală. Deghizarea lor fusese desigur făcută cu toată strădania posibilă şi fiecare nasture de la costumaţia lor, modelele înseşi de pe mantie constituiau un ecran psihic creat de însuşi Houen-Lun, dar cum puteau fi siguri de modul cum acţionau ele asupra unor fiinţe atât de diferite?

Gărzile nu reperaseră nimic anormal şi ei trebuiau să posede un echipament dintre cele mai bune, dar atunci de ce Zolial se mai arăta prudent?

Apariţia bruscă a unei deschizături în perete puse capăt întrebărilor pe care şi le punea veneţianul. Un Baphomet uriaş, cu pieptul dezvoltat ca un Budha, alungit pe o canapea aurită, îi aştepta.

— Prosternaţi-vă! le şopti ghidul lor, dând exemplu.

Cei trei pământeni se lăsară dintr-o singură mişcare să cadă la pământ, cu braţele încrucişate. Apoi o voce groasă rosti:

— Ridicaţi-vă şi apropiaţi-vă…

Se ridicară cu toţii şi, cu capul plecat, făcură câţiva paşi în direcţia augustului suveran.

— Ei, bravul meu Fizzur, aceştia sunt deci Lyzoganii despre care mi-ai povestit… Spuneai că artizanii lor ne întrec în arta de a crea stimulatori psihici care încântă simţurile!

— Aşa este, Majestatea Voastră! răspunse însoţitorul pământenilor. Eu însumi am încercat un astfel de instrument pentru a mă asigura că nu este dăunător şi rezultatele mi-au depăşit orice speranţă!

— Dar ei nu prea par evoluaţi! mormăi împăratul. Ia mai spune-mi odată, care este gradul lor de civilizaţie?

— Gradul opt, Măria Voastră, cu un asincronism de maturizare foarte ciudat. Ei au ajuns destul de departe cu studiul biologiei şi nu au ajuns la stadiul de călătorii interstelare.

— Normal că dacă posedă stimulatori capabili să îi aducă într-o stare de beatitudine totală, ce nevoie au să călătorească în spaţiu?

— Inteligenţa voastră suverană are dreptate, cu siguranţă, dacă pot ajunge la fericire, civilizaţia lor este concentrată asupra lor înşişi… Din informaţiile primite de la echipajul navei care a descoperit planeta lor, ei nu posedă nici un fel de arme, cel puţin în sensul în care înţelegem noi.

— Perfect… Deci, negustorule, ai venit aici ca să-ţi vinzi minunatele aparate, dar cum se face că n-ai adus decât un exemplar?

— Serenitatea Voastră, rosti Marco Polo pe un ton servil, este vorba despre nişte obiecte foarte valoroase şi nu ştiam dacă efectul lor se va potrivi psihicului vostru. Încărcătura mea este doar un eşantion din producţia noastră, în felul acesta voi putea şti ce place mai mult rasei Voastre. Acum ştiu că instrumentele noastre acţionează perfect şi sunt întru-totul la dispoziţia Voastră pentru a aduce câte doriţi pe planeta Voastră…

— Ai însoţit oferta de câteva condiţii, mi-a spus Fizzur…

— N-am solicitat decât o carte albă care să-mi asigure monopolul asupra vânzării acestui aparat…

— Şi la ce preţ vrei să-l vinzi?

— Majestatea Voastră va decide!

— Bine! vom vedea mai târziu. Din păcate, aceste aparate sunt destul de fragile, din moment ce trebuie încărcate după o perioadă de un an!

— Aşa este! Şi numai artizanii noştri pot face această operaţie, eu însumi nu pot s-o fac!

— Vrei să spui că tehnicienii noştri nu sunt în stare să le repună în stare de funcţionare?

— Dacă vor încerca să descifreze singuri modul de funcţionare, mă tem, vai, că nu vor ajunge la nici un rezultat. Totuşi, specialiştilor Lyzogani le-ar face plăcere să-i înveţe metoda care trebuie utilizată, dar e nevoie de o ucenicie îndelungată.

— Vom analiza mai târziu această problemă, mormăi stăpânul Baphometţilor. Dacă aceste instrumente sunt atât de minunate cum pretinde Fizzur, voi acorda, desigur, o recompensă substanţială celor mai fideli servitori ai mei. Acum, destul cu vorba, lăsaţi aici acel aparat şi plecaţi…

Cei patru vizitatori se retraseră făcând plecăciuni şi, sub escortă, fură conduşi înapoi la ascensor şi de acolo pe terasă.

O oră mai târziu, Marco Polo şi fraţii Tholon se găseau din nou în apartamentele lor, destinzându-se cu ajutorul a numeroase pahare dintr-o licoare de culoarea topazului, cu arome minunate, fără a da nici o atenţie lascivelor Odéous lungite la picioarele lor.

Adâncit în meditaţie, veneţianul nu observă nici măcar că o mână fină care-l mângâia pe piept privea fix la o aluniţă…

Brusc un ecran se lumină şi efigia lui Fizzur apăru ca un spectru de o incredibilă realitate.

— Am veşti excelente pentru tine, anunţă el cu un aer jovial. Serenitatea Sa a fost pe deplin satisfăcut de încercarea pe care a făcut-o. Vă încredinţează pe doi ani monopolul asupra comerţului cu aceste instrumente. Veţi

pleca imediat acasă şi veţi aduce cinci sute de aparate minunate! Mai aveţi să cereţi vreo favoare?

— Pe legea mea, nu... răspunse Marco Polo, îmi voi da silinţa să-l satisfac pe Majestatea Sa şi să-i mulţumesc din toată inima pentru bunătatea sa... Ar fi posibil să utilizăm aceeaşi astronavă cu care am venit, echipajul mi s-a părut foarte competent şi cunoaşte bine împrejurimile planetei Lyzog, în felul acesta m-aş simţi mai în siguranţă, căci trebuie să recunosc, aceste călătorii în imensitatea spaţiului stelar mă sperie!

— Cred că-mi este uşor să aranjez asta. De altfel, cum nu dispunem de itinerarii bine stabilite, preferăm să ne folosim de serviciile echipajelor care au deja experienţă cu privire la împrejurimile noilor planete. Spune-mi, căci sunt nerăbdător să utilizez aceste noi şi minunate instrumente, le trebuie multă vreme artizanilor tăi să le fabrice?

— Cred că le voi găsi fabricate, răspunse pretinsul Lyzogan. Îmi trebuie deci timp doar cât să mă duc şi să întorc.

— Din motive de securitate, vei livra marfa pe satelitul 289...

— Aş putea să-ntreb de preţul ce-mi va fi acordat pentru fiecare instrument?

— Aşa este, uitasem. Se pare că la voi este foarte apreciat carbonul cristalizat, aşa că vei primi un diamant de dimensiunile unui ochi, pentru fiecare aparat în bună stare de funcţionare.

— Excelenţă, mă copleşiţi...

— E-n ordine! Acum, pleacă. Fiecare clipă înseamnă întârziere pentru momentul în care voi putea avea din nou acest extraordinar stimulator!

Marco Polo se înclină adânc ezitând să-l roage pe gazda sa să-i dăruiască sclavele care i le împrumutase, căci se temea să nu trezească bănuieli.

Cei trei pământeni urcară deci în vehiculul care trebuia să-i ducă la aeroport şi avură plăcuta surpriză să constate că femeile Odéous îi însoţesc.

— Vom avea plăcerea de a vă avea în compania noastră în timpul călătoriei? întrebă veneţianul.

— Bineînţeles! răspunse într-un suflet servitoarea sa, de asta depinde viaţa noastră. Dacă ne refuzaţi, vom fi puse la cele mai grele munci. Un senior Baphomet nu se va înjosi să recurgă la serviciile unei sclave murdărite de un barbar...

— Ei, bine! noi suntem încântaţi, credeţi-ne! le asigurară în cor cei trei bărbaţi.

Astronava îi aştepta pe platforma de aterizare, unde pământenii o lăsaseră cu câteva zile mai devreme.

Marco Polo, Garin şi Clément se strecurară prin trapa de intrare şi se reîntâlniră bucuroşi cu tovarăşii lor, încă deghizaţi în Odéous. Houen-Lun stătea nemişcat într-un colţ al cabinei.

— Ei bătrâne, îmi pare bine să te văd, exclamă Guiot dându-i o palmă amicală pe spate Templierului. Oricum, am fost primiţi ca nişte prinţi. Am adus şi suveniruri: ia uitaţi-vă...

Spunând aceasta arătă spre sclavele care tocmai intrau.

— ...Pasagere pentru Lyzog, psalmodie Clément. Întoarcerea va fi mai plăcută decât a fost venirea.

Jaubert, căpitanul navei, care nu voia să dea naştere la incidente, ordonă:

— Compatrioţii mei se vor aşeza pe locurile din faţă! Drăguţe domnişoare, vreţi să luaţi loc în spate, vom decola în câteva clipe...

Se conformară cu toţii ordinelor, trapa se închise şi Templierul se instală la postul de comandă. Nava se ridică în aer şi porni în direcţia satelitului 289.

— Totul s-a petrecut foarte bine. Am putut controla fără nici o dificultate spiritele Orphezilor verzui veniţi să repare nava şi am putut urmări în parte şi peregrinările voastre, cu excepţia vizitei făcute la stăpânul Baphometţilor. Vorbiţi, n-aveţi a vă teme de femeile Odéous, ele dorm la comandă mea..

— Împăratul s-a arătat încântat de aparate. M-a însărcinat să aduc cinci sute de pe Lyzog. Va trebui să le

depozitez pe satelitul 289. Credeţi că va fi posibil să le furnizăm o asemenea cantitate?

— Odată întorşi pe Pământ, va fi foarte uşor. Nu e vorba de fapt de mecanisme complicate, ci numai de configuraţii care intră în armonie cu toate simţurile prin intermediul vederii. Aţi mai cules şi alte informaţii?

— Desigur, şi încă destul de multe, graţie unui aparat minunat care mi-a pus la dispoziţie istoria Baphometţilor şi mi-a furnizat toate detaliile referitoare la Imperiu. Din păcate, n-am putut obţine nici un fel de date despre efectivele de care dispun şi nici asupra amplasamentului flotelor…

— Ştiu…, îl întrerupse tibetanul, nici eu n-am putut descoperi mare lucru, aceste informaţii par să fie ţinute secret şi probabil că numai înalţii demnitari le cunosc. Păcat…

— Ce vom face cu aceste fermecătoare sclave? întrebă veneţianul.

— Aş putea să le prelungesc somnul pe toată durata călătoriei, murmură Houen-Lun, dar se pare că ele vor să ne spună ceva, poate deţin ceva informaţii interesante. Am să le trezesc..

Cele trei Odéous se treziră, îşi frecară ochii mari şi priviră în jurul lor.

— Iată-ne deci plecate departe de Tekaph, murmură cea care vorbise cu Marco Polo, mi-e greu să cred c-am scăpat de monştrii aceia!

— Despre cine vorbeşti astfel? întrebă Jaubert.

— Despre ticăloşii de Baphometţi, evident! Ar trebui să-i cunoşti dacă eşti ca mine sclav şi condamnat să trăieşti închis în cavernele acelea infecte, atunci când nu navighezi în spaţiu… Pasagerii nu-şi dau încă seama, deşi eu i-am prevenit!

— Aşa este! încuviinţă Marco Polo, totuşi, împăratul Zolial s-a arătat foarte curtenitor cu mine, şi-a promis să se limiteze la relaţii paşnice, comerciale, cu compatrioţii mei Lyzogani!

— Încetaţi această comedie. Dacă eşti Lyzogan, de ce eşti machiat? Tovarăşele mele i-au ghicit imediat pe prietenii tăi; aveţi norocul că noi îi urâm aşa de tare pe Baphometi! Nu-mi pasă cine sunteţi de fapt, presupun că aparţineţi unei rase necunoscute şi că aţi venit să-i spionaţi pe aceşti domni. Dea Cerul să nu ne mai întoarcem niciodată pe Tekaph!

Marco Polo se consultă cu tibetanul din priviri, apoi acesta declară:

— Ai ghicit bine. Acum mă poţi vedea sub adevărata mea înfăţişare, iar prietenii mei sunt la fel, numai că au pielea albă. Suntem locuitori ai planetei Pământ şi ne temem ca nu cumva Baphometii să ne invadeze planeta; aţi putea să ne ajutaţi să-i combatem?

— Sigur că da! Noi, creaturile Odéous nu trăim decât în speranţa că-ntr-o zi ne vom recâştiga libertatea. De generaţii întregi, strângem secrete în speranţa de a le putea divulga eliberatorilor noştri. Această zi binecuvântată a sosit în sfârşit!

Spunând aceasta, ea se apropie de Marco Polo şi, deschizându-i nasturii de la cămaşă, îşi strecură mâna fină în sânul lui. Veneţianul nu se împotrivi, neştiind ce să creadă, după care sclava scoase mâna, întinzând un deget pe care se putea desluşi o minusculă pată întunecată.

— Uitaţi această aluniţă; ea conţine microfilme cu informaţii de nepreţuit! Toate amplasamentele bazelor şi ale sateliţilor sunt înregistrate aici, ca şi efectivele flotei comandate de această rasă. Ticăloşii Baphometi au obiceiul de a discuta între ei după ce-şi satisfac plăcerile, fără a ne da nouă nici o atenţie. Pentru ei, noi nu suntem decât nişte creaturi insignifiante, aproape nişte animale... Astfel, an de an, noi am reuşit să acumulăm o mare cantitate de informaţii. Rasa noastră este expertă în domeniul electronicii şi al mecanicii, ne-a fost uşor să confecţionăm acest disc minuscul care conţine tot ce cunoaştem noi. M-am temut că voi fi verificată minuţios înainte de plecare. Ticăloşii noştri stăpâni n-au ezitat s-o facă, dar eu am găsit timp să plasez acest punct minuscul pe pieptul lui Marco!

— Pasionant... jubilă Djaffar; dacă această hurie spune adevărul, misiunea noastră a fost o reuşită totală!

Fără a mai aştepta, mireanul plasă discul pe aparatul special de descifrare şi se scufundă în lectura documentului.

Cu ajutorul acestei sclave pe nume Aira, care se dovedise a avea o inteligenţă remarcabilă, mireanul şi Jaubert petrecură ore întregi transcriind informaţiile.

Nava se opri aproape de satelitul 289 pentru ca Houen-Lun să poată modifica memoria ocupanţilor acestuia, fără ca savanţii pământului să-şi întrerupă activitatea. Apoi, nava putu să-şi schimbe direcţia şi să se-ndrepte direct către Pământ fără a atrage atenţia Baphometţilor.

După o traversare fără probleme, călătorii, nebuni de bucurie, văzură mărindu-se planeta albastră de unde plecaseră cu câteva săptămâni mai înainte. Acum, graţie plaselor din fire de aur, frumoasele Odéous[5] se exprimau curent în franceză.

Înainte de aterizare, călătorii putură vedea nenumărate nave parcate în jurul castelului Chang-Tou.

Escorta care-i însoţise de la intrarea în sistemul solar îi părăsi şi nava ateriză lin pe platforma sa, în interiorul turnului.

Pierre de Sevry îi aştepta pe mesagerii Marelui Maestru şi-i însoţi până la sala Capelei, unde Guillaume de Beaujeu, înconjurat de principalii săi ofiţeri, îi întâmpină cu căldură.

— Bine ai venit, curajosul meu Marco Polo! Ai lipsit multă vreme şi ne-am temut că aţi fost capturaţi de Baphometţi. Vorbeşte, sunt nerăbdător să aud veştile pe care ni le aduci! Dar, mai întâi, spune-mi cine sunt acele creaturi angelice care sunt cu tine?

— Nobile Maestre, ele sunt sclave ale Baphometţilor, din rasa Odéous; alte două rase au fost înrobite de aceşti

---

[5] Notă marginală a Templierului de Tyr: Pentru cititorul dornic să cunoască soarta femeilor Odéous, trebuie să mărturisesc că ele au murit, în afară de Aira. Cuprinse de o tristeţe adâncă, ele nu au putut fi vindecate în ciuda tuturor eforturilor depuse. Incapabile să se alimenteze, ele au slăbit foarte tare şi muriră.

demoni: Ethirii, care sunt păsări uriaşe şi Orphezii care seamănă cu nişte insecte. Aira pe care o vezi aici s-a dovedit a poseda vaste cunoştinţe privitoare la ştiinţa adversarilor noştri şi ne-a furnizat preţioase informaţii. Totuşi, fără ajutorul înţeleptului Houen-Lun, n-am fi reuşit să ducem la bun sfârşit misiunea încredinţată...

— Povesteşte-mi despre călătoria voastră fără a omite nici un detaliu. Sunt foarte nerăbdător să aflu cât mai multe lucruri despre temuţii noştri adversari.

Veneţianul făcu o descriere amănunţită a aventurilor sale, apoi ajunse la informaţii de ordin tehnic.

— ...Reiese de aici că Baphometţii nu prea au obiceiul să-şi rişte preţioasa piele. Atunci când vreunul dintre ei se expune riscului, acela este condamnat ca pentru un delict grav. Am avut ocazia să constatăm acest lucru cu ocazia încercării aparatului. Vizitatorul sosit cândva pe Pământ era cu siguranţă vinovat de a fi încălcat edictele imperiale. De obicei, echipajele navelor sunt formate din Odéous reduşi la condiţia de sclavi, dar aceşti nefericiţi nu vor dori să se bată pentru nemiloşii lor stăpâni. Sigur, dispozitivul care-i ucide în caz de nesupunere i-ar putea determina să lupte împotriva noastră, deşi ei nu ţin la viaţa lor! Mulţi dintre ei, după cum confirmă şi Aira, nu-şi doresc decât să renunţe la o viaţă lipsită de speranţă. Totuşi, femeile din haremurile de-acolo s-au organizat într-o mişcare de rezistenţă, clandestină şi acum ele ştiu de existenţa noastră, ceea ce le va convinge să trăiască pentru a ne ajuta să le eliberăm. Datorită lor ne aflăm în posesia planurilor de apărare ale Imperiului Baphomet. Cât priveşte Ethirii, aceştia nu sunt deloc belicoşi, ei sunt însărcinaţi cu treburi casnice şi organizarea distracţiilor stăpânilor lor. Iar Orphezii îndeplinesc muncile cele mai de jos şi psihicul lor diferă foarte mult de al nostru.

— Haide să revenim la consideraţii de ordin strict militar, îl întrerupse Marele Maestru. Ce mă sfătuieşti, având în vedere toate informaţiile de care dispunem, frate Jaubert?

— Cu siguranţă că aparatele noastre vor fi esenţiale în dezorganizarea ierarhiei Baphometţilor, atunci când vom hotărî aceasta. Împăratul a hotărât să ofere câte un aparat principalilor săi şefi drept recompensă, atât a fost de încântat de plăcerea pe care a simţit-o; atunci când le vom trimite marfa promisă, vom dispune de un atu special (capital).

— Eu refuz să mă încred în asemenea fleacuri! protestă Otto de Grandson. Baphometţii aceştia nu sunt deloc stupizi; dacă ne descoperă vicleşugul, or să distrugă jucărelele acelea şi vom fi în aer! Nu trebuie să invadăm inamicul la bordul navelor noastre şi să punem stăpânire pe planeta lor prin forţa armelor!

— Bine vorbit! aprobă Pierre de Sevry cu un aer foarte încrezut. Templul trebuie să lupte pentru cauza cea dreaptă a lui Cristos, aşa cum a făcut întotdeauna, cu lancea şi sabia!

— Toţi suntem de acord cu asta! le-o reteză Guillaume de Beaujeu. Totuşi, nu strică să folosim şi ceva vicleşug împotriva acestor adversari de temut. Trebuie deci, ca preacinstitul Marco Polo să le livreze cu regularitate talismanele destinate adversarilor noştri. Vom profita de timpul astfel câştigat pentru a ne antrena trupele în unele tactici noi pentru ele. În primul rând va trebui să trecem de bariera de fortăreţe instalate în spaţiu. Ele sunt păzite de Odéous, dar şi de automatele de metal care se supun orbeşte stăpânilor lor. Va trebui deci să ne aşteptăm la o rezistenţă puternică. După spusele acestei sclave, nu putem spera să le putem învinge cu ajutorul sferelor explozive, căci Baphometţii dispun de dispozitive care le pot face să explodeze mai devreme. Este exact, draga mea?

Aira răspunse imediat la această întrebare, impresionând asistenţa cu cunoştinţele sale.

— După părerea mea şi a tehnicienilor noştri, aceste anihilatoare nu sunt deloc infailibile. Ele urmăresc ghiulelele atacatoare după căldura degajată de acestea, deci pot fi păcălite în două feluri: mai întâi prin amplasarea în faţa şi în spatele proiectilelor voastre a unor aparate care

să degaje mai multă căldură, ceea ce le va atrage cu siguranţă. Apoi, artificierii voştri vor trebui să-şi cupleze proiectilele şi să facă să-şi încrucişeze traiectoriile. Proiectilele Baphometţilor, odată ajunse la intersecţia cu aceste ţinte false, vor ezita şi se vor pierde în spaţiu. Nu spun că aceste metode vor fi eficiente în toate cazurile, dar vor permite unui procent mare din proiectilele voastre să-şi atingă ţinta.

— Admir atâta ştiinţă la o creatură atât de frumoasă! exclamă Jean de Grailly, care n-ar fi crezut niciodată că o fetişcană ar putea da sfaturi unor învăţaţi ca aceştia! Totuşi, mai am o reţinere: aceste măsuri vor fi valabile atunci când navele noastre se vor lupta cu cele ale Baphometţilor?

— Desigur! îi asigură frumoasa Odéous. Totuşi, aceste creaturi perverse sunt foarte viclene şi nu vor întârzia să găsească altă metodă. Va trebui deci să punem la punct o a doua metodă; o a doua serie de aparate care vor fi ghidate către ţintă cu ajutorul unor unde care vor permite navelor să primească ordine şi să comunice între ele.

— Iată nişte cuvinte pline de înţelepciune şi de prudenţă! Îşi dădu cu părerea Jaubert, dar o să ştim noi să construim asemenea aparate?

— Rasa voastră dispune de toată inteligenţa necesară, îl asigură Aira, iar în ce priveşte cunoştinţele, eu sunt gata să vi le furnizez. Poporul meu este înrobit numai de o sută de ani şi înainte de a fi exilată pe Baphom, eram considerată ca una dintre cele mai bune specialiste în fizică şi cibernetică. Am încă vie în minte imaginea dragei mele planete. Doream cu disperare s-o revăd, şi de la sosirea voastră simt renăscând în mine speranţe nebune. De aceea îmi voi consacra toate forţele pentru a vă ajuta în cauza voastră nobilă.

— Veţi fi pe deplin răsplătită, bună doamnă! o asigură Guillaume de Beaujeu. Noi pământenii avem mult curaj, dar ce putem face cu el în faţa armelor acelora fantastice? De aceea vom avea mare nevoie de ajutorul tău.. Vom proceda deci la o ofensivă diversificată. Astfel echipajele noastre vor

putea să se familiarizeze cu folosirea acestor nave atât de noi pentru ele. Odată armata duşmanilor distrusă, va trebui să ne luptăm pe pământul planetei Baphom. În mod sigur, lupta va fi crâncenă şi savanţii voştri ne vor fi de mare ajutor pentru a-i învinge definitiv pe aceşti ticăloşi. În ziua în care drapelul Baussant va flutura pe Baphom, vă jur pe Cristos că compatrioţii tăi îşi vor recăpăta pe deplin libertatea! Nobili prieteni, s-a făcut târziu, să mergem să ne odihnim puţin. O sarcină grea ne aşteaptă, pe lângă care luptele purtate cândva împotriva mongolilor nu erau decât joacă de copii…

Cu aceste cuvinte, adunarea se dispersă. Totuşi, Guillaume rămase treaz încă o bună bucată din noapte în compania ofiţerilor săi şi a înţeleptului Houen-Lun pentru a hotărî dispoziţiile necesare pentru fabricarea rapidă a aparatelor promise Baphometţilor.

Când cocoşul cântă pentru a anunţa zorii zilei, Marele Maestru merse în sfârşit să se odihnească după toată oboseala aceea, dar numai pentru câteva ore.

Capitolul al şaselea

Guillaume de Beaujeu avusese inteligenţa să aştepte ca trupele sale să fie instruite înainte de a se lansa în atacul împotriva Imperiului Baphomet, dar omisese totuşi un factor important...

Trupele adunate în jurul castelului Chang-Tou se antrenau. Lupte corp la corp, turniruri, antrenamente la bordul navelor, lupte simulate în jurul sateliţilor pământului, nimic nu-i mai satisfăcea. Cavaleri, scutieri, ardeau de nerăbdare. Chiar şi călugării-soldaţi care-şi aminteau de drumul lor glorios de-a curmezişul Asiei, doreau să cunoască acele planete noi, acele spaţii imense unde urmau să meargă pentru a răspândi Sfânta Credinţă.

Prezenţa frumoaselor fete Odéous crescu peste măsură nerăbdarea cavalerilor francezi, englezi, germani, care nu sperau la aşa ceva; li se vorbise de planete sălbatice, de rase monstruoase, şi imaginea Baphometţilor nu era ceva care să-i încânte, dar iată că acolo se găseau aceşti faimoşi extratereştri care aveau femei de o frumuseţe nemaiîntâlnită! Erau puţin ciudate, desigur, cu ochii lor imenşi, dar arăboaicele nu utilizau, oare, unguente pentru a-şi alungi pleoapele? Toţi aceşti luptători erau subjugaţi de formele voluptuoase şi de farmecul exotic al femeilor Odéous. În aceste condiţii, de ce să nu aibă în vedere posibilitatea de a-şi face datoria luptând acolo? De a-şi câştiga în luptă un ducat, sau un comitat? Sigur că Guillaume va şti să-şi recompenseze slujitorii fideli şi tot felul de cadeţi de familie bună destinaţi Ordinului şi deposedaţi de pământuri, priveau spre viitor cu inima plină de speranţe...

Chiar şi tătarii şi mongolii, în care renăscuse spiritul de cuceritori, nu aşteptau decât un semn pentru a se lansa în spaţiu pentru luptă.

Otto de Grandson, Jean de Grailly, Pierre de Sevry, Konrad von Thierberg, Jean de Villiers, precum şi Kubilai veniră să intervină pe lângă Guillaume, spunându-i că nu-şi puteau stăpâni pe cei în subordine şi că în orice moment, cine ştie ce nebun, mai pornit, ar putea să-i convingă pe vasalii lor să plece împreună cu el în spaţiu, către cine ştie ce planetă îndepărtată pentru a-şi cuceri regate. În felul acesta, efectul de surpriză care constituia atu-ul principal al pământenilor ar fi suprimat. Pentru moment, Marele Maestru avu o criză de furie şi jură că orice rebel avea să fie urmărit fără milă şi ucis de către patrulele care supravegheau traseele sistemului solar, dar intervenţia diplomatului Kubilai îl făcu să reflecteze...

— Nobile senior, se pare că noi nu am luat în consideraţie un element nou, care-şi are importanţa lui! declară hanul mongol. Acest război nu va avea decât puţine lucruri în comun cu cele pe care le-am purtat pe planeta noastră. Armele care ne vor aduce victoria pe câmpul de luptă nu sunt deloc cele pe care ne-am obişnuit să le utilizăm. Mireni, alchimişti, ne-au adus la cunoştinţă că instrumentele distructive pur mecanice au o importanţă capitală. Ori, frumoasa Odéous ne-a informat că, compatrioţii lor erau experţi în ştiinţele secrete care permit construirea acestor instrumente distructive până acum necunoscute nouă. Aşadar, de ce n-am modifica planul nostru iniţial şi nu ne-am schimba primul obiectiv? Sigur, este tentant să loveşti inamicul de moarte, atacând planeta Baphom, dar n-ar fi oare o greşeală? Trupele noastre nu sunt obişnuite cu luptele în spaţiul cosmic şi primele ciocniri cu echipaje experimentate ne-ar putea aduce pierderi mari? Planeta Odd n-ar trebui să dispună de o garnizoană la fel de numeroasă ca cea de pe Baphom! Dacă am alege acest obiectiv pentru primul atac, am putea să ne testăm echipajele şi să ne procurăm ce ne lipseşte cel mai mult: savanţi foarte pricepuţi în ştiinţa alchimiei care pot fabrica

aceste nave şi le pot echipa cu arme teribile. De asemenea, ne vom atrage recunoştinţa tuturor raselor înrobite de Baphometi şi care, prin urmare, ne-ar putea deveni aliaţi. Şi, pe urmă, ar fi foarte util dacă am avea la bordul fiecărei nave un tehnician Odéous, care, în caz de nevoie ar putea efectua reparaţiile necesare...

Guillaume era orgolios şi încrezut, dar inteligenţa sa extremă îl făcea să treacă peste aceste defecte. El recunoscu imediat că argumentele prezentate de Kubilai aveau mare greutate. Mai ales că nu puneau la îndoială ideea ca Marco Polo să fie trimis cu încărcătura promisă. Chiar şi Marele Maestru începuse să se sature de aceste interminabile manevre, de aceste întrevederi care n-aveau alt efect decât reducerea efectivelor sale. Chiar şi el era sedus de spaţiul imens care se întindea înaintea sa, ca altă dată imensele câmpii ale Asiei, după ce îl învinsese pe Baïbars...

După un moment de gândire, se ridică în picioare, scoase sabia şi, salutând drapelul Baussant care flutura deasupra sa, strigă:

— Moarte necredincioşilor, stimaţi domni! M-aţi convins, aşa că să trecem la fapte. Oastea se va îmbarca mâine în nave şi va porni spre planeta Odd! Marco Polo îşi va îndeplini misiunea, aşa cum s-a stabilit: doi Templieri şi un tibetan îl vor însoţi, Houen-Lun şi învăţatul Jaubert vor face parte din suita mea la bordul navei mele amiral, la fel şi femeile Odéous ale căror sfaturi ne vor fi de mare ajutor la asaltul planetei lor. De pe acum, transmit puterea, aici pe Pământ, credinciosului meu Thibaud Gaudin care va fi locotenentul meu pe această planetă până la întoarcerea mea. Apropie-te, Frate! ţin să-ţi înmânez chiar eu scutul şi spada mea pentru ca ele să nu cadă în mâini străine; ele îţi vor da autoritate supremă asupra tuturor Comanderiilor şi a Teritoriilor Imperiului nostru. Vei putea administra bunurile noastre, să împrumuţi aur sau argint şi, dacă va fi ca eu să dispar, vei avea onoarea de a putea convoca Consiliul de treisprezece membri cavaleri, preoţi şi Fraţi din diferite

provincii care te vor destitui sau te vor lăsa să fii succesorul meu în faţa lui Dumnezeu şi a oamenilor.

Secretarul lui Guillaume aduse apoi pe o pernă neagră tivită cu alb, cele doua inestimabile simboluri care aveau să facă din Comandantul cel mai puternic – Stăpânul Pământului. Din momentul acela, el avea dreptul la o suită de paisprezece scutieri, doi cavaleri şi un Frate servitor, de un secretar, un scrib turc, doi economi, doi valeţi, patru turcoplieri, un curier, doi camerieri, un bucătar şi un purtător de lance şi scut. Toţi aceştia erau deja adunaţi în spatele locotenentului lui Guillaume care-şi aşeză genunchiul pe pământ pentru a primi însemnele noii sale însărcinări, în timp ce Templierii intonau în cor cu o voce gravă:

— Non nobis Domine, non nobis, sed Nomini tuo da Gloriam!

Acest transfer de putere odată efectuat, Consiliul se dispersă. Toţi se grăbiră spre corturile lor pentru a-şi pregăti bagajele. O agitaţie febrilă îi cuprinse pe toţi cei care urmau să plece în această glorioasă aventură.

Guillaume se întoarse în apartamentele sale şi scrise trei scrisori. Prima era destinată Papei Ioan al XXI-lea. Acest savant în medicină, cunoscut sub porecla de Petrus Hispanus, susţinător înflăcărat al acestei cruciade, vedea expediţia cu ochi buni. Iată conţinutul scrisorii:

„Tată Prea-Sfânt, Pontif al Întregului Pământ, purtător al tiarei cu voia Domnului, umilul şi credinciosul Tău servitor Guillaume, Marele Maestru al Templierilor, îţi aduce la cunoştinţă că oastea credincioşilor servitori ai lui Cristos a părăsit scumpul nostru Pământ pentru a se îndrepta către acea stirpe ticăloasă care oprimă Regatul ceresc al Sfântului Nostru Isus, pentru a-i face să cunoască credinţa adevărată, aceea a adoratorilor Domnului Nostru, până în marginile universului. Fie ca Salvatorul lumii să-i ia în grija sa pe soldaţi! În timp cât noi vom duce Sfânta luptă pentru a intra în posesia moştenirii pe care El a lăsat-o omenirii, Dumnezeu va păzi bunurile pământeşti pe care fiecare dintre noi le lasă în urma lui. Cu toţii, servitori ai Sfintei

Cruci, să pornim sub drapelul Baussant, dar, vai! nu ne vom întoarce toţi din spaţiile insondabile în care vom pătrunde pentru gloria lui Dumnezeu. Fiţi apărătorul Fraţilor mei, nu permiteţi niciodată să fie nedreptăţiţi! Înţeleptul şi credinciosul meu Thibaud Gaudin a primit din partea mea întreaga autoritate pentru a administra bunurile Ordinului în absenţa mea. Încercaţi să-i fiţi Consilier şi părinte. Al Vostru fidel servitor întru Cristos: Guillaume de Beaujeu”.[6]

Templierul sigilă plicul cu un zâmbet viclean. El nu-şi făcea planuri dinainte în legătură cu Suveranitatea Papală asupra planetelor şi a teritoriilor pe care socotea că le va cuceri, dar ştia că Ioan al XXI-lea avea să-i dea partea leului...

A doua misivă era adresată regelui Angliei:

„Prea scumpului meu Senior Eduard I, ilustru rege al Angliei, duce de Guiana, salutări Celui de care depinde viaţa tuturor creatorilor! În această a douăsprezecea zi a lunii mai din anul de graţie 1277, oastea reunită în jurul castelului Chang-Tou se-ndreaptă către astrele îndepărtate pentru a combate rasa ticăloasă şi fără credinţă care oprimă creaturi pacifiste îndrăgite de Domnul Nostru, Dumnezeul Universului. Otto de Grandson, fidelul vostru vasal, ne însoţeşte împreună cu cruciaţii englezi. Fără îndoială că ei îşi vor demonstra vitejia, aşa cum au făcut-o deja pe timpul celorlalte campanii, în cursul cărora am adus la Dreapta Credinţă tătari, mongoli şi japonezi. În absenţa mea, Comandorul Thibaud Gaudin se va bucura de toate drepturile şi prerogativele în gestionarea bunurilor mele terestre. Sunt sigur că el va găsi în Majestatea Voastră un consilier şi un prieten sincer. Dumnezeu să-l binecuvânteze pe umilul său servitor, Guillaume de Beaujeu.”

În sfârşit, a treia scrisoare era destinată regelui Franţei, Filip al III-lea cel Curajos; conţinutul ei, asemănător cu

[6] Notă marginală a Templierului de Tyr: această scrisoare nu trebuie să ajungă la cunoştinţa Sfântului Părinte, căci Dumnezeu a socotit cu cale să-L cheme la el pe 20 mai. El fu răpit de o moarte îngrozitoare, strivit de un tavan care se prăbuşise. Succesorul său, Nicolae al III-lea, ales la 25 noiembrie, nu prea avea la inimă ordinul nostru...

precedenta, semnala că Jean de Grailly şi cavalerii francezi care îmbrăcaseră Sfânta Cruce făceau parte din oastea care pleca la război împotriva îndepărtaţilor necredincioşi.

În încheiere, Marele Maestru redacta o proclamaţie destinată trupelor sale. Avea să pună să fie citită chiar în seara aceea în fiecare tabără.

„Fraţi cavaleri, scutieri soldaţi, a sosit vremea să-l servim pe Dumnezeul Etern. Vitejii mei, gloria luptei vă va deschide porţile Cerului! Veţi lupta împotriva supuşilor Satanei care a înrobit creaturi divine, născute ca şi voi dintr-un Adam şi o Evă; oricare ar fi înfăţişarea pe care Dumnezeu a vrut s-o dea trupurilor lor, cei de acolo sunt fraţii voştri. Noi le vom aduce Lumina Adevăratei Credinţe pentru salvarea sufletelor lor veşnice. Cunoaşteţi care sunt pericolele, neajunsurile care vă aşteaptă! Ticăloşii Baphometţi sunt experţi în ştiinţele malefice care aruncă flăcări, moarte, distrugere... Dumnezeu să vă aibă în paza Sa, nu vă lăsaţi învinşi căci El însuşi ne-a dat arta de a purta războaie prin intermediul Arhanghelului Gabriel, învingătorul Celui Rău! Veţi naviga prin spaţiul necunoscut, veţi lupta contra unor popoare puternice. Învingători, veţi cuceri un nou Imperiu, unii poate îşi vor întemeia o familie în afara Pământului. Învinşi, nu veţi avea unde să vă întoarceţi, căci necredincioşii Baphometţi ne vor invada Pământul! Nu uitaţi că luptaţi pentru gloria Stăpânului Nostru Isus şi a scumpei sale Mame care vă va îndulci suferinţele. V-aţi părăsit prietenii, familiile, unii v-aţi vândut pământurile, casele. Religia şi onoarea sunt acum singurele voastre bunuri. Dar puterea Baphometţilor se apropie de sfârşit, căci ei nu sunt altceva decât animalele apocalipsului pe care Cel de Sus s-a hotărât să le pedepsească! Dumnezeu să vă binecuvânteze! Urmaţi mereu drapelul Baussant, el vă va arăta drumul spre fericirea cerească! Îngeri şi arhangheli ne vor ajuta în dreapta noastră luptă...”[7]

---

[7] Notă marginală a Templierului de Tyr: Guillaume se gândea cu siguranţă la Ethiri, al căror aspect era foarte apropiat de cea a legiunilor celeste, dar mergea prea departe atribuindu-le un suflet, căci

După ce-şi reciti discursul, Marele Maestru se răzgândi. În loc să încredinţeze această cuvântare heralzilor, ar fi mai eficient să-l declame folosindu-se de magnetofoanele magice care făceau posibil să fie auzit la mare distanţă, aşa că-l convocă pe Fratele Jaubert care-i procură dispozitivele necesare.

Astfel vocea lui Guillaume răsună până în cele mai îndepărtate margini ale taberei, spre marea surpriză a cruciaţilor care văzură în asta o nouă dovadă a puterilor extraordinare care-i fuseseră conferite conducătorului lor. Mai mult ca oricând, ei se simţeau siguri că aveau să cucerească un regat feeric unde curgea lapte şi miere, unde populaţia prietenoasă avea să-i primească cu braţele deschise.[8]

În toată această tevatură, cei trei fraţi Tholon fuseseră uitaţi. Ei nu ştiau încă dacă aveau să-l însoţească pe Marco Polo sau aveau să meargă în expediţie cu ceilalţi.

Garin îl găsi pe Jaubert care-l linişti. Veneţianul avea să meargă pentru a-şi livra marfa cu alţi însoţitori. Marele Maestru dorea să aibă la bord soldaţi care aveau deja obişnuinţa de a vorbi limba extratereştrilor, aşa că-i alesese pe Guiot şi pe Clément să-l însoţească la bordul navei amiral.

El, Jaubert, avea să rămână o vreme pe Pământ pentru a fabrica aparatele promise Baphometţilor apoi avea să se alăture armatei, în apropiere de planeta Odd.

Legiunile cosmopolite adunate sub drapelul lui Guillaume începură îmbarcarea în bună ordine; graţie antrenamentului la care fuseseră supuse în această lună de aşteptare, fiecare ştia în ce navă trebuia să urce. Marea majoritate o constituiau Templierii şi detaşamentul de Ospitalieri şi Teutoni ale căror blazoane, purtând chipul monstrului, dominau mulţimea. Mongoli, turcoplieri, erau şi ei în număr foarte mare. Se găseau acolo şi locuitori din

---

problema aceasta era încă foarte controversată, chiar printre Templieri.

[8] A doua observaţie a Templierului de Tyr, aflat în mare vervă în acea zi; ceea ce, în realitate, era foarte departe de realitate...

Cipangu, cu ciudatele lor armuri negre, lăcuite, cu săbii lungi cu mânerele încrustate cu motive în filigran.

Cu toţii regretau amarnic că nu puteau lua cu ei credincioşii lor cai care păşteau pe câmpiile bogate. De acum înainte, armăsarii lor aveau să fie maşinăriile de metal care aveau să-i transporte prin spaţiul infinit. În momentul în care aveau să ajungă pe solul unei planete, aceşti viteji cavaleri nu vor avea cu siguranţă linişte până ce nu vor domestici nişte cai, care să înlocuiască armăsarii lor tereştri...

Cu excepţia unor scurte busculade, totul se desfăşură foarte bine şi diversele eşaloane ale oştirii îşi ocupară locurile unul după altul, urmând să se adune iarăşi la un loc în zona celor două Luni. În apropiere de Chang-Tou, scutierii îmbarcară patru cai de călărie destinaţi lui Guillaume de Beaujeu, Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg, cel de-al patrulea, fiind luat de rezervă.

De la înălţimea donjonului, Marco Polo contempla navele armadei care se ridicau maiestuoase în aer, fiecare carcasă fiind uşor de identificat graţie emblemelor corpului căruia îi aparţinea nava.

Dintr-o dată, dintr-un motiv necunoscut, o navă a Templierilor pierdu altitudine şi complet pierdută de sub control, se prăbuşi la pământ, nu departe de castel. Imediat ajutoarele se îndreptară în mare grabă către locul dezastrului. Dar nu mai găsiră decât, vai, nişte cadavre îngrozitor mutilate, imposibil de identificat. Acesta fu, din fericire, singurul accident şi el trecu neobservat pentru grosul armatei. Slavă Cerului nu fusese vorba de nava amiral!

În sfârşit, ultima navă ce conţinea caii de călărie dispăru în azurul cerului şi veneţianul rămase singur cu câţiva Templieri şi cu Comandorul Thibaud Gaudin. Acesta din urmă îşi făcu cu pioşenie semnul crucii şi murmură:

— Dea Domnul ca fidelii săi servitori să revadă într-o zi scumpul Nostru Pământ. Nobilul Guillaume are o mare responsabilitate...

— Cristos să-i ajute şi să-i aibă în paza Sa! suspină Marco Polo. Marele Maestru a cântărit mult avantajele şi dezavantajele, înainte de a se lansa în asaltul Imperiului Baphometţilor. Această expediţie va aduce experienţă trupelor sale şi instrumentele noastre îi vor fi de mare ajutor atunci când va ataca fortăreaţa principală: planeta Baphom... Peste patru zile voi pleca şi eu spre acele ţinuturi îndepărtate. Nu uitaţi să mă pomeniţi în rugăciunile voastre, căci voi avea de jucat un rol dificil...

Mult în înaltul cerului, armada se îndrepta spre obiectivul ei. Oamenii contemplaseră stupefiaţi Pământul rotund ca o minge, apoi sateliţii brăzdaţi de cratere. Acum nu mai vedeau decât zarea infinită înţesată de stele palide şi inima li se strângea la gândul că erau atât de mici în faţa imensităţii universului.

Guillaume îşi împărţise armata în trei escadre: în aripa stângă – englezi, în aripa dreaptă – francezi, şi în mijloc, puţin mai în spate – elita trupelor sale, formată din credincioşii săi Templieri, Ospitalieri şi Teutoni. Mult în faţă, câteva nave rapide, comandate de turcoplierul Gérard de Tours, deschideau drumul flotei. Ele dispuneau de aparatură de reperare deosebit de sensibilă, pusă la punct de inteligenta Aira. Ariergarda se afla sub ordinele lui Pierre de Sevry.

Templierul de Tyr începuse deja să redacteze, cu cea mai mare măiestrie, pe un pergament decorat cu stele, povestea acestei memorabile expediţii.

În nava amiral, Guillaume de Beaujeu, în picioare, în faţa sferelor care reprezentau constelaţiile, expunea aliaţilor planurile sale.

— Planeta Odd (Odéous), spuse el, arătând spre un punct portocaliu, se găseşte destul de departe de Baphom şi, spre deosebire de acesta din urmă, nu este protejată de o centură de sateliţi-fortăreaţă. Acolo nu există decât o garnizoană însărcinată cu prevenirea oricărei revolte a sclavilor; ea este comandată de Baphometţi, dar este compusă în principal din creaturi în armuri de metal, denumite „roboţi”. Baza navelor care controlează traficul

spaţial se găseşte pe Lyzar, satelitul cel mai mare al planetei Odd. Noi îi cunoaştem perfect amplasamentul, totuşi, este posibil ca navele să prefere să se lupte în spaţiu. Odată aceste nave eliminate, va trebui să cucerim rapid citadela din apropierea capitalei Odéous, unde se află cantonaţi opresorii lor. Pentru început nu vom putea conta pe nici un fel de ajutor din partea autohtonilor, căci demonicii lor tirani i-au dotat cu un talisman infernal care-i omoară pe loc în caz de nesupunere. Lucrul cel mai important este să nu distrugem instalaţiile unde lucrează savanţii alchimişti Odéous. Vom avea grijă de urmări... Acum, dau cuvântul amabilei domnişoare Aira care va şti, mai bine ca mine, să vă descrie planeta sa.

— Odd se găseşte în apropiere de o nebuloasă trifidă şi de o concentrare stelară foarte densă. Cerul ei este deci foarte diferit de cerul vostru, căci nenumărate stele o iluminează noaptea. Ziua, lumina care provine de la Soarele nostru este mult mai slabă decât pe planeta voastră şi nori groşi înconjoară planeta. Totuşi, climatul este destul de blând, căci efectul de seră împiedică împrăştierea căldurii. Ochii noştri mai sensibili ca ai voştri, văd cu uşurinţă noaptea. Am moştenit asta de la strămoşii noştri care vânau noaptea. Vegetaţia de la noi aminteşte de vegetaţia voastră dar vă va uimi prin coloritul ei. Aveţi grijă: plantele carnivore sunt numeroase şi rivalizează prin ferocitate cu sprintenul azgar cu şase picioare, unul dintre cei mai periculoşi carnivori cunoscuţi. Din fericire, aceste animale nu trăiesc decât în regiunile muntoase, cu excepţia cazurilor în care prada lor favorită, elurii, se răresc. Pentru orice eventualitate, nu lăsaţi nici o creatură necunoscută să se apropie de voi. Mai bine ucideţi un ierbivor paşnic, decât să fiţi devoraţi de vreun monstru. Nu posed din păcate nici un fel de date despre Baphometi, căci ei nu se aventurează aproape niciodată în afara fortăreţei lor. De la vârsta de un an toţi copiii noştri trebuie duşi în centre genetice pentru a fi număraţi şi masculii sunt dotaţi cu acel dispozitiv blestemat pe care-l poartă toată viaţa. Unii dintre compatrioţii mei trăiesc încă în libertate, ascunşi în grotele

din munţi. Păsări-roboţi, atrase de căldura emanată de corpurile lor, îi vânează fără încetare; mai adăugaţi la asta azgarii şi veţi înţelege că este inutil să contaţi pe ajutorul lor. În ce priveşte fortăreaţa Baphomet, ea este înconjurată din toate părţile de o boltă energetică. Va fi foarte dificil de pătruns acolo. Totuşi, am auzit spunându-se că există tunele secrete care vă vor permite să intraţi. Un ultim detaliu, ceva mai neplăcut, compatrioţii mei cresc turme de eluri domestici care vă vor aminti de caii voştri numai că ei au şase picioare şi sunt protejaţi de o carapace care le apără părţile laterale de muşcăturile azgarilor.

Femeia Odéous se înclină, împreunându-şi mâinile delicate pentru a saluta cu o graţie de nedescris şi se retrase cu modestie în spatele şefilor pământeni, în timp ce cavalerii şi călugării-soldaţi meditau asupra celor aflate.

Pentru prima dată îşi dădeau într-adevăr seama de diferenţele existente între Pământ şi Odd…

Armada îşi urmă drumul fără nici o întâlnire neplăcută, deşi Aira semnalase câteva obiecte stelare ciudate. Nori de gaze albăstrii din care se năşteau stele roşii, strălucitoare, nebuloase obscure unde ochiul îngrozit avea impresia că zăreşte figuri monstruoase, uneori grupuri de stele duble, sau triple, aştri gigantici azurii sau purpurii, adevărate farfurii plutind în spaţiu, cefeide cu lumină pulsândă, ca şi stele pitice, capcane mortale de care nu trebuia să te apropii ca nu cumva să fii proiectat în cine ştie ce univers necunoscut. Din fericire, aceste vârtejuri spaţiale erau însemnate cu minuţiozitate pe hărţile sferice de care dispuneau pământenii.

După zece zile de navigaţie, Houen-Lun, cu mult înaintea detectoarelor, semnală prezenţa unei nave inamice. Era vorba de o navă care făcea curse regulate între Baphom şi Odd.

Din precauţie, Guillaume ordonă oprirea armadei sale, în timp ce înţeleptul tibetan aştepta momentul în care echipajul avea să facă uz de instrumentele de comunicare spaţială pentru a le subjuga mai uşor minţile.

Nava amiral se apropie cât era posibil de prada sa, rămânând însă în afara razei detectoarelor. În cele din urmă, după o oră de aşteptare, tibetanul anunţă că îi controla pe extratereştri. Navele de recunoaştere putură să abordeze nava şi să ia prizonier echipajul.

Creaturile Odéous fură conduse la bordul navei Baussant şi Djaffar se apucă imediat de lucru, ghidat de Aira. Trebuia să îndepărteze rapid proteza cu care era dotat fiecare membru al echipajului. Numai sclavele destinate haremurilor nu purtau acest exploziv care ar fi putut provoca ceva stricăciuni Baphometţilor atunci când însoţitorii lor, pentru o singură clipă se dovedeau îndărătnici.

Principiul acestui dispozitiv era simplu. Tinerii erau supuşi unui tratament hipnotic care-i făcea să se supună pe deplin despoticilor Baphometţi. Atunci când unul dintre supuşi refuza să execute un ordin, în mintea sa se crea un conflict şi era emisă o anumită formă de undă cerebrală care, detectată, acţiona asupra detonatorului unei minuscule capsule explozive situată sub pielea capului. Nu exista nici o legătură directă cu creierul şi o simplă incizie în pielea din spatele craniului îi elibera pe nefericiţi. Mai rămânea condiţionarea psihică. Aceasta era treaba înţelepţilor lama şi ei se aflau în număr mare la bordul navelor pentru a trata toţi prizonierii.

Operaţia fu încheiată şi captivii îşi recăpătară cunoştinţa…

Se speriară la început văzându-se înconjuraţi de fiinţe necunoscute, dar după o rapidă discuţie avută cu Aira, un zâmbet larg le lumină feţele. Îşi duseră maşinal mâna la ceafă, atingând pansamentul pus de Djaffar, ca pentru a se asigura de adevărul celor spuse de compatrioata lor, apoi Souz, căpitanul navei, strigă:

— Fiţi binecuvântaţi, pământenilor! Nu vom putea niciodată să vă răsplătim; iată-ne deci, liberi! Vom putea, în sfârşit, să-i combatem pe aceşti stăpâni despotici care ne oprimau; vorbiţi, dorinţele voastre sunt porunci pentru noi…

— Ne poţi face cu siguranţă mari servicii, tu care cunoşti pe de rost obiceiurile Baphometţilor, răspunse Guillaume de Beaujeu. În momentul acesta ne îndreptăm spre planeta ta pentru a îndepărta jugul acestor diabolice creaturi. După spusele Airei, nu există o centură de fortăreţe în jurul ei, în spaţiu şi efectivele bazelor de pe satelitul vostru sunt slabe. Intenţionăm deci să ne apropiem de aceste baze şi să distrugem navele aflate la sol…

— Foarte bine, aprobă Odéous, de ce fel de armament dispuneţi?

— Datorită compatrioatei tale dispunem de proiectile care vor lovi navele inamice ghidându-se după undele pe care acestea le emit… În ce ne priveşte, noi suntem protejaţi de loviturile lor, de dispozitive care degajă căldură, căci, se pare, că proiectilele inamice sunt atrase de aceasta…

— Este cât se poate de exact, dar ce aţi prevăzut împotriva minelor vortex?

— Scuză-mă, învăţate prieten, nu ştiu nimic despre aceste dispozitive, mărturisi Marele Maestru.

— Cum? se miră astronautul, vă repeziţi aşa înainte de a cunoaşte această capcană?

— N-am auzit niciodată vorbindu-se despre asta… mărturisi Aira.

— Asta nu e de mirare. Este vorba de un dispozitiv secret, foarte nou! Navele noastre sunt dotate cu emiţătoare care neutralizează aceste mine. Altfel, acestea provoacă o explozie uriaşă care ar distruge orice navă aflată în apropiere. Pe univers! Aţi avut noroc că m-aţi întâlnit, eu am lucrat la stabilirea câmpurilor minate şi le cunosc amplasamentul. Vom utiliza deconectorul care se găseşte pe nava mea şi vom baliza un culoar. Mai târziu, vom face copii după acest aparat pentru a echipa şi navele voastre. Şi încă ceva, voi aveţi tunuri cu quark?

— Sigur că nu, fiule, mormăi înciudat Guillaume, mai e şi asta o scorneală nouă a Baphometţilor?

— Mda! Am fost obligaţi să-l punem la punct, de către aceşti demoni! Aceste arme proiectează particule

elementare care vin să distrugă echilibrul atomilor care constituie carcasa, făcând metalul să-şi piardă coeziunea. Nu există nici un mijloc de apărare, în afară de emisiunea antiquark, care anihilează aceste particule făcându-le să explodeze. Fizicienii noştri cunosc secretul acesta, eu însă, nu-l cunosc... Va trebui deci să-i înfruntăm fără a dispune de protecţie, dar trebuie că dispuneţi de alte arme?

— Desigur, asta ne-a dat posibilitatea să capturăm nava voastră fără să se întâmple nimic. Noi putem acţiona asupra psihicului vostru prin intermediul antenelor care vă asigură comunicaţiile.

— Excelent, dar fără efect împotriva roboţilor, constată Souz. Nu contează, cel puţin veţi reuşi să creaţi o harababură în tabăra adversă. Odată planeta Odd cucerită, savanţii noştri vă vor furniza dispozitive antiquark. De ce efectiv dispuneţi?

— Mai mult de două mii de nave.

— Asta ar trebui să fie de ajuns pentru a ataca acest obiectiv! Ei, bine! eu propun să vă reluaţi călătoria, iar noi vom deschide calea prin câmpul de mine; vă voi trimite un semnal luminos purpuriu. Culoarul va fi balizat de faruri verzi la tribord şi roşii la babord. Şi mai ales, nu vă-ndepărtaţi!

După aceste cuvinte, astronautul, însoţit de patru Templieri, se întoarse la bordul navei sale, iar restul echipajului rămase alături de noii lor aliaţi pentru a-i ajuta.

Guillaume luă imediat legătura cu Gérard de Tours pentru a-i transmite ordinul de a înainta prin culoarul creat de nava lui Souz şi armada îi urmă cu viteză redusă.

Acum, steaua Odéous era foarte vizibilă şi se aşteptau ca detectoarele inamice să semnaleze prezenţa insolită a flotei în vecinătatea lor.

Din fericire, fanioanele promise nu întârziară să apară, profilate pe fondul unei nebuloase trifide apropiate, şi nu erau vizibile decât din direcţia pământenilor.

Turcoplierul, urmat de Kubilai, îşi strecură cu iuţeală navele şi le dispuse în evantai cu deschizătura spre planetă, gata de apărare a pasajului.

Inamicul însă nu reacţionă încă.

Escadra albastră de la tribord, formată în majoritate din francezi, se strecură cu repeziciune, apoi fu rândul englezilor ce purtau culoarea roşie şi, în sfârşit, urmă grosul Templierilor.

Tocmai ieşiseră din pasaj, când Houen-Lun semnală prezenţa unui nor de nave rapide.

Mongolii lui Gérard de Tours se lansară în direcţia lor, utilizând tactica lor preferată. Abia intraţi în contact, aruncară jerbe de proiectile, apoi fugiră, de parcă ar fi fost cuprinşi de panică.

Acest vicleşug avu efectul scontat. Mai multe escadrile se repeziră în urmărirea lor, apoi căzură în capcana francezilor care le scoaseră repede din luptă. Până atunci, adversarii nu folosiră decât proiectile şi dispozitive puse la punct de Aira şi acestea făcuseră minuni. Puţine nave pământene fuseseră atinse, în timp ce dintre navele străine fuseseră atinse o mulţime.

Houen-Lun şi compatrioţii săi rămaseră în expectativă. Le era foarte greu să-i localizeze pe adversarii lor printre nenumăratele semnale pe care le percepeau.

Escadrilele Baphometţilor, devenite prudente după acest contact, se grupară apoi în două coloane compacte care se dispersară cu intenţia evidentă de a-i prinde între două focuri.

Guillaume îi ordonă atunci lui Pierre de Sevry să rămână în apropierea culoarului creat în câmpul de mine, pentru a dispune de o cale de retragere, apoi le transmise lui Otto de Grandson şi Jean de Grailly să se deplaseze în aşa fel încât escadrilele lor să cadă perpendicular pe linia adversarului, formând un T, ceea ce permitea tuturor navelor pământene să-şi folosească proiectilele, în timp ce numai navele din primele rânduri ale Baphometţilor puteau deschide focul, ca nu cumva să distrugă navele proprii aflate în faţa lor.

În ce-l priveşte pe Guillaume, el se lansă asupra escadrelor adverse în timp ce avangarda se regrupa deasupra lor.

Aceste manevre fură perfect executate. Lungile luni de antrenament dăduseră roade.

Pentru început, pământenii obţinură rezultate remarcabile. Inamicul, zdrobit de un potop de proiectile, văzu capul coloanei sale distrus şi trebui să întoarcă şi să fugă, urmărit îndeaproape de pământeni.

Totuşi, departe de a se retrage în dezordine, escadrele inamice se regrupară în ordine către nebuloasa din apropiere pentru a se ascunde acolo.

Cum mongolii lui Gérard de Tours şi ai lui Kubilai îi urmăreau prea de-aproape, navele Baphometţilor recurseră la arma secretă. Din fericire, nu toate navele erau echipate cu această armă! Viziune de coşmar, carcasele navelor înflăcăraţilor urmăritori se dezintegrară, astronauţii se volatilizară; unii, graţie, costumului de astronaut, se salvaseră şi pluteau în derivă prin vidul îngheţat. Unii dintre ei au putut fi pescuiţi la sfârşitul bătăliei.

Încă stăpân pe sine, Guillaume ordonă escadrilelor sale să se oprească, lăsându-i să fugă pe adversarii lor, care-şi găsiră refugiu printre meandrele obscure ale nebuloasei.

Marele Maestru acţionase foarte înţelept. Un atac frontal împotriva unui inamic ce avea spatele asigurat ar fi fost fatal pentru multe dintre navele pământene; în felul acesta, el îşi menaja efectivele.

De fapt numai aproximativ o sută de nave îşi găsiseră refugiul între norii de gaze. Escadrilele pământenilor, ţinându-se aproape una de alta, câştigaseră deja o victorie; acum rămânea să-l atace pe inamic în ascunzişul lui...

Fu rândul tibetanilor să-şi probeze eficienţa. Acum nu se mai temeau că fac confuzie între navele lor şi cele inamice şi undele subtile emise de spiritele lor puteau cu uşurinţă să-l repereze pe adversar, scoţând din luptă unul câte unul echipajele derutate care utilizau într-una dispozitivele de comunicare pentru a ţine legătura în această dezordine de nedescris.

În scurtă vreme Houen-Lun şi discipolii săi controlau spiritele şefilor inamici, făcându-i să dea armadei lor un ordin sinucigaş.

— Abandonaţi adăpostul nebuloasei!

În felul acesta navele inamice se expuneau tirului pământenilor. Cum numai amiralii dispuneau de arma secretă, numai puţine nave fuseseră distruse de atacatori şi, în curând, Templierii reuşiră la rândul lor să pătrundă în nebuloasă pentru a trece la abordarea navelor aflate sub controlul tibetanilor.

La zece ore după începea ostilităţilor, ultima navă din escadrele care apărau planeta Odd fusese scoasă din luptă.

Mulţi Odéous pieriseră, dar tactica lui Guillaume, care permisese folosirea influxului psihic de către tibetani în cele mai bune condiţii îi salvase aproape pe toţi aceia care se găseau în navele amiral.

Şase Baphometţi fură de asemenea capturaţi şi puşi în lanţuri în celulele unei nave special dotate în acest scop.

Ce fusese mai greu trecuse. Rămânea să ocupe baza situată pe satelit, apoi să debarce pe Odd. Acum, după ce-i lipsiseră de ajutorul navelor, sarcina le era uşoară.

Capitolul al şaptelea

Guillaume nu era dintre aceia care se culcă pe lauri. El îi ordonă lui Pierre de Sevry să părăsească postul pe care-l ocupase pe timpul luptei – unde arsese de nerăbdare – pentru a proceda la salvarea naufragiaţilor. Îi mai dădu câţiva tibetani care să-i împiedice pe Odéousii supravieţuitori să se sinucidă sau să fie ucişi de protezele lor blestemate.

Souz apreciase cu ochi de cunoscător derularea bătăliei şi atunci când se instală calmul, el îi propuse Marelui Maestru:

— Seniore, am făcut câteva capturi. Navele ocupate de Baphometi posedau dispozitive Quark; ne-a fost teamă ca ticăloşii să nu le fi sabotat, dar n-au făcut-o, aşa că le putem folosi împotriva bazei satelit…

— Este absolut necesar? obiectă Templierul, vom avea nevoie de ele pentru a ataca planeta Odd. De ce efective dispun apărătorii Lunii voastre?

— Acum nu mai sunt deloc numeroşi: nu mai mulţi de o sută, din care jumătate sunt roboţi. În schimb, baza este dotată cu o puternică apărare anti-navală. Dispun de vectori de proiectile automate îngropate sub stâncile munţilor.

— Dacă le cunoşti amplasamentul, vom putea să le aruncăm în aer cu sferele noastre explozive. Dispunem de o mare cantitate…

— Excelentă tactică, exploziile vor bloca mecanismele ce permit demascarea silozurilor pentru a putea să le distrugem. Numai că va trebui să anihilăm apărătorii ascunşi în subteran…

— Iată ceva care nu va displace deloc trupelor mele, care se simt mai mulţumite să se bată pe pământ solid decât în aer. Tovarăşii tăi să demonteze una dintre armele capturate, iar noi vom face copii cu ajutorul duplicatoarelor. Celelalte vor rămâne de rezervă în caz de vreo surpriză.

— Mă ocup imediat de asta, dar s-ar putea ca aceste mecanisme sofisticate să nu fie uşor de reprodus.

Marele Maestru îi ceru apoi lui Houen-Lun să sondeze spiritul Baphometţilor prizonieri pentru a culege toate informaţiile pe care le aveau cu privire la apărarea de pe Odd, după care îşi regrupă escadrilele şi puse direcţia spre satelitul lui Odd, a cărui suprafaţă brăzdată de cratere contrasta cu fondul întunecat al cerului.

Escadrila albastră fu însărcinată cu operaţia de curăţire. Ea fu întâmpinată de un tir susţinut de proiectile, dar, graţie dispozitivelor termice, cea mai mare parte a acestora se irosiră în spaţiu.

În schimb, proiectilele pământenilor loviră în plin silozurile unde se găseau vectorii şi îi distruseră cu uşurinţă. Această bază era de mică importanţă şi disproporţia dintre forţele puse faţă în faţă făcu ca fiecare dispozitiv să fie complet distrus, iar apărarea anti-navală fu anihilată prompt.

Jean de Grailly îşi împărţi forţele în două, una rămase pe orbită pentru a oferi un eventual ajutor, cealaltă ateriză pe astroportul care fusese ferit de distrugeri. Se-nţelege de la sine că năvalnicul francez fu primul care debarcă.

Contingentele sale întâmpinară o rezistenţă slabă. Numai câteva grupări răzleţe de roboţi lansară un contraatac. Antrenamentul cavalerilor îi învăţase să se disperseze şi să se ascundă, folosind toate adăposturile oferite de teren, devenind astfel repede invizibili.

Baphometţii nu păreau să fi dat asemenea instrucţiuni prudente când programaseră creaturile metalice care fură distruse una după alta de către proiectilele de oţel aruncate de archebuze cu praf de puşcă.

Un al doilea val de atacatori avu aceeaşi soartă şi francezii porniră să înainteze metodic, în eşaloane

succesive, una acoperind-o pe cealaltă care se afla în câmp deschis.

Instalaţiile astroportului fură repede cucerite. Ele rămaseră în perfectă stare. După toate aparenţele, Baphometţii nu se aşteptaseră la posibilitatea unei înfrângeri, căci nu prevăzuseră dispozitive de autodistrugere.

Rămăseseră de cucerit silozurile de proiectile îngropate sub munţii care înconjurau baza. La suprafaţă, solul era otrăvit de reziduuri de explozibile nucleare, de aceea Jean de Grailly, hotărî să folosească o metodă clasică în asaltul împotriva acestora: săpăturile.

În mod sigur gurile de intrare în tunelurile care duceau la silozuri erau foarte bine păzite, aşa că un atac frontal i-ar fi costat foarte mult. Dar inteligentul francez descoperi într-una din încăperile astroportului planul detaliat al reţelelor subterane ocupate de adversarii lor. Cu ajutorul Odéousilor, puse în mişcare utilajele de forare aflate în hangare, aceleaşi care folosiseră la construirea silozurilor şi săpară puţuri în pereţii tunelurilor.

Una după alta companiile de cavaleri în armură spaţială, având într-o mână un scut şi în cealaltă un fel de arbaletă scurtă, coborâră prin puţuri.

Începură prin a distruge roboţii, păzind uşile de intrare pe care le deschiseră apoi pe dinăuntru, după care forţele de întărire se revărsară în subteran. În câteva ore, toate instalaţiile căzuseră în mâinile francezilor.

În general, puţini Odéousi fură capturaţi – numai cinci – graţie tibetanilor care le scoseseră protezele. Apărarea fiind practic automată – de întreţinere şi de apărare răspundeau mai mult roboţii decât sclavii.

Odată câştigată această victorie, Jean de Grailly ordonă oamenilor săi să se întoarcă la nave, lăsând numai o sută de soldaţi, care să degajeze vârful silozurilor îngropate sub dărâmături, cu ajutorul utilajelor găsite la faţa locului.

Operaţia durase în total doar vreo douăsprezece ore şi, în curând, bateriile de tunuri puteau fi îndreptate către planetă.

În acest timp Guillaume comasase escadrilele sale în stratosfera planetei Odd, la antipodul capitalei, locul unde se afla concentrat cel mai mare număr de Baphometţi.

Marele Maestru, îngrijorat ca nu cumva să deterioreze preţioasele uzine, hotărî să lanseze un atac terestru cu Templierii săi.

Trebuia mai înainte distrusă cupola energetică ce proteja fortăreaţa ocupată de acei tirani. Houen-Lun sondase fără dificultate spiritele prizonierilor şi Guillaume cunoştea acum perfect efectivele inamicului, armamentul de care dispuneau şi configuraţia subteranelor care legau castelul de exterior. În felul acesta el află că acestea erau prevăzute cu capcane mortale care puteau să încingă până la incandescenţă pereţii în caz de invazie. Nu se putea pune deci problema să folosească aceeaşi strategie care-i reuşise atât de bine lui Jean de Grailly.

În schimb, Souz, astronautul Odéous, îi dădu un sfat preţios.

— În teorie, această cupolă energetică este de netrecut. Dar va fi posibil, bineînţeles, să asediem această fortăreaţă. Proviziile nu permit ca Baphometţii să reziste mai mult de o lună. Totuşi atu-ul nostru principal fiind surpriza, nu trebuie să lăsăm escadrelor Baphometţilor timp să intervină. Vom folosi deci câteva arme Quark pentru a săpa chiar deasupra zidului energetic. În felul acesta, trupele voastre se vor putea strecura dedesubt şi vor ataca direct în interiorul fortăreţei. Cavalerii voştri posedă o mare superioritate numerică. Procedând la un atac simultan în şase locuri diferite, veţi izbuti foarte curând să-i anihilaţi roboţii şi să puneţi stăpânire pe centrul de comandă.

Această propunere întruni acordul tuturor comandanţilor pământeni. Templieri, Ospitalieri şi cavaleri Teutoni, fură deci debarcaţi în afara razei de acţiune a dispozitivelor de apărare şi porniră să înainteze către oraş în grupuri dispersate.

Câteva baterii deschiseră focul, dar fură repede reduse la tăcere cu ajutorul armelor de pe nave. Eşaloanele de pământeni îşi atinseră obiectivele fără prea multe pierderi.

În capitală domnea liniştea. Odéousii, supunându-se ordinelor date de stăpânii lor, stăteau închişi în casele lor. Uneori se auzeau tiruri sporadice, provenind din partea roboţilor. Baphometţii începeau oare să-şi piardă încrederea în sclavii lor? nici un contingent Odéus nu se împotrivi Templierilor.

Pentru oraş acesta era un noroc nesperat: frumuseţile sale arhitecturale ar fi avut cu siguranţă mult de suferit într-o luptă de stradă.

Citadela era amplasată pe o ridicătură care domina capitala pe care în mod normal o controla cu bateriile sale, dar zidul energetic avea inconvenientul că nu putea permite folosirea lor, căci acesta era impenetrabil din ambele sensuri.

Tactica diabolicilor Baphometţi părea simplă. Crezându-se invulnerabili în cetatea lor, ei aşteptau liniştiţi ajutoarele care nu întârziară să vină dinspre Baphom.

Dar soarta hotărâse altfel. Navele dotate cu arme cu quark efectuară o trecere rapidă pe deasupra cupolei protectoare, trăgând la rasul pământului.

Piatra compactă se nărui ca nisipul, lăsând găuri mari. Templierii aduseră imediat plăci metalice, planşee, aşezându-le pe sol pe măsură ce înaintau.

În curând, atacatorii ajunseră în cealaltă parte a zidului transparent. Ei zăriră apoi masivul palat al guvernatorului, operă de artă barocă, sculptată în piatră. Încrezători în cupola lor, Baphometţii nu întăriseră castelul cu fortificaţii. Grădini înflorite, boschete viu colorate îl înconjurau, câteva animale domestice semănând cu căprioarele, păsări cu pene feeric colorate zburau de jur împrejur.

Profitând de ascunzătorile oferite de teren, Templierii reuşiră să se strecoare până la intrarea castelului, fără să întâmpine nici o rezistenţă. Dar acolo, lucrurile se schimbară. Uşa masivă cu încrustaţii în bronz era închisă şi roboţii postaţi în spatele ferestrelor ovale îi primiră pe atacatori cu un val de foc.

Dar vitejii războinici se aflau în elementul lor. În timp ce arbaletele aruncau nori de proiectile care pătrundeau prin

ferestre, Konrad von Thierberg se aruncă asupra panoului ce bloca intrarea, cu lovituri de secure.

În câteva minute, uriaşul o puse jos şi, urmat de Teutonii săi năvăli în castel. Nici Templierii, aflaţi lângă ei, nu rămaseră inactivi. Ajutându-se de scări, pătrunseră la rândul lor prin ferestre, în timp ce Jean de Villiers dirija tirul Ospitalierilor săi către acoperişuri, unde se refugiau asediaţii.

Fără să ţină cont de mobilele din esenţe rare, de miile de comori îngrămădite în încăperile mari, călugării-soldaţi înaintau măturând totul în calea lor.

Mereu norocoşi, fraţii Tholon nimeriră în harem. Trebuiră să-i înfrunte pe eunuci, care-i bombardau cu proiectile de tot felul: fructe, pahare, amfore şi casolete. Sclavele Odéous, cu trupurile strălucind de uleiuri aromate, alergau în toate părţile, înspăimântate, făcând să zăngăne brăţările şi colierele cu care erau împodobite. Câteva plonjară într-un bazin plin cu peşti viu coloraţi, încurcându-se în tijele frunzelor care pluteau pe suprafaţa apei şi care se încolăceau ca nişte şerpi de jad pe corpurile ude, altele se ascunseră cum putură în nişte vase mari de porţelan sau sub grămezile de pene, sau în spatele draperiilor fine, irizate de mii de culori care se oglindeau în pietrele preţioase ţesute printre fire ca nişte bijuterii minunate. Toate ţipau, scânceau speriate de uriaşii îmbrăcaţi în fier care năvăliseră în închisoarea lor luxoasă, până atunci atât de bine păzită... Ele îşi dădură repede seama că palatul era luat cu asalt de forţe numeroase, venite să le elibereze. Asaltate cu întrebări de către fraţii Tholon, ele furnizară toate datele asupra amplasamentului dispozitivului de comandă a cupolei şi se oferiră chiar să-i conducă.

Cei trei fraţi urcară treptele de piatră, sărind câte patru deodată, refuzând ascensoarele şi ajunseră în sala unde patru Baphometi disperaţi scrutau cu febrilitate ecranele pe care se vedea invazia domeniului lor pe care-l credeau inexpugnabil.

Cuprinşi de o frică abjectă, aceştia se aruncară la picioarele Templierilor, implorându-i să nu-i tortureze, dar

aceştia se mulţumiră să-i ridice fără menajamente în picioare şi le porunciră să întrerupă câmpul protector. Ticăloasele creaturi dădură imediat ascultare, apoi, profitând de un moment de neatenţie înghiţiră o fiolă cu otravă. Fortăreaţa le stătea acum la dispoziţie. Oastea francezilor, englezilor şi mongolilor năvăli la rândul ei în castel; într-o jumătate de oră ultimii roboţi fuseseră distruşi şi Guillaume intră triumfător în fortăreaţa deasupra căreia flutura deja drapelul Baussant.

Marele Maestru se-ndreptă spre postul de comandă ocupat de fraţii Tholon şi de acolo dirijă operaţia de eliberare a planetei.

Cele câteva garnizoane dispersate pe Odd fură distruse fără prea mare efort de către navele zburând la joasă înălţime şi forţele de ocupaţie fură trimise în fiecare oraş important.

Primul obiectiv al pământenilor fu acela de a elibera bărbaţii Odéous de protezele ucigaşe care-i aserveau Baphometţilor. Aceasta luă mult timp deoarece tibetanii, depăşiţi numeric, nu puteau trata pe toată lumea deodată; oricum, nu aveau nici o grabă căci, pentru moment, nici o ameninţare nu plana asupra planetei.

La venirea nopţii, după încheierea luptei, Guillaume se întâlni cu principalii săi ofiţeri în vasta sală a palatului Baphometţilor, împodobită cu mătase luminiscentă, cu ciudate arabescuri strălucitoare. Din spate pornea o scară monumentală din lemn cu vinişoare negre încolăcite ca nişte şerpi. Perne purpurii, tivite cu aur, acopereau canapele mari.

Pe mesele imense se etalau mâncăruri ciudate, păsări îmbrăcate în penele lor multicolore, vânat în felii subţiri plutind într-un sos cu parfum de scorţişoară, insecte prăjite, cufundate într-un sos aromat, grămezi de plăcinte stropite cu arome, cupe umplute cu diverse creme se etalau, aranjate în formă de spirală pe deasupra, veritabile tablouri pictate de o mână de artist, prăjituri cu coaja crocantă sau îmbrăcate în glazuri lucioase cu irizări de curcubeu. Voluptoasele Odéous îmbiau invitaţii să servească din

platourile pe care le purtau pe braţele lor diafane. Fiecare Odéous, gătită ca o zeiţă, îşi îmbrăcase cea mai fermecătoare costumaţie în onoarea eliberatorilor. Unele purtau câte o bandă aurie cu care-şi strângeau părul bogat, altele îşi împodobiseră cocul cu ornamente în formă de insecte. Rochiile diafane, în culori pastelate reflectau lumina în podoabele de cristal şi de smarald şi toate erau unse cu acelaşi balsam cu miresme paradisiace, care-i umpleau de visare pe vitejii luptători.

În flacoanele frumos decorate, licori transparente cu gust aromat stăteau pregătite pentru a potoli setea războinicilor.

Francezi, englezi, germani şi mongoli, făcură cu toţii onoare acestui festin.

Când masa luă sfârşit, Marele Maestru, care nu se atinsese de aceste mâncăruri ispititoare, puse punct acestei situaţii.

— Fraţilor, să mulţumim, să lăudăm şi să slăvim pe Domnul Nostru Isus pentru că ne-a adus această victorie! Pentru prima dată oastea creştină a înfruntat necredincioşii extratereştrii şi i-a învins. Acum, creaturile născute din voia lui Dumnezeu vor cunoaşte Adevărata Credinţă şi-şi vor recăpăta libertatea. Pe total, pierderile noastre au fost mici şi trebuie să ne felicităm că am reuşit să eliminăm cu atâta uşurinţă nişte adversari care dispuneau de arme teribile, până acum necunoscute nouă…

Guillaume tăcu o clipă şi luă o înghiţitură de apă dintr-o cupă de cristal, apoi reluă:

— …Totuşi, am comite o eroare grosolană dacă am crede că suntem de neînvins. Până acum, am meditat multă vreme asupra felului în care pot fi folosite navele spaţiale şi le-am comparat cu navele maritime. Am citit şi-am răscitit scrierile vechi care relatează despre bătăliile navale de demult. Salamin, Actium, Bravalla, Constantinopol şi n-am descoperit nici o indicaţie care să poată servi la elaborarea unei tactici de luptă în spaţiu. Recenta noastră campanie a fost o suită de improvizaţii. Cum să compari nave care luptă la distanţă una de alta cu

vapoarele cu pânze, cu galerele care se pretează la abordaj? Săgeţile aprinse nu au nici un fel de legătură cu focul gregeois şi cercurile magice, după cum cel care proteja acest castel nu seamănă nicicum cu zidurile de piatră ale castelelor noastre fortificate. Un moment am sperat că voi găsi un sfat la Odéous care sunt vechi practicieni alchimişti. Dar, vai! acest popor paşnic n-a elaborat niciodată tactici specifice acestui gen de luptă. Va trebui deci să regândim această problemă, reflectând la posibilităţile pe care ni le oferă aceste maşini noi de care dispunem. Să nu uităm: n-am avut de înfruntat decât o mică parte a forţelor adverse şi, de altfel, elementul surpriză a jucat un mare rol în favoarea noastră, dar acum nu mai putem conta pe el. Înainte de a-şi pune capăt zilelor, guvernatorul acestei planete a dat alarma în toate azimuturile, semnalând atacul nostru şi cerând ajutor. Vom avea de înfruntat escadrile la fel de numeroase ca ale noastre, dacă nu, şi mai numeroase. Care trebuie deci, să fie obiectivul nostru? Să încercăm să-i eliberăm pe Ethiri şi pe Orphezi? Sau, dimpotrivă, să ne îndreptăm spre Baphom pentru a da bătălia decisivă? Trebuie să luăm neîntârziat o hotărâre. Ascult propunerile voastre…

Acest discurs avu asupra asistenţei efectul unui duş rece. În euforia banchetului şi a victoriei, uitaseră cu toţii care era realitatea dar Marele Maestru le reamintise fără menajamente despre precaritatea poziţiei lor.

Timp de un minut se lăsă o tăcere mohorâtă. Stomacurile erau îngreunate de mâncărurile noi, de carnea gustoasă, de legumele suculente, de fructele cărnoase şi zemoase. Toate acestea fuseseră încercate de către Fratele Jaubert pe sclavi turcoplieri, ceea ce garanta inofensivitatea lor parţială, dar nu şi faptul că aveau să fie uşor digerate de un stomac creştin. La toate acestea trebuiau adăugate şi licorile băute, atât de plăcute gâtlejului, dar care înceţoşau oarecum creierele luptătorilor.

Asceticul Jean de Villiers nu participase la această agapă, el se ridică în picioare şi rosti mustrător:

— Ce suntem noi, lupi însetaţi de sânge, sau soldaţi ai lui Cristos? N-am auzit vorbindu-se aici decât despre lupte şi cuceriri, în timp ce probleme de primă importanţă sunt trecute sub tăcere! După ştiinţa mea, noi am venit aici pentru a aduce fraţilor noştri nepământeni Adevărata Credinţă... Ori, nimeni nu pare preocupat să afle dacă fiinţele Odéous au un suflet, dacă au cunoscut un Cristos şi cum adoră ei Divinitatea! În ce mă priveşte eu refuz să merg mai departe în acest univers înainte de a aborda această problemă. Cer, deci, să fie convocaţi imediat conducătorii acestui popor să auzim ce-au de spus şi să hotărâm care va fi atitudinea noastră faţă de ei...

Toţi Ospitalierii îl aprobară zgomotos pe Maestrul lor, în timp ce Maestrul Guillaume făcea feţe-feţe. Aceste discuţii pe teme religioase riscau să se întindă la nesfârşit, când ei trebuiau să profite de răgazul oferit pentru a pregăti operaţiunile viitoare. Totuşi, Templierul se abţinu să protesteze. Nu putea, în nici un caz, să lase baltă o problemă care ţinea de dogmă fără a risca să se vadă dezaprobat de către papă şi abandonat de o parte din efective.

— Îmi propusesem să discutăm această problemă după cele de ordin pur strategic, îi asigură el, dar din moment ce Fratele Jean de Villiers doreşte să discutăm mai întâi acest punct important, mă raliez cu plăcere la părerile lui: să fie aduşi conducătorii Odéous.

Câteva momente mai târziu, heralzii introduseră în sală patru extratereştri foarte vârstnici, savanţi eminenţi, conducători aleşi clandestin pe timpul anilor grei de ocupaţie.

Aveau cu toţii o fizionomie derutată din cauza ochilor lor imenşi, dar trăsăturile reflectau o inteligenţă extremă.

— Fraţilor! Fiţi bine veniţi! exclamă Guillaume de Beaujeu. V-am convocat aici, în faţa adunării noastre, pentru a ne oferi lămuriri asupra unor probleme de foarte mare importanţă. V-am ruga să daţi răspunsuri scurte, dar să nu omiteţi nimic.

— Vom răspunde cu mare plăcere întrebărilor voastre, răspunse cel mai vârstnic dintre Odéous. Mai înainte de toate mă voi face purtătorul de cuvânt al poporului nostru pentru a vă mulţumi din toată inima că ne-aţi eliberat de sub jugul blestemaţilor Baphometţi. Am fost ales conducător al acestei planete în clandestinitate. Mă numesc Adoos şi tovarăşii mei mi-au cerut să vorbesc în numele lor. Eu cred că este oportun să normalizăm raporturile dintre noi, în aşa fel încât nici o umbră să nu planeze între noi. Cetăţenii noştri sunt conştienţi de imensul serviciu pe care ni l-aţi făcut şi suntem gata să colaborăm cu voi în orice problemă.

— Perfect! În aceste condiţii, ne vom înţelege cu siguranţă; înţeleptul nostru Frate Jean de Villiers, comandantul Ospitalierilor, vă va pune întrebările.

Marele Maestru se întoarse către cei patru Odéous, îi măsură un moment cu o privire oarecum dispreţuitoare şi întrebă:

— Poporul vostru este foarte civilizat, are o existenţă foarte îndelungată, am auzit, aveţi deci vreun fel de religie?

— Desigur! răspunse Adoos. Ea a evoluat, evident, de-a lungul secolelor, dar credinţa noastră actuală este simplă. Noi îl adorăm pe creatorul universului care-şi manifestă în fiecare clipă puterea prin armonia care domneşte în lume.

— Este această divinitate unică?

— Într-un anumit sens, da, căci ea este cosmosul şi cosmosul este ea. Dumnezeu este omniprezent…

— Cum îl adoraţi?

— Foarte simplu: în fiecare familie, tatăl este preotul şi el consacră câteva momente, în fiecare zi, sau în fiecare săptămână, după posibilităţi, lămuririi familiei sale asupra dublei naturi a universului, asupra necesităţii Binelui şi a Răului, asupra minciunii persoanei noastre, asupra datoriei pe care o avem faţă de semenii noştri.

— Într-un fel, deci, dualişti… constată Jean de Villiers care reluă: credeţi într-o viaţă de după moarte?

— Infima noastră persoană trebuie să se alăture Inteligenţei Universale şi să se contopească în ea, dacă asta este ceea ce vreţi să ştiţi.

— Dar trupurile voastre, ele învie?

— Cum ar putea atomii lor să se reunească după ce au fost dispersaţi pe planeta noastră? Ar trebui să fim prea orgolioşi pentru a crede că Dumnezeu s-ar putea ocupa de nişte personaje atât de puţin importante ca noi?!

Marele Maestru al Ospitalierilor se întoarse către semenii săi, cu un surâs insinuant şi continuă:

— Voi nu ştiţi nimic, nu-i aşa, despre-păcatul originar?

— Nu-mi dau seama la ce vă referiţi, de ce naşterea noastră să fie atinsă de păcat?

— Prin urmare voi nu aşteptaţi venirea unui mântuitor?

— Noi speram să fim eliberaţi de sub tirania Baphometţilor, voi sunteţi eliberatorii noştri, sensul exact al întrebării tale îmi scapă.

— Voi aveţi scrieri sfinte care povestesc despre crearea lumii?

De această dată Adoos păru să se îndoiască de bunul simţ al interlocutorului său.

— Voi nu ştiţi că universul şi-a început existenţa într-o uriaşă explozie, cu miliarde de ani în urmă? Nici un Odéous nu exista pe vremea aceea! Cum am putea avea scrieri care să povestească despre evenimente atât de îndepărtate în timp?

— Prin intermediul Profeţilor care vorbesc în numele Domnului! rosti cu emfază Jean de Villiers. Dar, bineînţeles, nu aveţi profeţi?

— Pe legea mea, nu. Filozofii noştri n-au avut niciodată onoarea de a intra în legătură cu divinitatea supremă.

— Prin urmare, la voi nu există nici urmă de Cuvânt sacru, nici o speranţă de a avea un Mântuitor. Aţi auzit vorbindu-se de Îngeri şi de Lucifer care s-a revoltat împotriva Domnului?

— Niciodată... Cuvântul pe care l-ai rostit mă face să mă gândesc la nişte fiinţe înaripate, poate vreţi să vă referiţi la Ethiri? Cât despre Lucifer, să fie el părintele Orphezilor?

— N-are rost să continuăm această discuţie! constată Marele Maestru, fără a răspunde la întrebare. Este clar că am dat peste nişte păgâni încăpăţânaţi! Asta nu mă

uimeşte deloc, în fond, pentru că pe Pământul nostru chiar, numeroase popoare n-ar fi avut vreodată ocazia să cunoască Adevărul dacă n-ar fi fost Cruciaţii şi Misionarii. Avem o sarcină grea, dar cu ajutorul lui Cristos, o vom duce la bun sfârşit. Dacă Fratele Guillaume nu vede nici un inconvenient în asta, Ospitalierii mei se vor apuca imediat să-i catehizeze pe aceşti necredincioşi. Cred că jumătate din efectivele noastre va fi de ajuns pentru răspândirea credinţei. Voi trimite neîntârziat Sanctităţii Sale un mesaj pentru a-i semnala starea deplorabilă în care se află aceste biete fiinţe şi-i voi cere crearea de episcopii şi parohii, ca şi trimiterea unui tribunal ecleziastic, destinat judecării rebelilor, apostaţilor şi vrăjitorilor. Datorită nouă, datorită Cruciadei noastre, aceşti nefericiţi păcătoşi vor putea cunoaşte mântuirea!

Cu aceste cuvinte Jean de Villiers se aşeză la locul său. Guillaume nu prea părea să fie de acord cu concluziile sale, şi mai ales cu decizia unilaterală care-l priva de o parte din efectivele sale, dar dorea mai întâi să pună din nou pe tapet problemele strategice, aşa că vorbi la rândul său:

— Graţie clarviziunii Fratelui Nostru, iată-ne ajunşi la această spinoasă problemă. Mai doreşte cineva să pună vreo întrebare?

— Desigur, rosti cu voce puternică Jean de Grailly. Mai întâi aş dori să ştiu dacă Marele Maestru al Ospitalierilor înţelege ca, prin lăsarea aici a jumătate din efectiv, să anexeze această planetă.

— Această problemă va fi rezolvată numai de Sanctitatea Sa Papa, care va acorda teritoriile nou descoperite cui va socoti de cuviinţă! răspunse cu aprindere Ospitalierul, susţinut de Konrad von Thierberg.

Nici de data asta Guillaume nu făcu nici o remarcă, deşi avea câteva motive de nemulţumire.[9]

---

[9] Notă a Templierului de Tyr: De fapt, nişte mesageri anunţaseră moartea accidentală a lui Ioan al XXI-lea. Consiliul reunit la Viterbe suporta presiunile monarhilor geloşi pe Templieri şi pe celelalte ordine monahale. Cardinalul papabil Gaetano Orsini, fost inchizitor îl invidia pe Guillaume şi, odată ales, nu ezită să-i favorizeze pe rivalii acestuia.

— Aş putea să ştiu ce model de guvernare aveţi? se interesă francezul adresându-se bătrânului Odéous. Aveţi un rege, un împărat?

— De multă vreme avem un guvern democratic, ales de poporul suveran. O adunare desemnează un preşedinte, care-şi alege din acea adunare miniştrii.

— Dar pământurile cui aparţin? se minună Jean de Grailly, oarecum îngrozit.

— Poporului, evident, care le cultivă în comun! Mai este şi pământul pe care se află uzinele, şi locuinţele noastre. Fiecare cetăţean primeşte un salariu pentru munca sa, iar în cazul în care pe moment este şomer, comunitatea îi dă ajutor jumătate din salariul său cel mai mare, dacă este bolnav, este îngrijit gratuit. Dar de ce întrebaţi, nu este la fel şi la voi?

Francezul nu răspunse, ci se aşeză la locul său cu un dezgust profund.

— Şi armatele voastre de ordinul cui ascultă? interveni Otto de Grandson, care deşi foarte aprins la faţă, îşi păstrase luciditatea.

— În primul rând, de ordinele şefului Statului, de mine când e cazul, apoi de generalii lor, ca şi de ofiţerii de diferite grade.

— Dar cine-i plăteşte?

— Statul! Cum altfel? O flotă de astronave costă o avere…

— Cine dirijează munca savanţilor voştri? întrebă la rândul său Djaffar.

— Aceia dintre ei care au fost desemnaţi ca fiind cei mai apţi pentru a hotărî orientarea cercetărilor lor, dar nimeni nu-i obligă să facă ceva împotriva voinţei lor. Totuşi, ministrul Ştiinţelor poate, în caz de necesitate, să mobilizeze savanţii din diferite domenii pentru a examina o problemă urgentă. Creditele lor, sunt, în orice caz, votate de adunare.

Mireanul arab părea foarte interesat de acest sistem, el, care toată viaţa sa trebuise să-şi finanţeze singur propriile cercetări, dar nu făcu nici un comentariu.

— E rândul meu să vă pun întrebări, din moment ce v-am satisfăcut legitima curiozitate, rosti Adoos. Ne-aţi eliberat de sub jugul Baphometţilor, dar care va fi statutul nostru de-acum înainte? Vom fi liberi, sau n-am făcut decât să ne schimbăm stăpânii?

De data asta, Guillaume fusese încolţit. Pentru el, proiectat într-un univers nou, tentaţia era mare. După ce-şi construise un Imperiu imens pe Pământ, de ce n-ar domni el ca stăpân atotputernic peste aceste popoare păgâne? În fond, aceşti indivizi puteau fi comparaţi, după cum remarcase Jean de Villiers, cu mamelucii sau cu mongolii. Ei nu practicau Adevărata Credinţă, aşadar puteau fi aserviţi fără ca papa să găsească vreun inconvenient în asta…

Totuşi, ca un bun diplomat, el dădu un răspuns echivoc. Savanţii Odéous îi erau indispensabili pentru a-i învinge pe Baphometţi; în consecinţă, trebuia să-i menajeze pentru a şi-i face aliaţi. Era timp destul să-şi schimbe atitudinea mai târziu.

— Întrebarea ta mă surprinde, trebuie să mărturisesc, răspunse el. Se-nţelege de la sine că tu vei rămâne conducătorul Odéousilor şi vei guverna cum vei crede de cuviinţă planeta voastră! Noi vă cerem numai să-i ascultaţi pe preoţii noştri, care vă vor învăţa religia noastră. De altfel, fraţii noştri Ospitalieri vă vor lăsa aici o garnizoană, cu scopul de a vă apăra împotriva unei reveniri a Baphometţilor.

— Şi după ce veţi termina cu aceşti demoni, pământenii vor părăsi planeta noastră? insistă Adoos.

— Se-nţelege de la sine; când pericolul a fost îndepărtat complet, ne vom mulţumi să stabilim fructuoase schimburi comerciale…

— Sunt fericit că mi-aţi dat această asigurare. Unii dintre noi se temeau că n-am scăpat de Baphometţi, decât pentru a cădea sub o stăpânire încă şi mai rea. În aceste condiţii, suntem cu toţii dispuşi să colaborăm cu voi.

— Este rândul meu să mă bucur de vorbele tale! exclamă Guillaume, avem mare nevoie de savanţii voştri pentru a ne dota cu armament puternic, în special pentru a

instala armele cu Quark. Aş dori de asemenea foarte tare să aud părerea voastră asupra strategiei care trebuie adoptată pentru a-i învinge definitiv pe Baphometţi…

— Experţii noştri vă vor ajuta cu mare plăcere. Voi da imediat ordine pentru a se pune la dispoziţia voastră. În schimb, mă tem că nu vă putem fi de folos în ceea ce priveşte a doua problemă. De fapt, fiinţele Odéous sunt o rasă paşnică şi n-am practicat niciodată arta blestemată a războiului. De altfel, acesta este şi motivul pentru care Baphometţii ne-au învins aşa de uşor, în timp ce tehnologia noastră o depăşea de departe pe a lor… Orphezii sunt foarte pricepuţi în luptele spaţiale. Contrar nouă, ei dispuneau de o ştiinţă rudimentară şi totuşi Baphometţii i-au învins cu mare greutate. Va trebui deci să vă lansaţi escadrilele către Orph, pentru a utiliza experţii acelei rase. Înfăţişarea lor diferă foarte tare de a noastră şi Orphezii par chiar hidoşi, însă îi urăsc profund pe Baphometţi, chiar mai mult ca noi, căci ei sunt sclavi de mai multă vreme ca noi.

— Mulţumesc pentru sfatul acesta, vom delibera asupra acestei chestiuni. Înţeleptul Frate Jaubert te va însoţi, îl vei pune în legătură cu savanţii voştri, aşa încât lucrările să înceapă fără nici o întârziere…

— Să fiţi răsplătiţi, Seniorule Templier, se va face totul pentru a vă mulţumi!

Cu aceste cuvinte Odéousii părăsiră sala în compania lui Jaubert.

Guillaume aşteptă până ce ieşiră şi reluă:

— Ei bine, Fraţilor, ce părere aveţi? Trebuie oare să urmăm sfatul acestui străin şi să ne lansăm escadrilele spre Orph, sau să înfruntăm grosul forţelor duşmane în apropiere de Baphom?

— N-avem nici o grabă, exclamă Jean de Grailly. Aceşti demoni au un antrenament care nouă ne lipseşte. Orphezii ne vor putea da sfaturi preţioase…

— Ei, haide! obiectă Konrad von Thierberg. Nişte ticăloşi de păgâni nu pot şti mai mult decât Cavalerii lui Cristos. Să-i atacăm pe barbarii Baphometţi!

— Bine vorbit! tună Otto de Grandson. În fond, ţi-am câştigat deja o bătălie, de ce să nu te bazezi pe noi? Nu stăm în loc de nişte necredincioşi!

— Am avut de înfruntat doar nişte efective slabe, remarcă Pierre de Sevry. Dacă atacăm planeta Baphom, adversarii noştri se vor bate cu energia dată de disperare căci, dacă planeta lor cade, asta înseamnă sfârşitul hegemoniei lor. Nu! trebuie să ne limităm ambiţiile la viitorul apropiat şi să ne îndreptăm spre Orph.

— Viclenia vulpii valorează cât puterea leului, remarcă zâmbind Kubilai. Adversarii noştri nu ne cunosc intenţiile. De ce să nu-i facem să-şi disperseze forţele prefăcându-ne că atacăm bariera de sateliţi care înconjoară planeta Baphom, unde se află efective slabe, ca apoi să-i atragem pe urmăritorii noştri în apropierea grosului armatei noastre?

— Iată o idee interesantă! aprobă Guillaume, dar eu n-aş aplica-o imediat, căci trupele noastre nu sunt destul de bine antrenate. Riscăm să luptăm împotriva unor forţe prea importante. Orph se găseşte la o distanţă mică de această planetă. Dacă Baphometţii lansează un contraatac, vom fi preveniţi de navele de patrulare şi vom putea să ne întoarcem la timp pentru a evita ca garnizoana noastră să fie nimicită. Să cucerim mai întâi Imperiul Baphometţilor, înainte de a-i înfrunta pe aceşti demoni, la ei acasă, unde sunt puternic fortificaţi. Pierderile noastre vor fi mici şi ne vom înarma cu ajutorul Odéousilor. Eu propun să atacăm planeta Orph, fără întârziere! Ce spuneţi, Fraţilor?

Jean de Grailly, Pierre de Sevry şi Jean de Villiers căzură de acord cu Templierul. Numai Konrad şi Otto refuzară să-şi dea consimţământul. Totuşi, după ce Jean de Villiers şopti câteva cuvinte la urechea Marelui Maestru al Teutonilor, acesta căzu până la urmă şi el de acord.

Ajunseră deci la înţelegerea că, din momentul în care cincizeci de nave aveau să fie dotate cu arme cu quark, escadrila să iasă în spaţiu şi să se îndrepte spre Orph.

Persoanele de vază se împrăştiară apoi, aruncând o privire plină de dispreţ înspre soldaţii beţi care făceau curte

femeilor Odéous, fără să-şi facă griji în ce priveşte mântuirea sufletului.

Afară totul dormea pe câmpia luminată de grămezi de jar care dădeau o lumină mai aprins-roşietică bascheţilor din vecinătate, făcându-i să semene cu nişte torţe aprinse.

Capitolul al optulea

Guillaume era mulţumit că reuşise să impună hotărârea care-i lăsa toată libertatea de mişcare. Dacă, din întâmplare, Baphometţii atacau planeta Odd în absenţa sa, nu era rău decât pe jumătate, căci ei aveau să-l debaraseze de nişte aliaţi care deveneau tot mai jenanţi. De fapt Templierul n-avea în nici un caz intenţia să aştepte de la un Papă ostil distribuirea de feude cucerite de propriile sale trupe! Timpul curgea în favoarea sa, căci în felul acesta Marco Polo avea mai multe şanse să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. El putea chiar să aducă alte aparate, atâta vreme cât Lyzog nu se afla în apropiere şi calea de comunicare cu Baphom rămânea liberă. Trebuia să spere în continuare că vicleniі Baphometţi nu aveau să descopere înşelătoria...

Pe urmă, Marele Maestru spera că Orphezii puteau să-i dea sfaturi preţioase cu privire la felul în care trebuia purtat un război în spaţiu.

Patru zile mai târziu, flota luă cap (direcţia) spre Orph la viteză de croazieră. Jean de Villiers rămăsese pe loc cu jumătate din efectivele sale.

Armada fusese deci amputată de un număr considerabil de nave, în schimb, ea dispunea acum de arme cu Quark, ceea ce compensa într-o oarecare măsură această pierdere. În general, Guillaume, ca soldat, avea de ce să fie satisfăcut, însă călugărul, Templierul, servitorul lui Dumnezeu, se simţea foarte nemulţumit. Odată, cândva, când discutase cu Jean de Villiers, nu-i dăduse el asigurări că trebuiau să fie Cristoşi pe alte planete? Ori, la Odéous, nu exista nimic să-i semene măcar... Trebuia oare să deducă de aici că numai Pământul fusese ales? Că numai oamenii erau fiii lui Dumnezeu? În acest caz, nici un

extraterestru nu cunoştea Adevărata Religie şi Pământenii trebuiau să ducă Cuvântul în tot universul: o sarcină uriaşă şi un pic înspăimântătoare! Dar, chiar pe Pământ, nu toate fiinţele credeau în Cristos. Houen-Lun, de exemplu, avea o filozofie mult diferită de cea a creştinilor. Pentru el, toate creaturile vii erau sacre, el nu omora niciodată un animal, hrănindu-se numai cu plante şi fierturi de cereale. El era singurul dintre oameni care consuma cu regularitate fiertura distribuită pe navă, căci, spunea el, „aceasta nu provine din nici o creatură vie”. Contrar lui Djaffar, care adoptase în linii mari religia creştină, tibetanul refuzase să se lase botezat şi Ospitalierii îi reproşaseră adesea aceasta Marelui Maestru.

Dar acesta era un spirit practic. Houen-Lun poseda puteri extraordinare, care-i ajutaseră să-l învingă pe Baphometul venit pe Pământ. De fapt, aceşti asiatici constituiau siguranţa armatei, pentru că numai ei puteau subjuga spiritele extratereştrilor, dând dovadă de puteri pe care numai profeţii din Biblie le posedau. Cu siguranţă, aceşti înţelepţi deţineau secrete necunoscute nici de Odéous, aşa că Guillaume se ferea să provoace vreo supărare vechilor săi aliaţi, încercând să-i catehizeze împotriva voinţei lor. Mai târziu, când pacea avea să domnească iarăşi în Imperiul stelar al Templierilor, avea să fie destul timp pentru a rezolva această delicată problemă. Houen-Lun, numai de el cunoscut, îl servea cu loialitate, ce putea să ceară mai mult deocamdată? Cu siguranţă, ura lui împotriva Baphometilor influenţa mult comportamentul său şi fidelitatea faţă de Templieri nu avea să ţină o veşnicie, asta era sigur. În orice caz, nu avea rost să se gândească prea mult la lucrurile acestea, căci, în fond, acest diavol putea foarte bine să citească şi gândurile comandantului armatei.

Călugării-soldaţi, ajutaţi de Odéous începură să se obişnuiască cu manevrarea navelor. Manevrele erau mult mai rapide, evoluţiile mai precise şi cu toţii găseau călătoria prin spaţiu mai exaltantă. Puteau privi fără a se mai înspăimânta defilarea stelelor, traversau nebuloasele de

parc-ar fi fost vorba de nişte mlaştini oarecare şi începeau să repereze din instinct multiple capcane ale spaţiului fără chiar a recurge la instrumentele sofisticate cu care erau dotate navele.

Toate acestea anunţau numai lucruri bune pentru viitor. Mai rămânea de ştiut cum să atace planeta Orph. Guillaume îi convocă pe Odéous pentru a obţine de la ei unele precizări. Căpitanul Souz i le furniză cu mare amabilitate.

— Situaţia de pe acea planetă se poate compara foarte bine cu cea de pe Odd, cu excepţia faptului că ea nu posedă un satelit. Navele Baphometţilor sunt deci staţionate în apropiere de palatul guvernatorului. Va trebui să duceţi lupta în spaţiu pentru a le elimina, după care, ecranul energetic va putea fi trecut în acelaşi mod ca la noi, trecând pe sub el, graţie emiţătorilor cu Quark. În ce priveşte efectivul, acesta nu este prea numeros, nu mai mult de o sută de nave.

— Care va fi atitudinea Orphezilor faţă de noi?

— Această rasă n-are nici un punct comun cu noi, până acum ei trăiau în comunităţi, în piramide imense, adevărate labirinturi. Cea mai mare parte a indivizilor erau asexuaţi, şi numai cuplul regal procrea. Caste de războinici asigurau protecţia cetăţii. Muncitorii procurau alimentele necesare. În general, ei nu posedau o civilizaţie prea avansată, decât în domeniul muzical. Fiecare sală centrală a piramidelor era dotată cu o orgă imensă şi toţi Orphezii se reuneau acolo pentru a executa simfonii fermecătoare cântând la instrumente ciudate pe care ştiau să le confecţioneze singuri. În prezent, Baphometţii au suprimat cuplurile regale şi toţi indivizii sunt asexuaţi, dar tiranii controlează cu mare grijă perpetuarea speciei. Numai cei mai buni muzicieni au dreptul să se reproducă. Baphometţii speră în felul acesta să obţină de la nefericiţii lor sclavi melodii din ce în ce mai fermecătoare. Totuşi nu vă lăsaţi înşelaţi, Orphezii sunt curajoşi, uneori pot fi şi cruzi. Fiecare femelă fecundată poate oua până la treizeci de ouă pe an, de aceea stăpânii lor le îndoapă cu anticoncepţionale. Puii ajung repede la

maturitate. Orphezii ar fi pentru noi aliaţi preţioşi deşi uneori sunt greu de înţeles şi nu leagă uşor prietenii. Încă o informaţie: dacă trasăm un cerc, luând planeta Baphom drept centru, Odd şi Orph se găsesc la distanţă aproape egală de planeta Baphometţilor. La fel şi planeta Eth, patria Ethirilor. Numai Lyzog se află mult mai departe, de aceea nu a fost cucerită până acum.

— Ei, bine! Iată-ne informaţi. Va fi o afacere delicată, mai ales dacă vrem să-i menajăm pe autohtoni... Voi adapta deci un dispozitiv diferit pentru flota noastră: în loc să plasez fiecare navă în spatele conducătorului coloanei, le voi desfăşura în spaţiu, fiecare găsindu-se în alt plan, diferit faţă de cea din faţa ei; în felul acesta indiferent din ce parte vom fi atacaţi, puterea noastră de tir va fi egală, şi navele noastre nu vor risca să se ciocnească între ele. Nu e nici o nebuloasă în apropiere de Orph?

— Niciuna. Această planetă este izolată în spaţiu cu cele patru vecine ale sale, care sunt nelocuite şi nu sunt frecventate decât rareori de prospectori de mine.

— Perfect! Vom ocupa o poziţie deasupra planului ecuatorial, în felul acesta vom dispune de o mai mare libertate de manevră. Fiecare să treacă la postul său, în cinci ore să fim gata de plecare. Nu ne vom putea permite să suferim pierderi mari, deci va trebui să obţinem o victorie rapidă; fiecare să-şi facă datoria pentru slava Dumnezeului Nostru!

Conducătorii escadrilelor porniră deci să-şi ocupe locurile în noul dispozitiv. Cu toţii scrutau neliniştiţi ecranele pentru a detecta navele Baphometţilor.

Acestea nu-şi făceau însă deloc apariţia şi, până când armada ajunse destul de aproape pentru a zări planeta Orph, adversarii nu dăduseră nici un semn de viaţă. Nu dădură nici peste vreun câmp de mine...

Foarte neliniştit, Guillaume se temea de o capcană. Adversarii lor ştiau cu siguranţă că veneau, de ce nu încercau să-i respingă?

Întrebat fiind, Houen-Lun nu putu da nici un răspuns: nu percepea nici un impuls din spaţiu. Să creadă oare că

Baphomeţii renunţaseră la planeta cucerită? În fond, această planetă nu juca decât un rol minor în economia lor şi ştiau că acolo trebuiau să poarte o luptă aflându-se într-o netă inferioritate numerică…

Guillaume îşi trimise Templierii în recunoaştere prin împrejurimile planetei şi nici aceştia nu întâmpinaseră nici un fel de opoziţie. Contrariaţi, ei coborâră în atmosferă, dar tot nu-i atacă nimeni.

Kubilai efectuă un ocol al planetei zburând la joasă altitudine apoi trimise acest mesaj superiorului său:

— Nobile Senior, aici nu mai există nici un oraş important care să nu fie în flăcări. Se pare că adversarii noştri au aplicat tactica pământului pârjolit, lăsându-vă o planetă ale cărei instalaţii au fost distruse pentru a vă împiedica să le folosiţi. Mie mi se pare o tactică bună; noi mongolii, folosim adesea această tactică. Câteva grupuri de autohtoni umblau de colo-colo; păreau foarte dezorientate şi nu păreau să fie înarmaţi. În schimb zona unde se afla palatul era invizibilă, este acoperită de o cupolă luminoasă asemănătoare celei de pe Odd. Probabil că adversarii noştri şi-au masat trupele acolo şi va trebui să-i atacăm cu toată forţa…

Marele Maestru fu foarte dezamăgit de această veste; ar fi vrut să mai distrugă câteva nave inamice pentru a diminua efectivele Baphomeţilor.

Aceşti demoni îi lăsau la dispoziţie o planetă care-şi pierduse orice fel de interes, mai mult, risca să se lase atras spre Orph în timp ce ei distrugeau uzinele de pe Odéous care acum erau de o importanţă vitală.

Fără a mai sta pe gânduri Guillaume ordonă escadrilei albastre şi celei roşii să se întoarcă pe Odd în cea mai mare viteză. Jean de Grailly preluă comanda acestora cu ordinul expres de a-i da alarma superiorului său în caz că întâlnea inamici pe drum.

Totuşi, nu primiră nici un mesaj de la Odéous. Poate că francezii şi englezii aveau să ajungă la timp pentru a-i salva de soarta Orphezilor…

După ce-şi asumare riscul de a-şi diviza astfel forţele, Guillaume se-ndreptă către amplasamentul unde se găsea cuibul de rezistenţă al Baphometţilor, cu intenţia de a termina cu ei cât mai repede posibil.

De data aceasta navele fură întâmpinate cu un nor de proiectile lansate de la sol. Acestea fură aproape toate interceptate, dar această apărare îl forţă pe Guillaume să abandoneze planul de a ataca din aer.

Furios, Marele Maestru trebui să se limiteze la a-şi debarca trupele de jur împrejurul fortului, în afara razei de acţiune a proiectilelor.

Planeta Orph nu se putea compara nicicum cu luminoasa planetă Odd; ea poseda o vegetaţie luxuriantă, la fel ca a junglelor terestre.

Înjurând şi blestemând, Templierii se văzură nevoiţi să-şi croiască drum printre copaci uriaşi, prin mlaştini puturoase, infestate de insecte de toate soiurile, ai căror descendenţi erau de fapt Orphezii.

Numai conducătorii mergeau călare, având în dotare eluri cu şase picioare, cu carapacea lor care-i apăra de înţepăturile insectelor şi care trebuiau conduşi cu frâie legate de urechi...

Scutierii construiră cu mari eforturi căruţe pentru transportul armelor cu Quark şi tunurile de fier cu ajutorul cărora aruncau sferele explozive de mare preţ a savanţilor Odéous. La acestea se adăugau rezervele de alimente, muniţia şi căldura umedă care domnea sub acoperişul gros de crengi. Aerul era aproape irespirabil, din cauza concentraţiei mari în gaz carbonic şi a mirosurilor grele. Dar Cruciaţii se socoteau fericiţi că nu se aflau sub focul proiectilelor inamice. Uneori se mai rătăcea câte un proiectil scăpat de la navele care patrulau la joasă înălţime şi infernul verde se transforma într-un vulcan, arborii fiind raşi pe o rază de un kilometru...

Fraţii Tholon făceau parte, se-nţelege, din pedestraşii care abia se târau la urmă, pierzându-şi total simţul de orientare în aceste hăţişuri de nepătruns.

Totuşi, şiroind de transpiraţie şi răsuflând din greu, reuşeau să se ţină agăţaţi de corzile legate de căruţe, călcând cu greu pe o cărare îngustă croită cu securile cu care tăietorii tăiau arbuştii, după ce şarjele de explozibile distruseseră arborii mai solizi.

Din fericire, drumul nu era prea lung şi la căderea nopţii coloana din care făceau parte cei trei fraţi ajunse la marginea pădurii.

În faţa lor, în zare, se vedea cupola luminoasă care acoperea fortăreaţa inamică.

Prudent, Guillaume ordonă trupelor sale să rămână ascunse şi să-şi construiască fortificaţii de-a lungul lizierei de copaci.

Lucrul acesta nu făcu nici o plăcere pedestraşilor extenuaţi care trebuiră să sape o oră întreagă cu cazmalele pentru a-şi face adăposturi individuale. Când în cele din urmă terminară şi puteau să se odihnească, se făcuse noapte. Îi învăluia un întuneric aproape total, căci nici un satelit nu strălucea să lumineze tenebrele. Apa se prelingea în gropi, legiuni de insecte ca nişte ţânţari uriaşi se-nfigeau zadarnic în costumele ca de scafandru; după o vreme, căzură cu toţii într-un somn de plumb, în timp ce santinelele scrutau împrejurimile şi patrulele circulau printre linii, schimbând între ele parola.

Pământenii dormiră astfel o bună bucată din noapte. Cu câteva ore înaintea zorilor, raze de lumină brăzdară jungla. Venind din faţă şi din spate, un tir susţinut se abătu asupra poziţiilor Templierilor luaţi prin surprindere.

În lumina exploziilor, îşi zăriră adversarii: roboţi în armuri solide, care atacau descoperiţi, fără să dea importanţă pierderilor suferite.

Mai târziu, Guillaume află că aceşti războinici implacabili folosiseră tunelurile subterane care duceau în interiorul pădurii pentru a ataca trupele sale, de la spate.

Deocamdată, Templierii trebuiau să se descurce singuri, căci amestecul de trupe făcea imposibilă intervenţia navelor. Antrenamentul pământenilor îi salvă de la o reală decimare. Ţinându-se în penumbră, din adăposturi, ei

puteau ochi cu uşurinţă pe adversarii luminaţi de flăcările exploziilor. Roboţii aveau arme cu jeturi de foc, care contorsionau şi aprindeau copacii pe care-i atingeau.

În această mare de foc, Pământenii se văzură curând nevoiţi să-şi părăsească adăposturile, în timp ce roboţii nu păreau să se sinchisească de flăcările devoratoare.

De voie, de nevoie, cei scăpaţi cu viaţă trebuiră să iasă din gropile individuale şi să se retragă în preeria din marginea pădurii.

Reuşiră să salveze câteva căruţe, dar o bună parte dintre acestea fuseseră distruse de foc. Totuşi, în ansamblu situaţia evolua în favoarea Templierilor, care reuşiseră să masacreze o mare parte din roboţi la începutul atacului, când aceştia atacaseră descoperiţi.

Când lumina zorilor se revărsă asupra pădurii, îşi putură ajusta tirul asupra inamicului care se găsea încolţit de focul din pădure. Aceşti demoni puteau trece prin foc, dar nu puteau rămâne mai multă vreme în flăcări, aşa încât, când steaua strălucitoare Orph răsări, bătălia era câştigată…

Dar cu ce preţ! Acum, Templierii nu mai dispuneau de armamentul greu pentru atacarea cupolei, armele cu Quark în special, fiind aproape toate distruse.

Sfătuit de Souz, Guillaume hotărî să lanseze dispozitivele necesare cu paraşuta, în timp ce flota sa deschise foc asupra tunurilor fortăreţei.

Către prânz, totul intrase în normal.

Templierii, bine ascunşi în noi adăposturi, puseseră în funcţiune bateria de tunuri şi proiectoarele de Quark.

Fiecare primi pe locul unde se afla ceva de mâncare şi câteva înghiţituri de vin, un ospăţ devenit rar…

Rămânea să-l scoată pe inamic din bârlogul lui.

Cum receptorii de mesaje rămâneau muţi, Marele Maestru hotărî să participe personal la operaţiunile finale.

Însoţit de Konrad von Thierberg, al cărui coif înalt şi umerii largi îi dădeau o alură de uriaş, el debarcă dintr-un vehicul uşor într-un luminiş din pădure. Guillaume strânse bine şeaua pe cal şi dând pinteni, se lansă în galop, tăind pădurea.

Câteva minute mai târziu, ajunsese în primele linii.

Garin Tholon şi fraţii săi, care păreau nişte statui de noroi, într-atât de murdare le erau armurile, îi ieşiră în întâmpinare.

— Ei, bine! vitejii mei, cum stăm, se interesă comandantul lor.

— Au fost nişte clipe fierbinţi, Nobile Frate, răspunse Templierul Garin. Dar noi i-am întâmpinat cum se cuvine; şi acum nu mai e nici o problemă, atacurile acelor creaturi au încetat. Acum, armele noastre se află în poziţie de tragere, putem deschide focul împotriva fortăreţei.

— Perfect, trageţi cu proiectilele cu quark pentru a perfora solul la baza cupolei, apoi aşteptaţi noile ordine pentru a ataca.

Garin o luă din loc pentru a transmite ordinele, şi, în curând fascicole luminoase scormoneau solul, fără ca inamicul să reacţioneze încă.

— Ce părere ai, Frate Konrad? Se pare că adversarii noştri nu au lăsat aici decât o garnizoană de roboţi care să ne întârzie…

— Mi se pare cât se poate de evident! Aceşti ticăloşi nu par să îndrăgească să-şi rişte propria lor piele… Totuşi, mă-ntreb dacă efectivele lor au fost distruse în totalitate; după părerea mea, ei aşteaptă în interiorul castelului pentru a da bătălia finală.

— Probabil… În orice caz, nu vreau să risc deloc. Trebuie să terminăm repede cu ei; vreau să arunc fortăreaţa în aer – cu atât mai rău pentru cei dinăuntru!

Acum, mai multe găuri se căscau în jurul cupolei şi Garin reveni pentru a primi noi ordine de la Marele Maestru.

— Viteazul meu prieten, vă interzic să pătrundeţi în interiorul fortăreţei; nu se află nici un Baphomet aici şi mă tem de o capcană. Veţi trage cu tunurile de cel mai mare calibru, ţintind prin orificii şi veţi folosi cele mai puternice sfere explozive. Du-te…

Templierul plecă din nou; servanţii încărcară tunurile care deschiseră foc simultan, în timp ce stăteau cu toţii

adăpostiţi, inclusiv cei doi Mari Maeştri, care-şi făcuseră caii să se-ntindă la pământ.

Cu toţii se aşteptau la o explozie puternică, dar realitatea le depăşi închipuirea! O deflagraţie de o putere uriaşă în formă de ciupercă, ale cărei volute negre se vălătuceau către cer, acoperi astrul zilei, şi câmpul de bătaie fu învăluit în penumbră.

Arborii de la marginea pădurii fură culcaţi la pământ, în timp ce flacăra incendiului pâlpâia ca o lumânare în vânt.

Când praful se-mprăştie, Templierii se ridicară, tremurând, în picioare, scuturându-se de bolovanii de pământ care le acoperiseră costumele de scafandri. Apoi constatară că dispăruse cupola şi un enorm crater fumegând se căsca pe locul fortăreţei.

— Pe legea mea! exclamă Teutonul, cred că au avut acolo un depozit de explozivi pe care proiectilele noastre l-au făcut să explodeze!

Guillaume nu răspunse. El fusese şocat de explozie.. şi, clătinându-se, îşi duse mâna la urechi, uitând de cască.

— Eşti rănit? se nelinişti Konrad.

— Nu... numai şocat, ajută-mă să-mi scot casca...

Teutonul desprinse curelele şi-i scoase casca etanşă, după care văzu că un firişor de sânge se prelingea din canalul auricular, dar hemoragia încetă foarte repede.

— Ei, bine! Ai scăpat destul de uşor... constată germanul.

— Da, adversarii noştri trebuie să fi acumulat explozibili; poate era vorba de o capcană care să-i arunce-n aer pe Cavalerii noştri dacă s-ar fi aventurat în interior, nu vom şti asta niciodată... Totuşi, iată o nouă dovadă a vicleniei diabolicilor Baphometi; trebuie să fim mereu în gardă.

Guillaume şi Konrad urcară apoi din nou pe caii lor care nu suferiseră prea tare din cauza şocului şi merseră să-şi treacă trupele în revistă. Graţie adăposturilor individuale, nu erau decât câţiva morţi, datorită unor bucăţi de zid care căzuseră direct peste nefericiţii din adăposturi.

Cavalerii şi scutierii se adunară din nou pentru a se îmbarca în navele care-i aşteptau în apropiere. Guillaume

se grăbea să părăsească această planetă blestemată, care nu-i mai putea fi de nici un folos, acum că instalaţiile sale erau distruse.

În momentul acela, Garin îi atrase atenţia comandantului său:

— Priviţi, Seniore, o coloană de cavaleri coboară pe colină...

Guillaume se întoarse. Într-adevăr, un nor de praf cenuşiu indica apropierea cavalerilor care soseau în galop.

Templierii se aliniară imediat în poziţie de luptă în faţa navelor...

Cu toţii constatară însă repede că nu aveau mari motive să se teamă, căci noii sosiţi nu erau deloc numeroşi: numai vreo cincizeci de indivizi.

Când aceştia ajunseră în bătaia focului, îi putură identifica. Era vorba de Orphezi. Aceste ciudate creaturi verzi călăreau pe un fel de scarabei maronii, foarte asemănători cu cărăbuşii pământeni. Se deosebeau totuşi de aceştia printr-o trăsătură importantă: un organism homeoterm, în loc de poikiloterm, ceea ce le permitea să ajungă la dimensiunile unor cai mai mici.

Înfăţişarea noilor veniţi creă la început panică în rândul călugărilor-soldaţi. Aceste creaturi le aminteau de diavolii pictaţi pe pereţii catedralelor. Pentru aceste suflete pioase, fără nici o îndoială, aceşti Orphezi nu puteau fi decât demoni din neamul lui Lucifer, îngerul căzut în dizgraţie, care se revoltase împotriva Creatorului său. Fu nevoie de toată autoritatea comandanţilor lor şi de disciplina Templierilor pentru a evita un masacru.

Însuşi Guillaume îşi făcu semnul crucii şi îl întrebă încă o dată pe Souz dacă era vorba într-adevăr despre autohtoni.

La răspunsul afirmativ al căpitanului, el îi dădu acestuia ordin să meargă să-i întrebe ce intenţii aveau. Căpitanul Odéous încălecă pe un elur şi porni în galop până la noii sosiţi cu care discută un moment, apoi reveni în rândurile Templierilor.

— Ei? se interesă Guillaume, ce ţi-au spus?

— Nimic prea neliniştitor, Seniore! Ei aparţin unei mici comunităţi care trăieşte în munţi şi a scăpat de Baphometţi. Cer medicamente şi arme. Nu duc lipsă de provizii căci sunt vegetarieni. Nu aveţi motive să vă temeţi de ei...

— Ştiu cumva dacă mai sunt şi alte fortăreţe pe Orph?

— I-am întrebat despre asta şi au răspuns negativ. După cum am presupus noi, Baphometţii au plecat cu puţin timp înainte de sosirea noastră, distrugând toate instalaţiile. Numai legiunile de roboţi se ascunseseră în fortăreaţa pe care am distrus-o noi. Orphezii sunt foarte siguri că am distrus tot ce era garnizoană pe planeta asta.

— Bine! să li se dea ceea ce cer... Mergi să le transmiţi tu asta; eu nu vreau să vorbesc cu ei, prea seamănă cu nişte diavoli de infern. Nici Baphometţii nu sunt atât de hidoşi!

— Intenţionaţi să lăsaţi ceva trupe pe aici? se interesă Souz. Nu le cereţi sfaturi strategice?

— O companie şi patru nave, n-are rost să lăsăm mai mult, nu am ce face cu o asemenea planetă şi cu asemenea indivizi. Mergi să vorbeşti cu ei, dacă te lasă inima, mie-mi repugnă...

Căpitanul salută şi porni din nou către insectoizi, în timp ce Guillaume şi ofiţerii săi se îmbarcau în nava amiral.

Aceasta se ridică imediat în spaţiu şi fu imediat urmată de restul escadrilelor care se aşezară în formaţie de luptă, aşteptând ordinele comandantului lor.

Marele Maestru era foarte nehotărât. Neavând nici o veste de pe Odd, nu ştia dacă să se întoarcă pe aceasta său să efectueze un raid rapid asupra planetei Eth pentru a o ocupa.

Un mesaj din partea lui Otto de Grandson puse capăt acestei tergiversări. Uriaşul suedez anunţă că escadrilele albastre şi cele roşii ajunseseră pe Odd fără nici un fel de probleme. De altfel, spaţiul părea pustiu. După toate aparenţele, Baphometţii se retrăseseră pe Baphom. El adăugă că Odéousii munceau pe brânci şi că, în câteva săptămâni, efectivele Templierilor aveau să fie dublate. În sfârşit încheie, fără a da alte detalii, cu informaţia că sosise

un legatar al noului Papă, Gaetano Orsini, ales sub numele de Nicolae al III-lea.

Guillaume reţinu în mod special această informaţie care-l înfurie peste măsură.

— Ce să mă fac cu palavragiul ăsta fără creier? ţipa el. Pe Binecuvântata şi Preafericita Fecioară Maria, ăsta nu este decât unul dintre mâncăii ăia obezi care o linguşea pe Sanctitatea Sa şi care-o să-mi spună mie ce să fac... Planetele astea sunt ale mele şi eu o să le dau cui vreau eu! Ah! Ce-aş mai râde de ei, dacă din întâmplare armata Baphometţilor s-ar îndrepta spre Pământ! Or să se roage de mine mult şi bine, dar o să-i las să crape pe ticăloşii ăia. Şi când mă gândesc că nu mi-au trimis nici măcar ajutoare!

— Scumpe Sire, interveni Templierul de Tyr, nu se cade ca un servitor al lui Cristos să rostească asemenea cuvinte! Furia vă orbeşte. Sanctitatea Sa este Reprezentantul Domnului Nostru pe această lume şi nimeni nu scapă de autoritatea lui...

— Uiţi de prerogativele Ordinului Nostru! răspunse Guillaume cu trufie; noi constituim o putere independentă care se bucură de protecţia Romei, fără a-i accepta tutela. Cine a lucrat mai mult ca mine pentru gloria Domnului Nostru? Graţie mie, Sfânta Credinţă s-a răspândit de la un capăt la altul al Pământului şi al Universului. Puţin îmi pasă de edictele papale şi nu am a da socoteală de faptele mele decât Mamei acestei lumi, Dumnezeul cosmic care a creat aceste astre şi pe locuitorii lor! Dar, în fond, rosti el mai potolit, greşesc acordând atâta importanţă acestor laşi care vin să pună stăpânire pe cuceririle mele. Ne vom îndrepta spre Eth, apoi îi vom ataca pe Baphometţi în bârlogul lor. Acum lăsaţi-mă singur...

Cei de faţă, nefiind prea dornici să înfrunte mânia Marelui Maestru, se retraseră imediat.

Cât despre Guillaume, acesta îngenunche în faţa unui Crist şi se cufundă în meditaţie.

Dacă fidelii Marelui Maestru i-ar fi putut citi gândurile, ar fi fost cu siguranţă îngroziţi şi s-ar fi întrebat dacă mai-marele lor nu e stăpânit de diavol...

Din fericire, numai Houen-Lun putea penetra conştiinţele şi tibetanul rămânea mut ca o piatră de mormânt.

Cufundat într-o mare de disperare, Guillaume simţea cum îşi pierde credinţa. Până acum, câtă vreme se aflase pe Pământ, nu afirmase el faţă de Jean de Villiers că puterea lui Hristos era suficientă pentru ca acesta să se întrupeze pe fiecare planetă, aducând astfel mântuirea păcătoşilor? Ori, nici pe Odd, nici pe Orph – după cum îl asigurase Souz – nici un localnic nu pretinsese vreodată să moară pentru a asigura mântuirea sufletului semenilor săi! Din acest motiv, mai mult decât din motive strategice, Templierul voia să meargă pe Eth. Poate acolo, în sfârşit ar descoperi urma unui Crist autohton...

Dar dacă nu, ce să creadă? Că fiinţe cu o înfăţişare atât de hidoasă ca Orphezii nu cunoscuseră păcatul originar? Şi-atunci? De ce omul să fie singurul purtător al acestui păcat? Desigur, nici pe Pământ multe popoare nu-l cunoscuseră pe acest Cristos, aşa că era de datoria lui, ca servitor al Credinţei, să o răspândească... Dar de ce Fiul omului nu se manifesta pentru a da dovadă de puterea Lui. În fond, merita osteneala! Niciodată de la Moise încoace nici o fiinţă umană nu făcuse atât de multe pentru a spori Împărăţia lui Dumnezeu! De ce nu avea şi el parte de un mesaj? De un loc la masa Lui? Pe Odd şi pe Orph, călugări-soldaţi se ocupau deja cu convertirea necredincioşilor, dar oare legile Decalogului şi ale Evangheliilor se puteau aplica unor creaturi atât de diferite de oameni cum erau Orphezii care, ca şi şarpele se înmulţea prin ouă, sau cum erau Baphometţii, androgini? Guillaume nu ştia ce să creadă, creierul îi era golit. Pentru prima dată, din copilărie şi până acum, orgoliosul soldat simţi lacrimile şiroind pe obrajii brăzdaţi de riduri; Templierul se deplângea pe sine, deplângea prăbuşirea universului său căci, în fond... Dacă acest Pantheon multiform descoperit pe Pământ şi în spaţiu implica faptul că fiinţele care locuiau pe diversele planete îşi creau Dumnezeul lor după propriile nevoi şi dacă, de fapt... El nu există.

Puţin câte puţin, Guillaume simţea cum i se clatină convingerile, căci aceste probleme erau de nerezolvat şi el nu avea darul de a le rezolva...

Fără să-şi dea seama, alunecă într-un somn profund...

Călugărul soldat se odihni multă vreme astfel, cu capul pe cartea de rugăciuni; în acest timp, navele parcurgeau distanţele infinite ale spaţiului, puncte minuscule purtând la bordul lor minuscule creaturi, împinse de orgoliul lor nemăsurat să descopere secretele nepătrunse pe care spiritul lor îngust nici nu le putea cuprinde.

În vremea aceasta, a Guillaume nu era singurul care se scufundase în reflecţii filozofice, înţeleptul lama avea şi el problemele lui...

De altă natură, desigur, dar la fel de neliniştitoare. Convins de reîncarnarea fiinţelor după moarte, într-o altă fiinţă vie, Houen-Lun nu vedea ce putea să împiedice ca oamenii să se reîncarneze în Orphezi, în Ehiri, în Odéous, în Baphometi şi invers. Aceasta mărea durata ciclului care trebuia parcurs înainte de a ajunge la fericirea supremă. În schimb, inactivitatea sa voită vis-á-vis de lume şi de locuitorii ei se găsea într-o stare jalnică de o vreme încoace... Houen-Lun reuşise să se contopească cu misterioasa Putere supranaturală care se manifesta în natură, dar cum să se scuze pentru atitudinea sa în completă contradicţie cu maximele care porunceau să nu ucidă nici o fiinţă vie, să nu facă rău nimănui, nici păsărilor, nici patrupezilor, nici florilor, nici ierbii?

Până acum acceptase uciderea Baphometului venit pe Pământ, spunându-şi că această ticăloasă creatură ameninţă armonia lumii. Din aceleaşi motive acceptase să-l ajute pe Marele Maestru al Templierilor în cruciada sa împotriva Baphometilor. Dar aceste creaturi perverse nu erau şi ele născute de Stăpânul Lumii Adibuda? Aşadar, de ce să le suprime când şi tigrul de pe munte avea dreptul său la existenţă? Lumea nu e, desigur, decât o iluzie, dar unde se ascunde realitatea în imensitatea universului? Trebuia oare să-nceteze să-i mai ajute pe aceşti războinici accidentali, cu obiceiuri necioplite şi cu credinţă primitivă?

Un asemenea abandon însemna pur şi simplu pierzania lor. Fără sprijinul psihic al înţelepţilor lama, ei n-ar fi fost decât nişte jucării în ghearele tigrilor Baphometţi. La urma urmei, cine risca mai mult să tulbure armonia lumii? Baphometţii, desigur! dar orgolioşii Templieri, Ospitalierii, Teutonii, nu erau oare la fel de lacomi şi dispreţuitori ca aceste fiinţe ticăloase?

Sfâşiat de îndoieli, Houen-Lun îşi dădea seama că era departe de a fi ajuns la dezinteresarea supremă, că legături strânse îl uneau încă cu această lume ticăloasă la care credea că renunţase...

Inima îl împingea să-şi ajute semenii, oamenii.

Raţiunea îi spunea că, acţionând astfel, trebuia să intervină mereu mai mult în derularea evenimentelor, flagrantă contradicţie cu doctrina sa...

Incapabil să ia o hotărâre, lama îşi alungă orice gând din minte.

Timpul se scurse rapid.

Templierul şi tibetanul aflară cu surprindere că armada se apropia de planeta Ethirilor. Guillaume trecu la postul de comandă, uitând de frământările sale pentru a trece la acţiune.

Houen-Lun rămase în expectativă.

Capitolul al nouălea

Sistemul planetar al Ethirilor cuprindea zece planete. Fapt important, două dintre ele păreau să fie populate de forme de viaţă, dar erau profund diferite între ele. Prima planetă, mai aproape de planeta albă, se bucura de un climat tropical. Acoperită de jungle cu vegetaţie luxuriantă, ea adăpostea o faună bogată, adesea periculoasă, oarecum comparabilă cu cea existentă pe Pământ în era secundară. Ethirii nu ajunseseră acolo decât în ultima vreme, căci nu construiseră nave capabile să navigheze prin spaţiu decât în urmă cu o sută de ani. Acest astru servea mai ales ca rezervaţie de vânătoare. Nu fuseseră instalate acolo decât câteva posturi de observaţie. După cucerirea de către Baphometi a celei de a doua planete, ea se găsea complet abandonată.

Civilizaţia oamenilor-păsări se dezvoltase în climatul temperat şi blând al planetei Eth. Ea nu era nici pe departe atât de avansată ca civilizaţia Odéous. Ethirii trăiau încă în oraşe fortificate înconjurate de ziduri înalte, cu un acoperiş transparent. Castelele, casele de locuit, aveau o cale de acces pe deasupra, printr-o porţiune de acoperiş întărită.

Proprietarii lor puteau zbura cu uşurinţă pe distanţe mari. Uneori ei foloseau pentru transportul încărcăturilor grele, baloane dirijabile trase de păsări puternice numite retrel. Evoluţia vieţii animale urmase un curs special pe Eth. Aproape toate speciile puteau să zboare.

Pe lângă aripile lor puternice, Ethirii posedau braţe terminate cu patru degete, degetul mare opus permiţându-le să execute orice fel de munci.

Pentru a-i împiedica pe aceşti nefericiţi să zboare, Baphometii le rupseseră oasele umerilor care se sudaseră

la loc răsucite, împiedicându-i să-şi întindă aripile, dar aceşti cruzi stăpâni avuseseră grijă să nu le răsucească mâinile, indispensabile pentru a cânta.

Firi paşnice, Ethirii se lăsaseră cuceriţi aproape fără a se împotrivi. Ei nu erau înrobiţi decât de vreo treizeci de ani. Sclavi blânzi, cu genele lor de un alb imaculat, erau de asemenea excelenţi muzicanţi.

Guillaume aflase toate acestea de la Souz, dar deocamdată nu prea-l interesau, el dorind numai să afle dacă Eth fusese lăsată fără apărare.

Detectorii nu reperară nici o mină; în ce priveşte cele trei Luni, ele se dovediră părăsite. După cum se părea, Baphometţii nu avuseseră timp să le fortifice.

Cercetarea planetei dădu la iveală faptul că ea fusese evacuată. Nu fusese lăsată decât o garnizoană de roboţi însărcinaţi cu supravegherea sclavilor şi cu înăbuşirea oricărei revolte.

Vârful unei coline care acoperea fortul era protejat de o vastă cupolă luminoasă.

Totuşi, de data aceasta, Baphometţii nu trecură la distrugeri sistematice. Eth, planeta înflorită, producea esenţe foarte mult căutate de ticăloasele creaturi. Aceştia lăsaseră intacte plantaţiile imense cu plante selecţionate cu mare grijă de-a lungul anilor. Numai uzinele din apropierea lor fuseseră distruse.

Asta îl bucură foarte tare pe Guillaume care nici nu se mai deranjă să distrugă fortăreaţa inamică. Trupele sale ştiau foarte bine ce au de făcut şi lichidară rapid garnizoana.

După acestea, Marele Maestru se îndreptă spre Ethor, capitala planetei, pentru a întâlni mai-marele acelor locuri.

Avu tot timpul să admire delicata arhitectură a oraşului pe care îl survola la joasă înălţime. Străzile, inutile înainte de sosirea Baphometţilor, şerpuiau aruncate la întâmplare. Numai câţiva colaboratori demni de dispreţ îşi păstraseră aripile intacte.

Privilegiu fără mare utilitate, ei avuseseră de asemenea dreptul de a pilota dirijabile de transport. De la sosirea

flotei, cea mai mare parte a acestor creaturi laşe fugise în regiunile deşertice ale planetei. Lipsiţi de arme, ei nu reprezentau nici un pericol şi aveau să fie curând forţaţi să se predea.

Souz îi dădu asigurări Templierului că avea să fie uşor să vindece nefericitele victime ale Baphomeţilor. O operaţie chirurgicală foarte simplă avea să le redea posibilitatea de a-şi folosi aripile.

Guillaume fu întâmpinat pe platforma de deasupra palatului cu trilurile melodioase ale unei orchestre şi de un cor care cânta imnuri în onoarea eliberatorilor planetei. Fu apoi introdus în încăperile uriaşe cu tavane înalte, ai căror pereţi erau împodobiţi cu stinghii de argint şi cuiburi garnisite cu catifea, acum, inutile.

Arros, venerabilul Ethir care guvernase cândva planeta, îl primi cu cele mai mari onoruri. El şi miniştrii săi se aruncară la picioarele Templierului, sărutându-i mâinile în semn de recunoştinţă. Guillaume se lăsă un moment pradă acestor efuziuni sentimentale, apoi îl ridică nerăbdător pe Arros, rugându-l pe Souz să-i traducă:

— Nu vă înjosiţi în felul acesta! porunci el. Asemenea practici sunt rezervate divinităţilor şi eu nu sunt decât o umilă creatură a lui Dumnezeu cel Atotputernic, Stăpânul Universului! Nu veneraţi deci nici un dumnezeu pentru că aveţi o astfel de atitudine faţă de o creatură a lui, voi care semănaţi cu îngerii religiei noastre?

— Ba da! răspunse bătrânul Ethir prin intermediul căpitanului Odéous. Noi credem într-un creator suprem care domneşte asupra întregului Univers, dar nu înseamnă că-l renegăm dacă-i mulţumim pentru bunătatea lui prin intermediul Vostru, Voi care i-aţi alungat pe monştrii care ne oprimau…

— Spune-mi bătrâne, continuă Marele Maestru, Dumnezeul tău a trimis pe planeta sa pe fiul său prea-iubit care, luând înfăţişarea voastră, a venit să vă mântuiască de păcatul originar?

— Desigur! răspunse Arros uimit. De unde poţi să ştii asta, tu care vii aici de pe o planetă îndepărtată? Dhret s-a

încarnat, cu câteva secole în urmă, pentru a dărui poporului nostru preceptele unei religii în conformitate cu dorinţele Tatălui Său Atotputernic…

De data asta, Guillaume se simţi foarte fericit. Găsise, în sfârşit, dovada atât de mult căutată. Pământul nu fusese singurul loc ales pentru Încarnări. Exista un Cristos pe această planetă. Toate îndoielile sale pieriră într-o clipă. Nici Odéousii, nici Orphezii cu înfăţişare de demoni nu atinseseră încă stadiul de evoluţie când Dumnezeu să socotească potrivit să-l trimită pe Fiul său Prea-Iubit să le aducă la cunoştinţă Cuvântul Sfânt, dar aceşti Ethiri angelici, erau ca şi Pământenii aleşi de Cristos care luase înfăţişarea locuitorilor acestei planete…

— Şi cum a murit El? se interesă nerăbdător Templierul.

— Încărcat de ani şi venerat de poporul nostru! răspunse Arros. Cum ar fi putut muri altfel? Noi îi datorăm multă recunoştinţă pentru că ne-a dăruit Preceptele Sfinte, model de viaţă pentru a ajunge după moarte la fericirea supremă!

Guillaume albi. Fără durerea unei morţi ruşinoase, cum ar fi putut acest Cristos să mântuiască aceste creaturi?

— Şi care sunt învăţăturile pe care vi le-a adus el?

— Să nu ne ucidem semenii, să nu ne hrănim cu carne, ci numai cu seminţe şi vegetale, să părăsim cuibul familial pentru a ne face propriul cuib la vârsta de cincisprezece ani, să ne creştem puii şi să-i îngrijim, să avem grijă de cei ai căror părinţi sunt morţi, să ne căsătorim cu văduva fratelui, dacă, din întâmplare acesta părăseşte prea repede această lume, să dispreţuim bogăţia şi să nu căutăm bunuri materiale în afară de cele necesare, de a-l lăuda pe Dumnezeul Universului prin cântecele noastre de două ori pe săptămână şi să ne reunim cu toţii la comemorarea morţii lui Dhret pentru a-l glorifica, să nu furăm decât de la cei bogaţi, să-i ucidem cu blândeţe pe fraţii noştri prea bătrâni…

— Ce? se sufocă Guillaume, acest impostor a recomandat euthanasia şi poligamia, pe Cristos! Îţi baţi joc de mine, bătrâne, ai grijă!

— Nu are rost să te superi, prietene, fiecărei rase i se potriveşte o altă morală; ceea ce este bun pentru noi oameni-păsări, nu e obligatoriu să fie bun şi pentru voi, războinicii veniţi de pe o altă planetă. Astfel, el ne-a interzis să ne luptăm pentru a cuceri bunurile altor popoare, în timp ce Dumnezeul tău îţi ordonă să lupţi fără încetare împotriva altor popoare din univers pentru a-ţi mări moşia. Căci eu nu-mi fac nici un fel de iluzii, străine; am schimbat pur şi simplu stăpânii şi noi îţi mulţumim pentru că pari mai îndurător şi mai blând decât ticăloşii de Baphometţi...

O urmă de zâmbet lumină privirea lui Souz când traduse aceste vorbe şi Guillaume se eschivă răspunzând:

— Te înşeli, bătrâne! Templierii nu au înrobit niciodată pe nimeni, ei se mulţumesc să răspândească în univers Cuvântul Sfânt....

— Tocmai asta este, căci el nu corespunde deloc cu învăţătura pe care o aplicăm noi!

— Doctrina, ta, este adevărat, diferă foarte mult de a noastră, totuşi venerezi un Mântuitor şi va fi uşor să-ţi explicăm erorile Dogmei pe care poporul tău a urmat-o până acum. De exemplu, nu trebuie în nici un caz să te căsătoreşti cu văduva unui frate din moment ce eşti deja căsătorit, căci este interzis să ai mai multe soţii...

— La voi, poate, dacă rasa ta este prolifică, dar noi, care nu facem decât un ou care scoate pui după incubaţie de doi ani, cum am putea să ne perpetuăm rasa dacă n-ar fi toate femeile nubile fecundate?

Guillaume oftă.

— Încurcate sunt căile Domnului! Acum îmi dau seama cum de un extraterestru diferă de om. Nevoile sale, morala sa, spiritul său nu sunt comparabile cu ale noastre, aşadar, cum ar putea o religie să fie mai vasală. Chiar pe Pământul nostru există numeroase feluri de a-l adora pe Dumnezeu, dacă ar exista o dogmă aplicabilă tuturor... Pari animat de bune intenţii când preconizezi poligamia... La alte popoare, mai prolifice, există la naştere o selecţie pe care ei o numesc eugenică; acesta este cazul Orphezilor, cred, care suprimă toţi puii care prezintă diformităţi sau tare. Toate

acestea sunt interzise de Dumnezeul nostru! Dar cum să ştii dacă trebuie să impunem Legile Sale la popoare ca ale voastre?

— Eşti în mod vădit înţelegător şi bun şi ţii cont că toate ingerinţele în patrimoniul nostru universal ar însemna un nou sclavaj. Totuşi trebuie să iei o atitudine şi pari sfâşiat de îndoieli...

— Într-adevăr mă confrunt cu probleme foarte dificile, dar mă rog lui Dumnezeu să mă lumineze pentru a proceda cum e drept şi după dorinţele Sale. Deocamdată, voi lăsa o mică garnizoană pe planeta voastră. Veţi fi liberi să practicaţi religia după cum vă e voia. Mai târziu, după ce războiul împotriva Baphometţilor se va sfârşi, vom avea timp să reflectăm asupra atitudinii pe care va trebui s-o adoptăm. Du-te acum...

Ethirul se retrase; cu aripile sale mari care-i atârnau pe spate părea nătâng şi diform, dar ce uşor şi graţios trebuia să arate atunci când plana în aer cu penajul său imaculat!

Guillaume se întoarse fără a mai întârzia la nava sa amiral. Înainte de a părăsi acest sistem solar voia să arunce o privire asupra planetei vecine pentru a se asigura că nici un fel de trupe inamice nu-şi găsiseră refugiul acolo. Escadrila efectuă o călătorie rapidă şi Marele Maestru debarcă în această lume nouă, neînchipuit de luxuriantă şi de sălbatică.

Lianele vorace înconjurau deja instalaţiile precare ale Ethirilor dărâmând zidurile cu greutatea lor.

Templierul şi escorta sa găsiră arbori monstruoşi al căror trunchi şi ramuri erau acoperite de spini lungi. După spusele lui Souz, Ethirii foloseau aceste săgeţi ascuţite, în locul săgeţilor de oţel, căci ele conţineau o otravă puternică ce omora în câteva secunde. Soldaţii făcură provizii de astfel de spini, în ciuda dificultăţilor pe care le întâmpinară când încercară să le desprindă din copaci. În această pădure trăiau nenumărate alte plante cu sucuri care îmbătau, cu sucuri iritante, sau otrăvitoare, pe care Baphometţii le recoltaseră din plin până acum.

Tot acolo se găseau liane care strangulau cu o rapiditate care întrecea orice închipuire. Nenumărate schelete de animale suspendate deasupra solului semnalau prezenţa acestor ucigaşi vegetali implacabili.

Guillaume înţelese repede că nici o garnizoană nu putea supravieţui în aceste locuri ostile, cel puţin dacă ar fi dispus de mijloace de a lupta împotriva ierburilor, care, în fiecare noapte, recâştigau terenul pierdut peste zi, prin tăiere.

El părăsi deci aceste locuri blestemate, după ce-şi consultă oracolul, pe Houen-Lun, care-i confirmă impresiile. În afară de o legiune de păsări şi insecte, nici o creatură înzestrată cu raţiune nu trăia aici.

Liniştit acum, Marele Maestru puse cap spre Odd, pentru a-şi concentra forţele într-un ultim asalt.

Pe drum, el primi o veste excelentă: flota inamică dispăruse din spaţiu.

Acest fapt era îmbucurător pentru viitorul apropiat, dar neliniştitor pentru viitorul mai îndepărtat. Templierul se confesă lui Souz, a cărui inteligenţă o aprecia în mod deosebit, iar acesta îi confirmă temerile.

— Am discutat în de-amănunt cu Orphezii, îl asigură căpitanul Odéous şi iată concluziile lor. Baphometţii sunt nişte laşi. Anexează cu plăcere planete care nu opun decât o slabă rezistenţă, aşa cum a fost cazul până acum. Ei credeau cu siguranţă că Pământul vostru era slab apărat şi mare le-a fost surpriza când au descoperit că în faţa lor se află o populaţie hotărâtă să se opună cu toate forţele. Cum voi dispuneţi, pe lângă altele, de tehnologii echivalente cu ale lor, aceşti ticăloşi au adoptat tactica zidurilor. Numai planeta lor dispune de un dispozitiv puternic în spatele căruia se găsesc la adăpost. Sateliţii lor formează o centură ermetică pe care puţine nave sunt capabile s-o pătrundă şi, chiar în cazul în care asediatorii au reuşit să producă o breşă, ar avea de luptat împotriva escadrilelor comasate în spatele acestora. Pe Baphom există resurse minerale şi alimentare care îi pot ajuta să reziste ani în şir. Ce importanţă are pentru ei dacă trebuie să-şi sacrifice sclavii!

— Cunoaştem foarte bine această tactică, mormăi Guillaume mângâindu-şi inconştient barba neagră ca smoala. Şi regii noştri dispun de cetăţi întărite şi ducii lor, conţii lor locuiesc în castele cu ziduri groase care sunt foarte greu de distrus, cu excepţia sferelor noastre explozive care le distrug cu uşurinţă! Suntem experţi în arta asediilor şi suntem foarte pricepuţi la tacticile necesare în acest gen de luptă. Aşadar, de ce nu l-am ataca pe inamic pe propriul lui teren, din moment ce dispunem de efective suficiente?

— Există un motiv foarte puternic, Nobile Senior, remarcă înţeleptul Odéous. Atunci când luptaţi pe Pământ, trupele voastre se puteau aproviziona pe teren. Dar în spaţiu va fi altă situaţie. Cum ar putea navele voastre să rămână în apropiere de Baphom fără a se aproviziona cu combustibil şi hrană? Ar trebui să vă divizaţi forţele în două, o parte să revină pe Odd pentru aprovizionare, în timp ce partea cealaltă ar rămâne să asigure forţa de asediu. Astfel, inamicului i-ar veni foarte uşor să efectueze raiduri cu efective numeroase, iar voi aţi fi inferiori din punct de vedere numeric şi, cu toată vitejia luptătorilor voştri, aţi suferi pierderi importante, poate chiar catastrofale. Apoi, după ce efectivele voastre ar fi împuţinate, Baphometţii, asiguraţi că se vor bate zece la unu, le-ar veni repede de hac navelor voastre!

Iată nişte cuvinte care trebuiau să dea de gândit tuturor călugărilor-soldaţi, care cunoşteau arta războiului.

Guillaume nu putu să nu recunoască justeţea părerilor aliatului său. Desigur, era posibil să-i lase pe Baphometţi claustraţi pe planeta lor şi să exploateze planetele eliberate pentru a forma noi escadrile de cruciaţi. Dar, pe de altă parte, aceşti demoni ar profita şi ei pentru a se întări şi instalaţiile lor ar fi intacte, în timp ce Templierii nu puteau conta pe Odd…

Timpul se scurgea inexorabil în favoarea asediaţilor care, într-o zi ar ieşi în forţă din ascunzişul lor.

Aşadar, trebuia să aleagă: să apere Pământul, care nu prezenta cine ştie ce interes strategic din moment ce

ştiinţa sa aflată încă în stare rudimentară, nu permisese construirea de uzine mari, sau Odd, singura capabilă să furnizeze în cantităţi mari minerale necesare duplicatoarelor şi alchimiştilor care produceau mecanismele delicate necesare navelor şi armamentului.

Dacă stătea să se gândească mai bine, Baphometţii aveau hărţi foarte amănunţite şi numai Marco Polo cu instrumentele sale putea schimba cursul evenimentelor...

Dar transmiţătoarele nu înregistrau nici o veste de la veneţian. Fusese oare demascat, sau se găsea încă în fortăreaţa inamică?

Poate că Houen-Lun ar fi putut răspunde la această întrebare, dar înţeleptul tibetan, căzut într-un fel de stare cataleptică, se retrăsese din această lume şi din intrigile ei.

Guillaume rămăsese deci singur în faţa problemelor sale, în timp ce armata încă neînvinsă se îndrepta spre Odd...

* *

Marco Polo îşi ţinuse promisiunea. Părăsise Chang-Tou la patru zile după plecarea escadrilelor Marelui Maestru; înţeleptul Lama Tarin, fratele Bérard şi fratele Montclar îl însoţeau, deghizaţi, evident în Lyzogani şi vorbind curent limba acestor extratereştri.

Ruta urmată de această navă nu era prea diferită de aceea urmată de flota de invazie, aşa că pseudo-negustorii ajunseră fără probleme pe satelitul 289.

Acolo lucrurile se complicară puţin. Garnizoana fusese schimbată şi nici unul dintre noii veniţi nu-l cunoşteau pe Marco Polo. Desigur, memoria ordinatorului central păstra momentul trecerii Lyzoganilor, dar căpitanul Odéous care comanda această staţie, le ceru acestora să rămână pe orbită şi să aştepte instrucţiuni precise. Fusese decretată starea de război şi nici o navă nu putea pătrunde în interiorul fortificaţiilor planetei Baphom fără o confirmare specială.

Marco Polo, împreună cu însoţitorii săi, trebuiră deci să aibă răbdare şi să aştepte până ce sosi autorizaţia cerută. Se părea că mai-marii Baphometi aveau alte preocupări, căci pământenii rămaseră să aştepte în afara razei de acţiune a armelor de apărare de pe satelit, timp de cinci zile nesfârşite.

Neliniştit, veneţianul îşi storcea creierii pentru a născoci un subterfugiu care să-i asigure ducerea la bun sfârşit a misiunii sale dar degeaba. Nu trebuia în nici un caz să dea de bănuit Baphometilor şi să compromită astfel reuşita acestei operaţiuni de o importanţă extremă pentru pământeni.

Mai avea şi alte probleme pe cap, deoarece Tarin nu se arăta deloc cooperant. Tibetanul refuza să-şi abandoneze meditaţiile pentru a sonda gândurile ocupanţilor satelitului şi veneţianul nu ştia cum să-l mai stimuleze. Cât priveşte cei doi Templieri, aceştia nu făceau parte dintre cei mai buni recruţi, ci erau palavragii incorigibili care flecăreau întruna despre subtilităţile luptei cu sabia şi de tactici de război, făcând mereu figuri de scrimă prin încăperea strâmtă.

Marco Polo se învârtea ca un leu în cuşcă, şi începuse să se întrebe dacă vicleşugul lor nu fusese descoperit, când primiră în sfârşit autorizaţia de aterizare.

Fiecare ocupant îşi făcu ultimele retuşuri la machiaj şi, când căpitanul îşi făcu intrarea, totul era pregătit pentru primirea lui.

Comandantul Odéous îi examină cu mare atenţie pe „Lyzogani” comparându-i cu fotografiile făcute la prima sosire a vizitatorilor lui Zolial, apoi verifică minuţios încărcătura şi îşi dădu în sfârşit osteneala să mormăie:

— Totul pare să fie în ordine, veţi merge direct pe Baphom, căci Împăratul nostru se teme ca nu cumva fortificaţiile noastre să fie supuse vreunui atac, aşa că el doreşte ca instrumentele să fie livrate direct în palatul său. Veţi ateriza aşadar direct pe astroportul imperial iar acolo veţi primi noi instrucţiuni. Două astronave vă vor escorta până la Baphom din motive de securitate. Vă sfătuiesc să

urmaţi întocmai aceste instrucţiuni, căci de asta depinde viaţa voastră dacă încă mai ţineţi la ea…

După spusele acestea, sclavul Baphometţilor le întoarse spatele fără alte politeţuri şi se întoarse la postul său.

Marco Polo reperă cu uşurinţă cele două nave anunţate şi se puse imediat la dispoziţia comandanţilor lor. Acestea încadrară nava şi cele trei nave porniră în direcţia planetei Baphom.

Înscriindu-se pe această traiectorie, veneţianul avu grijă să analizeze cu mare atenţie împrejurimile. Astfel putu observa nenumărate patrule care circulau în toate direcţiile, făcând imposibilă orice încercare de a pătrunde în acest spaţiu. Escadrila fu verificată în mai mult de zece rânduri înainte de a ajunge la locul de aterizare de pe Baphom.

Acolo, un spectacol grandios şi totodată înspăimântător îi aştepta pe pământeni. Cât vedeai cu ochii, nave de toate mărimile erau aliniate, grupate pe escadrile. Numărul lor se ridica la al celor din armata lui Guillaume, dar mai trebuiau puse la socoteală nenumăratele nave staţionate pe sateliţi şi chiar în altă parte a planetei Baphom.

Bérard şi Montclar fură cuprinşi de o spaimă justificată şi Marco Polo trebui să-i liniştească amintindu-le că dacă misiunea lor reuşea, toate aceste nave aveau să rămână fără comandanţi. Aceasta îi mai linişti puţin pe Templieri, prea puţin obişnuiţi cu asemenea privelişti.

Înainte de a pătrunde în atmosfera planetei, nava fu supusă unui nou control, efectuat de data aceasta de către sclavi Orphezi…

Cei doi călugări reuşiră cu greu să se stăpânească, într-atât aceste creaturi evocau diavolii din infern, discipoli ai lui Lucifer. Totuşi, pământenii trecură cu bine şi această încercare şi, câteva minute mai târziu, primiră autorizaţia de a ateriza în faţa palatului, dar pilotaţi automat, ca toate celelalte nave, fără-ndoială pentru a evita ca nişte candidaţi la sinucidere să-şi izbească nava de instalaţiile de apărare.

În sfârşit, după o aterizare perfectă, trapa navei se deschise şi cei patru pasageri se găsiră în faţa unei escorte

formată din roboţi. De data aceasta, trebui ca Tarin să se hotărască să-i urmeze pe tovarăşii săi...

Marco Polo, neliniştit pentru încărcătura sa, întoarse de mai multe ori capul. Sclavi Ethiri începuseră deja să se ocupe de transbordarea preţioaselor instrumente în vehicule înşirate lângă navă.

Veneţianul scoase un oftat de uşurare. Se părea că Baphometţii nu aveau nici un fel de bănuieli şi primeau marfa, aşa cum fusese convenit.

Nu se schimbase nimic de la prima sa vizită, numai că patrulele erau mai numeroase, controalele mai dese, dar palatul se ridica până spre cer. Împăratul nu socotea situaţia într-atât de periculoasă pentru a îngropa turnul înalt în ascunzişul subteran.

Escorta pământenilor urmă acelaşi traseu ca la prima vizită a veneţianului. După cât reuşi să-şi dea seama, ascensorul îl duse la acelaşi etaj şi fură introduşi într-un apartament identic cu cel ocupat anterior.

Din moment ce nu era vorba de o celulă întunecată, Marco Polo era perfect satisfăcut. Totuşi, cum escorta se retrase fără a scoate o vorbă, el se hotărî să-i întrebe:

— Aş putea să ştiu când va fi posibil să mă întâlnesc cu un senior baphomet?

— Întrebare fără răspuns, replică robotul cu o voce spartă. Seniorii noştri ştiu de prezenţa voastră aici, vă vor chema când vor crede de cuviinţă. Vă previn că este periculos să treceţi de uşa de intrare fără a fi invitaţi s-o faceţi, veţi primi gloanţe care nu fac deloc bine trupurilor voastre şi care devin mortale în caz de recidivă.

După aceste cuvinte, creatura de metal se întoarse cu spatele şi plecă.

Prima grijă a lui Marco Polo fu să-şi ducă degetul la buze, pentru a semnala însoţitorilor săi, că orice situaţie este ascultată.

Bosumflaţi, Templierii merseră să se lungească pe canapelele moi, în timp ce Tarin îi transmise tovarăşului său un mesaj telepatic:

— Nu sunt întrutotul de acord cu obiectul misiunii noastre, îl informă el. Acest amestec în existenţa unor creaturi dotate cu raţiune nu-mi place deloc, dar Houen-Lun m-a însărcinat să veghez asupra ta. Iată deci, ce am putut afla: Baphometţii au detectat armada Marelui Maestru al Templierilor. Au hotărât să rămână în expectativă şi să se baricadeze în spatele puternicelor lor dispozitive de apărare, unde dispun de o superioritate zdrobitoare. Cât despre ceea ce ne priveşte în mod direct, nu am înregistrat nici o urmă de îndoială…

Această informaţie era, evident, de cel mai mare interes şi Marco Polo ar fi dat orice pentru a-i putea transmite asta lui Guillaume dar din nefericire era imposibil.

Întrebă însă în gând:

— Crezi c-or să ne lase să părăsim planeta pentru a mai aduce marfă?

— Nu ştiu asta. În momentul acesta Zolial se găseşte în conferinţă cu generalii săi. Nu are timp să se intereseze de noi. Acum, lasă-mă să mă concentrez, o să te avertizez când va fi cazul.

Tibetanul întrerupse contactul psihic cu Marco Polo şi, cu toate eforturile acestuia, nu reuşi să primească informaţii mai detaliate.

Oricum, se părea că Lyzoganii se bucurau încă de anumite prerogative, căci imediat ce roboţii ieşiseră pe uşă, patru sclave cu trupuri delicate şi graţioase se strecurară în încăpere.

Ele venită să-i tenteze cu neruşinare pe invitaţi, curioase să se documenteze asupra anatomiei acestora. Judecând după purtarea lor, nu fură deloc seduse de virilitatea Lyzoganilor, căci merseră într-un colţ al camerei, se aşezară turceşte pe o blană cu păr lung şi moale şi începură să şuşotească între ele făcând comentarii care le făcea să râdă ca nişte apucate.

Pe urmă una dintre ele veni iarăşi lângă Marco Polo, a cărui statură părea să o impresioneze şi se aşeză în faţa lui, cu mâinile în şolduri, cu sfârcurile sânilor împungându-i ţesătura diafană a rochiei şi-i surâse maliţios. Apoi se

apropie de el, strecurându-şi mâna pe sub cămaşa lui pentru a-l mângâia pe gât şi-i şopti la ureche:

— Tu eşti străinul care a plecat cu Aira?

— Da! încuviinţă veneţianul. Era prietena ta?

— Sora mea... Eu mă numesc Daicha. Ce s-a întâmplat cu ea? Prefă-te că mă-mbrăţişezi dacă nu te dezgust prea tare. Ştii că suntem spionaţi...

— Eşti chiar mai drăguţă decât ea. Te sărut cu cea mai mare plăcere! o asigură veneţianul trecând la acţiune. (Asta dură câteva momente după care vorbi din nou:) Buzele tale sunt ca de catifea! Şi parfumul tău ar înnebuni orice bărbat...

— Spune-mi despre Aira..., insistă sclava.

— Este bine, am lăsat-o pe planeta mea..., răspunse evaziv Marco Polo.

— Nu eşti Lyzogan, ştiu că eşti deghizat. Spune-mi de unde vii, poporul tău este puternic şi bine înarmat?

Pământeanul ezită o clipă, căci confidenţele riscau să-i compromită planurile; pe de altă parte, se găsea izolat fără legături cu Templierii şi o aliată nu era de dispreţuit. De altfel, sclavele femei nu purtau proteze. Răspunse deci:

— Vin de pe Pământ, dispunem de o flotă puternică, aflată nu departe de Baphom, de aceea împăratul Baphometţilor a decretat starea de urgenţă. Ar fi posibil un atac asupra acestei planete?

— Vai, nu! apărarea ei este inexpugnabilă. L-am auzit vorbind pe Fizzur. Baphometţii au hotărât să se retragă în spatele centurii de sateliţi şi să aştepte ca ai tăi să vină aici pentru a-i decima. În momentul acesta ai tăi atacă planeta mea, Odd, de-ar reuşi s-o elibereze! Apoi vor ataca, fără îndoială, Eth şi Orph, dar trebuie avertizaţi să nu se aventureze în fortăreaţa de pe Baphom.

— Cum aş putea face asta? şopti Marco Polo. În mod normal, ar fi trebuit să-mi las marfa pe un satelit şi să plec din nou către Lyzog dar Baphometţii au hotărât altfel, căci toate legăturile cu celelalte planete sunt întrerupte...

— Ne mai gândim la asta..., şopti Daicha, care se făcuse mică în braţele lui, gemând de plăcere. Ia-mă în braţe, te doresc...

Surprins, veneţianul o duse în braţe până la pat şi-o aşeză cu mare grijă. În clipa aceea intră un robot şi porunci:

— Seniorul Fizzur îl aşteaptă pe Lyzoganul Polo! Pământeanul se-ndreptă de spate îşi netezi părul şi hainele, după care îl urmă pe ghidul său. Ştia că Baphometţilor nu le plăcea să aştepte.

Guvernatorul oraşului Tekaph îl primi în acelaşi apartament luxos pe care-l ocupase la vizita precedentă a pseudo-Lyzoganului.

— Salutări, curajosul meu Polo! exclamă el jovial. Trebuie să te felicit, instrumentele tale sunt minunate, nici un drog nu ne-a procurat o asemenea chintesenţă de plăceri! Împăratul este încântat... Am aflat că ţi-ai îndeplinit întocmai misiunea, ceea ce este grozav: ne place să avem servitori fideli! Din păcate, pentru scurtă vreme, ne va fi imposibil să te lăsăm să pleci iarăşi după marfă, nişte piraţi ameninţă căile noastre de comunicare şi nu te putem lăsa să înfrunţi asemenea pericole. Nu-ţi face nici un fel de probleme, acest incident va fi de scurtă durată şi vom relua schimburile fructuoase cu planeta ta! Ia spune-mi: n-ai avut nici o problemă pe drum, n-ai reperat vreo flotă?

— Nu, Senioria Voastră, totul a decurs cum nu se poate mai bine, lăsând la o parte incidentele obişnuite. Am întâlnit o perturbaţie magnetică, dar ne-a scuturat numai puţin, nimic serios...

— Voiam să mă asigur că piraţii nu au trimis ceva nave către Lyzog, dar se pare că n-au făcut-o, spusele tale ne confirmă informaţiile. Ei, bine! Bravul meu negustor, înapoiază-te în apartamentele tale, va trebui să rămâi acolo o vreme, dar noi îţi vom oferi tot ce doreşti pentru a-ţi petrece vremea în mod plăcut! Sclavele par să fie pe gustul tău?

— Desigur, Seniore! Daicha este o creatură minunată, tocmai voiam s-o încerc atunci când robotul vostru a venit să mă cheme!

— Perfect! Întoarce-te în apartamentul tău şi bucură-te de ea după pofta inimii! Când te plictiseşti de ea, o să-ţi trimitem altele.

— Fiţi binecuvântat, Alteţă! Umilul şi supusul vostru servitor nu doreşte decât să vă fie de folos...

— Îmi placi, cred că suntem făcuţi să ne înţelegem! Du-te... Dacă am nevoie de tine, pun să te cheme!

Marco Polo se retrase făcând numeroase plecăciuni. Luă din nou ascensorul şi se întoarse la frumoasa Odéous, care-l aştepta alungită pe canapea.

Într-un colţ, cei doi Templieri devorau mâncăruri cu aspect apetisant, în timp ce tibetanul stătea chircit pe un covor în poziţia lotus.

Veneţianul îşi descălţă cizmele şi se lungi alături de Daicha.

— Totul a mers bine? întrebă ea cu voce scăzută.

— Da, a vrut numai să mă întrebe cum am călătorit şi să-mi spună că voi rămâne aici o vreme. Într-un fel, n-am de ce să mă plâng, atâta timp cât nu duc lipsă de companie!

— Asta aşa e! răspunse ea.

Spunând acestea, apăsă un buton aflat la îndemână. Un voal opac izolă imediat patul de restul camerei.

— Acum cred că vom fi obligaţi să facem dragoste... chicoti ea. Nu te deranjează prea tare?

Temperamentul veneţianului îi alungă orice îndoială asupra acestui subiect... Cât despre Fizzur, dacă privea această scenă, trebuia să fie satisfăcut.

În zilele care urmară, trimisul lui Guillaume trăi ca un paşă. Între timp acesta află amănunte despre felul cum erau organizate sclavele. Reuşiseră chiar să fure diverse instrumente foarte utile: mai multe dispozitive de comandă pentru roboţi, care aveau forma unui cilindru care putea fi strecurat în buzunar şi chiar arme care arătau ca un stilet şi din care ţâşneau raze ucigătoare. Cel mai preţios obiect era, fără-ndoială, o cheie electronică cu care putea fi anulat câmpul magnetic de la uşi. Toate acestea fuseseră furate

din coşuri de gunoi; erau aparate deteriorate pe care ele le puseseră cu migală din nou în funcţiune.

Totuşi, deocamdată, veneţianul nu putea face altceva decât să aştepte. Încă nu putea lua legătura eu exteriorul şi Tarin nu se arăta deloc cooperant.

Această situaţie dură câteva săptămâni...

În acest timp Guillaume de Beaujeu se plictisise neavând cu ce să-şi petreacă vremea în mod plăcut ca Marco Polo.

Drumul către Odd nu pusese nici un fel de probleme; numai o navă inamică deteriorată de un meteorit antimaterie fusese capturată, dar ocupanţii ei nu deţineau nici un fel de informaţii interesante.

O patrulă a Ospitalierilor veni în întâmpinarea armadei care ateriză pe satelitul Lyzar, după care Marele Maestru se întâlni cu Jean de Villiers în capitala planetei Odd.

În momentul în care intră în sala aparatelor, îl găsi pe Marele Maestru al Ospitalierilor tronând pe un postament pe care se putea vedea emblema Ordinului său. La dreapta sa stătea un preot în robă purpurie, la stânga se afla un călugăr cu o figură vicleană pe care îl identifică imediat ca fiind un dominican din Sfânta Inchiziţie.

Încruntându-şi sprâncenele groase, Guillaume de Beaujeu se apropie de aliatul său care arboră un zâmbet alunecos.

— Bine ai venit pe domeniul meu, Nobile Frate. Expediţia ta a fost fructuoasă? Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Legatarul Sanctităţii Sale, preotul Liccardi şi pe preşedintele Preacinstitului Tribunal ecleziastic, Părintele Evrard, care a obţinut deja rezultate excelente în Statele mele...

— Vă salut Fraţilor, rosti Templierul din vârful buzelor. Aş putea să întreb care sunt motivele acestei întâlniri? De când şi-a arogat Jean de Villiers dreptul de a comanda pe pământurile mele?

— Lucrul acesta necesită câteva explicaţii, după câte văd, rosti Ospitalierul cu un aer batjocoritor. Dacă Eminenţa Voastră e de acord să citească bula papală...

Preotul se-ndreptă de spate şi scoase din roba sa lungă un pergament care purta un sigiliu de plumb atârnat de un şnur, îl desfăşură şi citi cu glas tare pe un ton solemn:

„Credinciosul meu servitor întru Cristos, Guillaume de Beaujeu, prin voia lui Dumnezeu, Mare Maestru al Templierilor, eu, Nicolae al III-lea, Pontif Universal prin hotărârea preoţilor şi cardinalilor reuniţi în Consiliul de la Viterbe, sub inspiraţia Duhului Sfânt, poruncim Marelui Maestru al Fraţilor Cavaleri ai Templului următoarele:

— din momentul primirii acestei bule, Jean de Villiers va trebui recunoscut ca suveran legitim şi absolut al planetei Odd, al dependinţelor sale din sistemul ei solar şi al locuitorilor ei.

— Konrad von Thierberg va primi aceleaşi drepturi şi prerogative asupra planetei Eth, în numele Fraţilor Cavaleri Teutoni. Aceste drepturi vor putea fi transmise celor care îi vor succeda la demnitatea de Mare Maestru al Ordinului lor…

— declarăm planeta Orph domeniu pontifical şi îl numim ca guvernator pe credinciosul nostru Paolo Liccardi care va fi recunoscut în afara Pământului de către toţi ca legatar pontifical.

— acordăm pentru serviciile aduse cauzei Sfintei Credinţe, planeta Baphom lui Guillaume de Beaujeu, împreună cu toată autoritatea asupra locatarilor ei, Baphomeţii; acest domeniu va fi de asemenea transmisibil succesorului său numit cu regularitate cu acordul pontifical în funcţia de Mare Maestru al Fraţilor Cavaleri ai Templului.

— dăm toată puterea şi toata autoritatea asupra acestor patru planete Reverendului Părinte Jean Evrard, în acelaşi timp Preşedinte a Sfântului Tribunal ecleziastic, agent al Inchiziţiei care va judeca şi va condamna toţi apostaţii, renegaţii, vrăjitorii, magicienii, sacrilegii care aparţin popoarelor sus-numitelor planete, incluzând toţi necredincioşii din rasa pământeană care, subjugaţi de diavol, s-ar arăta rebeli faţă de ordinele Romei sau ar cădea în greşeli capitale care aduc atingere Sfintei Credinţe.

Suntem siguri că fidelul nostru servitor Guillaume de Beaujeu se va dovedi loial şi supus şi că nu va crea nici un fel de probleme, nici nu va contesta în vreun fel dorinţele noastre, pentru mântuirea sufletului. Dacă totuşi se va arăta reticent sau rebel, vom fi obligaţi, nu fără amărăciune şi durere în suflet, să abolim Ordinul Templierilor, să declarăm toţi membrii săi pasibili de Sfântul Tribunal ecleziastic, care poate lua, cu aprobarea noastră, orice sentinţă în ce-i priveşte pe membrii acestui Ordin. Se-nţelege de la sine că, din momentul acela, toate bunurile trecătoare, Comandamentele, domeniile, câmpii şi păduri, banii de aur sau de argint, obiectele preţioase, aflate pe Pământ sau pe alte planete vor fi imediat şi fără întârziere confiscate şi date de către Noi celor pe care-i vom socoti demni să le posede. Navele şi armele de toate felurile vor trebui date Ospitalierilor şi Teutonilor.

În numele Prea Sfintei Fecioare Marii, credincioasă, şi binecuvântată, al Fiului Dumnezeului Nostru, Isus Cristos, Fiul lui, apărătorul, creatorul, mântuitorul îndurător şi mult-iubit, al Tatălui Etern şi al Sfântului Duh, AMEN."

Nici dacă ar fi fost lovit de trăsnet nu s-ar fi albit mai tare Guillaume, în timp ce rivalii săi îl priveau cu un aer triumfător, iar el tăcea cu înverşunare, strivit parcă de greutatea urii lor.

În spatele său, însoţitorii săi fideli, înfuriaţi, puseseră mâna pe mânerul spadei.

Marele Maestru se gândea. În fond, lui îi fusese acordat un domeniu încă inaccesibil, lăsându-l fără indispensabilele comori alchimiste de pe Odd. Era ameninţat chiar că va fi frustrat de posesiunile sale terestre şi extratereştrii cărora le promisese libertatea aveau să fie arşi pe rug şi torturaţi...

Toate acestea sub ameninţarea că va fi condamnat şi destituit, el, care fusese totdeauna un apărător al Sfintei Credinţe! El, care cucerise Pământurile Sfinte, care protejase Pământul de o invazie îngrozitoare!

Un val de mânie îl cuprinse.

O clipă se gândise să-şi arate dispreţul în faţa acestor şacali, dar nu făcu nimic. Întorcând spatele, Guillaume

ridică fruntea sus şi flancat de Fraţii Servitori, părăsi sala fără un cuvânt.

Îndreptându-se cu paşi mari spre nava sa, îşi lăsă gândurile să se deruleze. De fapt, ar fi trebuit să se aştepte la asta! Cum ar fi putut împăraţii, regii şi papa însuşi să poată tolera ca reprezentantul unui ordin de călugări-soldaţi să devină cel mai puternic senior pe care-l cunoscuse vreodată Pământul? Aceşti ticăloşi îi datorau totul. Fără el, ei n-ar fi decât nişte câini care se târăsc la picioarele Baphometţilor şi iată cum îşi arătau recunoştinţa! Să fi fost aceasta imaginea lui Cristos? Împlinirea cuvintelor Lui, dreptăţii Lui? Cum putea Dumnezeu cel Drept şi bun să permită asemenea ticăloşie? Numai dacă, bine-nţeles, Sfânta Treime n-ar fi decât o amăgire şi dacă adevăratul Dumnezeu al Universului îşi bătea joc de soarta unor fiinţe neînsemnate ca el! Toate vechile sale îndoieli reveniră... Şi dacă, totuşi, asta era o încercare? Dacă el, Guillaume se găsea în situaţia lui Cristos ademenit de diavol pe munte, în faţa tuturor bogăţiilor acestei lumi? Trebuia oare, ca Isus, să întindă şi celălalt obraz după ce a fost pălmuit? Era oare în cumpănă mântuirea sufletului său nemuritor? Trebuia să recunoască, puterea îl îmbătase şi până atunci se complăcuse în speranţa că va deveni cel mai bogat dintre bogaţi. Cum să împace puterea cu ascetismul? Şi dacă Ordinul avea să dispară din vina lui? Săraci şi curajoşi, Templierii fuseseră stimaţi şi respectaţi, iar acum toată lumea îi invidia...

Ajunsese, fără să-şi dea seama când, la nava sa amiral, cu spiritul înfierbântat, fără să fi luat vreo decizie. În momentul acela zări venind în galop un elur pe care-l călărea fidelul său Mareşal Pierre de Sevry.

Acesta sări din şa şi, făcându-şi semnul crucii, rosti cu o voce strangulată:

— Iubite Frate, am veşti triste! Tocmai a sosit de pe Pământ o navă cu un mesaj de la Thibaud Gaudin. Iată misiva sa... Îi cunosc conţinutul de la Fraţii noştri din echipaj care mi-au relatat dezastruoasele evenimente...

— Pe legea mea, n-au cum să fie mai rele decât ceea ce tocmai am aflat! Urmează-mă, plecăm chiar acum pe Lyzar. Toţi Fraţii să părăsească imediat planeta Odd şi să vină cu noi.

Fără să arunce măcar o privire asupra minunilor care apăreau pe ecranele de bord, cei doi Templieri, aşezaţi la postul de comandă central, aşteptară până ce nava se ridică în spaţiu pentru a-şi relua conversaţia. Între timp, Guillaume citise cu atenţie raportul reprezentantului său pe Pământ.

Veştile primite nu rezolvau în nici un fel situaţia deja atât de încurcată a Marelui Maestru…

Thibaud Gaudin îl anunţa că regii şi împăraţii nu aşteptaseră intervenţia papei pentru a se năpusti asupra lor… Toţi Templierii mai puţin importanţi, atât din Franţa, din Anglia, cât şi din Germania, fuseseră atacaţi şi ocupaţi de trupe regale sau imperiale. În Franţa domeniile Templierilor fuseseră confiscate. Numai Comanderiile fortificate mai rezistau pasiv. Bine adăpostiţi în spatele zidurilor lor groase, Templierii nu se temeau de nimic deocamdată, atâta vreme cât dispuneau de provizii. Dar în unele Comanderii situaţia era deja îngrijorătoare şi Thibaud Gaudin trebuise să utilizeze navele pentru a-i aproviziona.

Totuşi, asediatorii păreau încă nehotărâţi. Nu se lansau încă în atac, aşteptând probabil decizia papală de abolire a Ordinului Templierilor.

Thibaud Gaudin refuza să folosească fără ordin expres sferele explozive împotriva trupelor suzeranului lor, căci fiecare Templier purta gravată în inima sa următoarea maximă:

Corpul meu aparţine regelui,
sufletul meu este al Domnului,
onoarea este a mea…

El îi cerea deci lui Guillaume să îi transmită repede ce avea de făcut.

Când luă cunoştinţă de acest mesaj, Marele Maestru îşi prinse capul în mâini. Raţiunea i se tulbura. Totul se întorcea împotriva lui, papa, autoritatea supremă a creştinilor, reprezentantul lui Cristos pe Pământ, regele său, căruia îi fusese întotdeauna fidel, căruia îi împrumutase în atâtea rânduri bani, înşişi aliaţii săi cărora le încredinţase nave, arme, explozibili... şi care-i datorau totul!

Totuşi, orgoliul său se ridică mai presus. Nu! el, Guillaume de Beaujeu, nu avea să-i dezamăgească pe Fraţii săi care-i încredinţaseră titlul suprem de Mare Maestru; ei aşteptau de la el mântuirea, el avea să-i salveze, chiar dacă era renegat de toţi.

Înalţii demnitari ai Ordinului se aflau acum alături de el, aşteptându-i cu nerăbdare hotărârile. Jean de Grailly şi Otto de Grandson erau prezenţi, sfâşiaţi între statutul lor de vasali ai regelui Franţei şi al Angliei şi prietenia pentru camaradul lor de arme. Trebuiau să ia repede o decizie.

— Nobile Frate, declară francezul, eu nu am primit nici un ordin care să mă oblige să-mi retrag contingentele din armata ta. În consecinţă, puteţi în continuare să contaţi pe soldaţii francezi!

— Aceste vorbe sunt valabile şi pentru mine! îl asigură uriaşul suedez Otto de Grandson. De altfel, eu sunt un mercenar care-şi oferă serviciile cui doreşte, aşa că am hotărât să rămân fidel cauzei tale; soldaţii mei vor continua să lupte alături de voi!

Aceste cuvinte îi merseră drept la inimă lui Guillaume care respiră profund, făcu semnul crucii şi spuse:

— Vă mulţumesc, vitejii mei tovarăşi, că nu mă părăsiţi la nevoie! Sfântul Duh să mă inspire căci de hotărârile mele va depinde viitorul Ordinului. Să privim lucrurile în faţă: ce-mi rămâne de făcut pentru viitorul imediat? Flota mea este încă puternică, chiar dacă a rămas fără efectivele ospitalierilor şi teutonilor. Kubilai mi-a rămas fidel şi el, pot conta pe mongolii săi. Situaţia este deci gravă, dar nu disperată; şi pe urmă, dispunem de instrumentele acelea...

Apoi se auzi o voce joasă. Houen-Lun, ieşind din starea de meditaţie, se hotărâse să ia parte la discuţie. Tibetanul

jucase un rol capital în victoriile Templierilor, aşa că toţi îl ascultară plini de speranţă. Dar, vai! foarte repede speranţele lor se spulberară.

— Nobile Guillaume, spre marele meu regret, trebuie să te anunţ că de acum înainte nu mai poţi conta nici pe ajutorul meu, nici pe cel al discipolilor mei! Am reflectat îndelung până să iau această hotărâre... Convingerile mele îmi interzic orice intervenţie activă în derularea evenimentelor acestei lumi. Instrumentele acelea nu vor fi deci activate pentru a-i ucide pe Baphomeţi, îşi vor păstra doar puterile euforice timp de câţiva ani, dar nu vor deveni capcane mortale pentru spiritul lor. De acum înainte va trebui să lupţi fără sprijinul puterilor noastre psihice. Totuşi, nu te voi abandona acum, voi aştepta întoarcerea lui Tarin care se găseşte acum pe Baphom. Îţi voi transmite mesajele lui, în caz de nevoie. Mai târziu am să te rog să ne laşi pe Lyzog. Acolo nu există un tribunal ecleziastic care să ne condamne, Lyzoganii au o credinţă apropiată de a noastră; ei ne vor lăsa să creăm o comunitate şi să recrutăm adepţi. Hotărârea mea este definitivă.

Cu aceste cuvinte, tibetanul îşi reluă poziţia lotus şi ochii îşi îndreptară privirile în gol, contemplând imagini numai de el văzute.

O tăcere de moarte se lăsă asupra adunării. Călugării-soldaţi nici măcar nu îndrăzneau să mai privească spre Marele Maestru...

Totuşi, această noutate nu păru să-l surprindă prea tare pe Guillaume. El ştia că poziţia tibetanului era în contradicţie cu Credinţa sa. Într-o zi sau alta, avea să-i abandoneze pe Templieri... Fără să încerce să-l facă pe Houen-Lun să revină asupra deciziei sale, Marele Maestru rosti cu voce scăzută:

— ... Atunci situaţia nu mai este gravă; este disperată! Refuz totuşi să lupt împotriva Ospitalierilor şi Teutonilor. Ei sunt creştini ca şi noi şi nu fac decât să se supună ordinelor suveranului pontif, chiar dacă termenii bulei sunt inacceptabili pentru noi. Nu pot să mă hotărăsc să dau ordin fidelului meu Thibaud Gaudin să folosească sferele

explozive. Regii sunt suzeranii noştri şi noi nu putem să renegăm jurământul care ne leagă de ei, chiar dacă, în loc să ne sprijine, ne atacă… Să fie trimis imediat un mesaj către Thibaud, în care să i se transmită să adune toate forţele noastre pământene, să-i îmbarce pe toţi Fraţii noştri care sunt încă liberi, fără a uita de stocul de sfere explozive şi să se îndrepte fără întârziere spre Baphom. Toate documentele care deţin secretele alchimiei noastre şi cele legate de fabricarea navelor spaţiale să fie arse până la ultimul! Nu trebuie ca acele arme groaznice să servească Fraţilor noştri – oameni, pentru a se ucide între ei!

Fratele Jaubert se grăbi să ducă ordinul la îndeplinire, în timp ce Guillaume continuă:

— Nu prea am de ales… Sufletul îmi este îndurerat de gândul că trebuie să-i părăsesc pe nefericiţii Odéous, Ethiri şi Orphezi lăsându-i pe mâna Inchiziţiei care are să-i schingiuiască şi are să-i ardă pe rug, dar nu am de ales. Onoarea mea este în joc, am trăit toată viaţa luptând pentru Sfânta Credinţă. Precum Cristos îmi strig disperarea, de ce m-ai părăsit, Doamne? Tu care, cândva ai salvat Saint-d'Acre, dăruindu-ne armele care ne-au dat posibilitatea să-l învingem pe Baïbars? Dar încurcate sunt căile tale, şi trebuie să mă bucur de nenorocul meu, căci asta îmi va asigura mântuirea sufletului meu, demn de milă, sfâşiat, copleşit de destin fatal… Sau ne rămâne, Fraţilor, să ne sfârşim existenţa aşa cum am început-o şi aşa cum am dorit-o atunci când ne-am rostit jurământul pentru a intra în Sfântul Ordin; ştiam atunci cât de dură este Cauza şi cât de inflexibili sunt comandanţii, şi aţi jurat să vă supuneţi Marelui Maestru ales şi aţi promis să nu vă abandonaţi Fraţii. Vă amintiţi de acea zi şi de cuvintele Sfântului Bernard: „Cavalerul lui Cristos ucide conştient şi moare împăcat. Murind, el este mântuit, ucigând, el lucrează pentru Cristos. Fără îndoială nu va trebui să-i ucideţi pe păgâni dacă aveţi alte mijloace de a opri invazia lor, dar e mai bine să-i masacraţi, decât să lăsaţi ca ameninţarea păcătoşilor să atârne deasupra capului celor drepţi.” Atunci, să-i atacăm pe Baphometţi! E sigur că ne-

aşteaptă moartea, căci vom avea de înfruntat ziduri de foc zvârlite de pe sateliţii lor, dar onoarea vă va fi salvată şi mântuirea sigură. Eu unul, aştept ca o eliberare sfârşitul zilelor mele în această lume josnică:

Prea rău, prea murdar e secolul acesta
Şi-aş vrea să mor mai bine
Gândind la-acei baroni
La faptele şi numele lor
Şi toţi sunt morţi.

Guillaume tăcu. Pe faţa sa se citea o imensă tristeţe. Pentru el, chiar şi speranţa de a ajunge cândva în paradisul promis credincioşilor servitori ai lui Cristos nu era decât o incertitudine. Credinţa sa se clătina datorită acestor încercări şi numai disperarea îl împingea înainte…

Ridică însă capul, căci camarazii lui scoseseră săbiile din teacă, şi intonau cu vocile lor aspre un psalm: „Dumnezeu Atotputernic şi Veşnic, care l-ai iluminat pe Preafericitul Gheorghe, credinciosul Tău cavaler şi Sfânt martir, şi i-ai dăruit meritul şi onoarea de a suferi ca un martir, prin dragoste şi prin Binecuvântata Fecioară Maria, Prea Sfânta Ta Mamă, în onoarea căreia a fost fondată religia noastră, dă-ne nouă putere să respectăm jurămintele şi Ordinele noastre. Am putea noi avea acea viaţă prin care să merităm să ajungem în paradis, Tu care, Dumnezeu fiind, trăieşti şi domneşti prin secole de-a lungul. Non nobis, non nobis Domine, sed Nomini Tuo, da Gloriam!”

Câteva ore mai târziu, navele armadei aterizau pe Lyzar, una după alta pentru a-şi reînnoi proviziile de hrană şi muniţii.

Inimile erau grele, dar hotărârea călugărilor-soldaţi era bine ancorată în sufletul lor. Ei nu puteau spera să distrugă uriaşul oraş al necredincioşilor Baphometi, dar puteau cel puţin să amâne invazia Pământului şi să permită Ospitalierilor şi Teutonilor să-şi sporească forţele, ceea ce le-ar fi dat o şansă să supravieţuiască.

Aceştia rămâneau pe Odd, fără a încerca să se împotrivească manevrelor pe care le efectuau escadrilele foştilor lor aliaţi. Jean de Villiers fusese informat despre decizia luată de rivalul său şi nu putea decât să se felicite. Se părea că Guillaume nu contesta partajul papal şi mergea să-şi caute o moarte glorioasă. Bine se mai rezolvaseră problemele, căci Templierul acesta devenea prea jenant... Dar asta nu-i împiedică pe Marele Maestru al Ospitalierilor şi pe cel al Teutonilor să-şi pună escadrilele pe picior de război, căci nu uitaseră de puterea de care dispuneau Baphometţii, care, la urma urmei, erau nişte ticăloşi şi nişte păcătoşi. Nu aveau deloc intenţia să-i împiedice pe Templieri să se lase decimaţi atacând bariera de sateliţi care protejau planeta Baphom. Totuşi, doreau să se afle în imediata apropiere pentru a urmări îndeaproape această dramă şi, nu se ştie, poate să participe la luptă. În fond, francezii, englezii şi mongolii îi rămaseră fideli lui Guillaume... Tibetanii păreau să-l fi abandonat, dar cu acest om extraordinar, orice era posibil! El era capabil să reuşească, împotriva tuturor aşteptărilor, să cucerească planeta Baphom şi toate acele bogăţii care-i fuseseră acordate din imprudenţă de către papă!

După cum se vedea, rivalii bătrânului leu încă se temeau de salturile sale...

Guillaume, închis în cabina sa de pe nava amiral, petrecea ore în şir în meditaţie şi rugăciuni, aşteptând ca Thibaud Gaudin să se alăture escadrilelor sale, pentru a putea ataca în forţă. Nu se mai preocupa de strategie, ci încerca să-şi recapete credinţa tulburată, pentru a muri bun creştin. Cel puţin el nu-şi făcea nici un fel de iluzie asupra posibilităţilor de a câştiga. Fără ajutorul acelor instrumente, navele sale aveau să fie masacrate...

Fraţii Tholon, îngrămădiţi la un loc cu alţii în încăperile de la baza navei, nu aveau nici măcar speranţa de a trage un chef pe cinste înainte de a se lansa în acest atac sinucigaş.

— Oricum, suspină Guillaume, nu pot să înţeleg cum de-am ajuns aici... Guillaume a cucerit trei planete şi a rămas fără niciuna!

— Domnul nostru a vrut să ne pună credinţa la încercare, răspunse Garin. Noi, Templierii, am ajuns să avem puterea, acum trebuie să plătim pentru orgoliul nostru. Un adagio antic spune că stânca Tarpeiană se află în apropierea Capitoliului. Nu suntem noi singurii care cunoaştem deziluzia. Mulţi înaintea noastră au cucerit imperii vaste şi au rămas fără ele!

— Da' oricum, papa exagerează! mormăi nemulţumit Guiot cel Roşu. Să le dea câte o planetă Ospitalierilor şi Teutonilor, mai treacă-meargă, dar ca să-şi ia şi el una... Ca să nu mai vorbesc de călugării ăştia ai Inchiziţiei care-şi vâră nasul şi vor să conducă ei pe Odd, şi au ars deja douăzeci de aşa-zişi eretici pe rug! Eu unul, creştini sau nu, i-aş mătura pe ticăloşii ăştia!

— Ia aminte ce vorbeşti, Frate! îl dojeni Templierul. Datorezi supunere totală Sfântului Părinte papal, chiar dacă deciziile lui nu îţi convin ţie. Tu nu eşti decât un nimic lipsit de importanţă în ochii lui Dumnezeu, cum poţi să-l judeci pe papa când sunt atâtea lucruri pe care nu le ştii?

— Fir-ar să fie! Poate că n-oi şti eu multe, da' sunt sigur că fără Guillaume nimeni n-ar avea nici o planetă şi că în scurtă vreme Baphometţii şi-ar fi făcut de cap pe Pământ. Acu' toate s-au încurcat şi noi o să ne lăsăm pielea pe-acolo!

Garin nu răspunse. Fără să vrea, nu se putea opri să nu se gândească la adevărul celor spuse de fratele său, numai că el îi datora supunere oarbă Marelui Maestru al Ordinului şi dacă acesta îi ordona să piară în luptă, el se arunca orbeşte înainte...

O săptămână mai târziu, armada se ridica maiestuoasă în spaţiul înstelat. Fiecare navă era împodobită pentru această ultimă bătălie; unele, încărcate până la refuz cu explozibil, fuseseră concepute ca berbeci pentru a încerca să facă o breşă în lanţul de sateliţi, deschizând astfel o cale

de trecere pentru atacatori, dar nimeni nu spera prea mult de la ele...

Thibaud Gaudin se îndrepta direct spre Baphom şi trebuia să ajungă în apropierea ei în acelaşi timp cu escadrilele lui Guillaume, în dreptul fortăreţei Baphometţilor.

În spatele armadei plecată de la Lyzar, Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg îi urmau de la distanţă ca nişte şacali care luau urma caravanelor pentru a devora cadavrele.

Călătoria fu punctată de diverse incidente lipsite de importanţă; câteva nave se ciocniseră între ele şi un Templier nervos trase o salvă asupra navei Teutonilor care-l urma prea îndeaproape pentru gustul său.

Armada ajunse apoi destul de aproape pentru a putea zări fortificaţiile care înconjurau planeta Baphom. Configuraţia lor era simplă: sateliţii, dispuşi la întâmplare înconjurau din toate părţile sistemul planetar al planetei Baphom, formând un fel de farfurie deasupra şi dedesubtul planului eliptic.

Calea directă de a pătrunde în fortăreaţa Baphometţilor era deci, perpendiculară pe planul sistemului planetar. Acesta era, bine-nţeles, sectorul cel mai bine apărat, cinci linii succesive de staţii întărite barând trecerea.

Totuşi, Guillaume pe acolo hotărî să încerce prima trecere căci în spatele sateliţilor, flota inamică nu dispunea decât de un sector îngust pentru a se desfăşura şi toate loviturile nimereau în plin această concentrare de nave.

Însă înainte de a-şi lansa navele, Marele Maestru trebui să execute nişte operaţiuni preliminare. Trebui mai ales să îndepărteze minele din împrejurimi.

Emiţătorii de quark se dovediră extrem de preţioşi pentru aceasta. Ei le permiteau să opereze în afara razei de acţiune a dispozitivelor de apărare şi transformau în praf minele ucigaşe, făcând găuri largi în câmpurile de mine.

Un adversar curajos ar fi încercat să distrugă detonatoarele de mine cu ajutorul unor nave rapide, dar laşii Baphometţi, încrezători în sistemul lor de apărare, nu reacţionau în nici un fel.

Încheiată această operaţiune, Guillaume se pregăti să atace. Navele lui Thibaud Gaudin i se alăturaseră între timp şi efectivele sale erau acum complete. Marele Maestru ascultă raportul dezolant pe care i-l dădu credinciosul său prieten în legătură cu cele întâmplate pe Pământ. Se părea că toţi regii, toţi împăraţii se hotărâseră să termine cu Templierii, fiind siguri că aceştia nu aveau să îndrăznească niciodată să întoarcă armele explozive împotriva creştinilor şi papa, nu numai că-i lăsa să facă ce voiau, dar îi încuraja în secret! Nu rămânea, deci, decât un singur lucru pentru onoarea călugărilor-soldaţi: să moară în lupta împotriva ticăloşilor Baphometi.

Marele Maestru ordonă escadrilelor sale să ocupe dispozitivul de asalt. De data aceasta, nici vorbă să trimită înainte un turcoplier şi navele uşoare ale lui Kubilai.

Templierii înşişi, sprijiniţi pe lateral de francezi şi de englezi, fură cei care înfruntară potopul de proiectile aruncate de sateliţi.

Conform planului stabilit, câteva nave-berbec se găseau printre contingentele din vârful de atac. Câte una dintre ele exploda prematur în mijlocul unei formaţii şi navele învecinate, grav avariate, deveneau o pradă uşoară pentru proiectilele care urmăreau ţinta. Totuşi, din cauza abundenţei de proiectile, ordinatoarele de tir se vedeau depăşite şi nu mai puteau recunoaşte navele-berbec printre navele pământene. Aşa încât aproape jumătate din navele distructive îşi atinseseră ţinta şi fu creată o breşă în barieră.

Văzând aceasta, Templierii începută să spere. Acum, în loc să fie supuşi tirului forţelor puternic blindate, puteau să lupte împotriva unor nave dotate cu armament egal cu al lor!

Curajoşii călugări-soldaţi pătrunseră prin breşă. Asaltul lor fu atât de impetuos, încât navele din vârful coloanei ajunseră în bătaia tirului de pe Baphom şi păcăliră câteva proiectile care căzură asupra capitalei, semănând panica printre Baphometii care crezuseră că cetatea este invulnerabilă.

În momentul acesta, dacă Ospitalierii şi Teutonii s-ar fi alăturat Templierilor, bătălia ar fi fost fără îndoială câştigată. Din păcate, Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg nu băgară de seamă că rivalii lor aveau acest avantaj pentru a le sări în ajutor…

Escadrilele Baphometţilor avură posibilitatea să se regrupeze şi să lanseze trei contra-atacuri, unul frontal vizând degajarea planetei, celelalte două din lateral pentru a-i izola pe pământeni de cei din spatele lor şi a-i înlocui.

Şi de această dată lupta fu multă vreme indecisă. La început, liniile Templierilor se frânseră sub puterea impactului, dar se ţinură bine. Nori de proiectile, fascicole antiquark făcură ravagii în rândurile celor două tabere adverse, fără a duce la un rezultat decisiv.

Pe flancuri francezii şi englezii trebuiră să se replieze, apoi restabiliră liniile de atac şi rămaseră pe poziţii fără a da un pas înapoi.

Pierderile erau importante şi de o parte şi de alta, dar în mod fatal, Baphometţii, mai numeroşi, sfârşiră prin a-i învinge.

Guillaume, a cărui navă situată în vârtejul bătăliei, trăgea foc după foc, se întreba dacă nu era cazul să se replieze. Îi rămâneau încă în rezervă navele uşoare care puteau sparge cercul ucigaş, dar Marele Maestru ezita să-şi folosească ultimele rezerve.

În momentul acela, Houen-Lun care se găsea la bordul său, ieşi din mutismul lui:

— Bucură-te, Guillaume! anunţă el. Tarin tocmai a intrat în legătură cu mine. De fapt, acum suntem atât de aproape de Baphom unde se găseşte Marco Polo împreună cu ceilalţi. Credinciosul tău Veneţian a aflat o noutate foarte importantă de la sclavele din harem. Zolial, împăratul Baphometţilor, s-a arătat înclinat spre flecăreală în timp ce se afla sub influenţa unui instrument de-al tău. În felul acesta, a dezvăluit un secret foarte important. Există, la mică distanţă de acest sistem solar, un fel de vid spaţial, un fel de gaură neagră, o mică intrare în abisuri insondabile. Cândva aceasta ameninţa planeta Baphom, dar savanţii

Baphomeţi au reuşit să o stabilizeze, fără a reuşi însă s-o îndepărteze. Iată-i coordonatele: dacă reuşeşti să pui mâna pe instalaţiile care o ţin în loc, vei putea s-o îndrepţi către aceste creaturi nemiloase. Dar va trebui să acţionezi repede, căci câteva nave inamice păzesc acest loc…

Marele Maestru înţelese iute ce avantaje putea avea din această incredibilă informaţie. El îi ordonă imediat lui Kubilai să-i lase spatele liber, în timp ce el însuşi manevră ca şi cum ar fi bătut în retragere.

Mulţumită lui Dumnezeu, efectivele Templierilor erau încă suficiente şi, curând, toţi ce care scăpaseră se reîntâlniră în punctul de unde plecaseră, în afara centurii de sateliţi.

Acolo, Guillaume stabili o linie solidă de apărare formată din Templieri, din francezi şi englezi pentru a bara culoarul de trecere.

Apoi trecu comanda acestora fidelului său Thibaud Gaudin, iar el, însoţit de Turcoplieri şi de mongoli porni în cea mai mare viteză spre locul desemnat de Marco Polo.

În curând instalaţiile secrete ale Baphomeţilor îşi făcură apariţia pe ecrane. Erau nişte sateliţi înţesaţi de antene dispuse în formă de octaedru la distanţă una de alta… Să fi minţit Zolial în delirul său?

Souz se grăbi să-i explice lui Guillaume că nu era nimic neobişnuit în asta căci aceste formaţiuni ciudate, obiecte minuscule, de o densitate incredibil de mare, distrugeau orice obiect material, radiaţiile sale fiind răspândite în apropierea sa. O dată intrat în acest vârtej, obiectele dispăreau pentru totdeauna şi nimeni nu ştia exact unde ajungeau. Aceasta nu era decât o mică gaură neagră, care putea traversa o planetă dintr-o parte în alta, provocând o tornadă acolo unde întâlnea solul. Acesta era răul cel mai mic pe care-l putea provoca. Dacă, din nefericire, acest astru negru nimerea în centrul planetei, întreaga materie a acesteia era absorbită ca apa de burete şi dispărea rapid, fără a lăsa în urmă decât un recif minuscul de o densitate incalculabilă, nouă capcană ucigaşă de dimensiuni mult mai mari decât ale celeilalte…

Dar navele inamice însărcinate cu apărarea, defilau prin faţa pământenilor.

Urmă o harababură de nedescris.

Navele rapide ale mongolilor făcură minuni. Ele se roteau în jurul adversarilor lor, fentau, prefăcându-se că fug pentru a reveni în atac asupra unui inamic izolat, virând cu o îndemânare vecină cu nebunia pentru a evita tirurile adverse.

De data aceasta numărul era în favoarea Templierilor, căci Baphometţii, încrezători în stabilitatea vârtejului, nu se gândiseră niciodată că adversarii lor ar putea să o descopere şi nu o asiguraseră decât cu forţe puţin numeroase, pentru a nu atrage atenţia.

În scurtă vreme, ultimii apărători fură scoşi din luptă şi Souz, chiar înainte ca totul să fi fost terminat, reuşi să pună stăpânire pe instalaţiile de comandă.

Acestea nu fuseseră distruse şi asta din motive uşor de înţeles: numai ele puteau să ţină gaura neagră departe de Baphom.

Căpitanul Odéous îi semnală lui Guillaume să îndepărteze toate navele de pe traiectoria planetei Baphom apoi, cu un rictus de ură, tăie toate aparatele, le modifică reglajele pentru a proiecta monstruosul proiectil către obiectivele dorite şi puse în funcţiune ansamblul dispozitivului.

Imediat gaura neagră porni inexorabil către Baphom. Numai instrumentele speciale o puteau repera, căci intensul său câmp gravitaţional nu era perceptibil.

În mod paradoxal, ea părea să distorsioneze spaţiul şi timpul, căci se deplasa cu o viteză absolut incredibilă.

Epilog

Dirijată cu mână sigură de căpitanul Odéous, capcana mortală se îndrepta direct către planeta blestemată. Navele pământene, avertizate de Guillaume se îndepărtaseră din calea sa, dar escadrilele inamice nu avuseră timp să reacţioneze.

Puşi brusc în mişcare de vârtejuri, sateliţii şi navele Baphometţilor fură aruncaţi unul după altul în abisul infinit.

Pe Baphom, împăratul, avertizat despre cataclism, îmbarcă în grabă comorile pregătite pentru orice eventualitate şi mai-marii acelor ticăloşi încercară să se ridice în spaţiu şi să fugă…

Din nefericire, navele lor, încetinite de greutatea încărcăturii nu se putură îndepărta suficient de repede.

Masa întunecată, punctată ici-colo de nori incandescenţi şi de fulgere, se îndrepta deja spre ei.

Guillaume care urmărea îndeaproape acest vârtej, asistă la sfârşitul duşmanilor rasei umane.

Apoi, maleficul obiect izbi suprafaţa planetei Baphom, un ciclon devastă zona din apropierea impactului, în timp ce, la antipozi, se produse un fenomen similar.

Acum, minuscula gaură neagră, frânată de traversarea planetei, încetinise şi se deplasa mai încet decât o navă.

De la postul de comandă al navei amiral, Templierii erau în culmea fericirii. Împotriva oricărei speranţe, Dumnezeu hotărâse să-i salveze! Un miracol comparabil cu cel de la Saint-Jean-D’Acre. Atunci când erau pe cale să dispară, Divinitatea Atotputernică îi salvase.

Toţi îl căutau din priviri pe Guillaume de Beaujeu. Lui îi revenea gloria victoriei…

Brusc, vitejii soldaţi îngălbeniră la faţă. Marele Maestru dispăruse!

O lampă strălucitoare de pe tabloul de bord le dezvălui imediat îngrozitorul adevăr. Valorosul Templier, care-şi

îndeplinise misiunea sa pe această lume, se aruncase într-o navă-barcă de salvare şi se îndrepta direct spre gaura neagră!

Toate chemările lor fură în zadar. Transmiţătorul fusese decuplat de Guillaume, hotărât să piară.

Ecranele îl arătau pe cel angajat în această cursă nebunească, extaziat, cu ochii aţintiţi în norii care se vălătuceau înspre gaura neagră; atomi luminiscenţi se roteau înainte de a pieri pentru totdeauna în neant...

Credincioşii acestui erou stăteau şi ei cu ochii aţintiţi asupra acestor vălătuci contorsionaţi.

Apoi, pentru o clipă avură o viziune ciudată: o cruce de lumină iluminase spaţiul...

Ea dispăru atât de repede încât se-ntrebau cu toţii dacă nu visaseră. Guillaume o zărise şi el înainte de a muri. Pentru el, era un semn că greşelile sale fuseseră iertate. O expresie de împăcare îi lumină faţa înainte să dispară pentru totdeauna...

Întunecatul meteorit părăsi apoi rapid acele locuri pentru a se pierde în infinitul cerurilor.

Templierii supravieţuitori, ajutaţi de Ospitalieri şi de Teutoni, reuşiră să distrugă rapid cele câteva nave inamice rătăcite prin spaţiu.

Thibaud Gaudin, însoţit de Jean de Villiers şi de Konrad von Thierberg debarcară apoi pe Baphom. Distrugerile provocate de gaura neagră se produseseră, din fericire, pe zone restrânse. Puţini sclavi muriseră şi Marco Polo, împreună cu însoţitorii săi nu suferiseră deloc de pe urma ciclonului, căci erau adăpostiţi în palatul rămas intact.

Thibaud Gaudin preluă în mod solemn conducerea planetei Baphom în numele Ordinului Templului şi de data aceasta, nimeni nu îndrăzni să-i conteste decizia.

Totuşi Jean de Villiers şi Konrad von Thierberg se îndoiau încă de moartea rivalului lor. Souz le dăduse asigurări că nacela, ricoşând în volutele vârtejului, scăpase din gaura ucigaşă; era posibil ca Guillaume să fi supravieţuit. Căpitanul Odéous le propuse deci să-i conducă

până la locul unde, după părerea sa, trebuia să se afle acum Marele Maestru, în derivă prin spaţiu.

Escadrilele Ospitalierilor şi ale Teutonilor părăsiră planeta Baphom. Înainte de plecare Jean de Villiers declară că va trimite curând acolo reprezentanţi ai Sfintei Inchiziţii...

Thibaud Gaudin rămăsese uimit de afirmaţiile lui Souz, dar nu poseda cunoştinţele tehnice ale căpitanului Odéous şi nu îndrăzni să-l contrazică; din moment ce afirma că nacela lui Guillaume rătăcea încă prin spaţiu, atunci trebuia să fie adevărat. Thibaud trimise deci o escadrilă numeroasă în urmărirea Ospitalierilor şi a Teutonilor.

Navele luară urma lui Souz şi a însoţitorilor săi; brusc aceştia dispăruseră de pe ecran.

Thibaud înţelese atunci viclenia lui Souz. Hotărât să-i elibereze pe ai săi de sub jugul Inchiziţiei, îi condusese pe torţionarii poporului său direct în vârtejul întunecat.

Consiliul Templierilor, reunit la puţină vreme după aceea, îl confirmă pe Thibaud Gaudin ca succesor al lui Guillaume şi noul Mare Maestru luă hotărâri de importanţă majoră.

Templierii îşi încheiaseră cruciada. Blestematul inamic fusese distrus.

Pe toate planetele eliberate, tribunalele Inchiziţiei fură desfiinţate. Odéousii, Ethirii, Orphezii şi Lyzoganii îşi recăpătară libertatea.

Tibetanii, legatarul pontifical, Ospitalierii şi Teutonii supravieţuitori fură duşi înapoi pe Pământ unde fură schimbaţi cu Templierii din închisori, apoi navete plecară din nou pe Baphom.

Imediat ce se întoarseră, Thibaud Gaudin puse să decoleze toate navele sale, le dispuse în cruce în jurul navei Baussant şi escadrilele dispărură în infinitul cerurilor.

La bord răsuna un cor de voci bărbăteşti: *„Non nobis Domine, non nobis, sed Nomini Tuo, Da gloriam...”*